

КИРНН
ТАЧОШАА

ИНЧИЛ
АХДИ ЧАДИД

БАШОРАТИ
ХУДОВАНДИ
МО ИСОИ МАСЕХ

Институти тарчимаи Библия
Стокгольм
1993

Инчил — шакли арабишууда калимаи юонии
εὐαγγέλιον — „евангелион“ аст, ки маънояш
„башорат“ ё „мужда“ мебошад.

Нашри дуюме ки ислоҳ қарда шудааст.

ISBN 91-88394-52-2

© Институти тарчими Библия, 1983, 1993
Стокгольм, Швеция

Новый Завет на таджикском языке
New Testament in Tajik

Printed by Grafički Zavod Hrvatske, Zagreb, Croatia

юно низоминеъни мажлиби гасана ба ҳамошии писмат ва
таҷзифӣ гӯрӯҳро дар ҳароҳо сабтӣ, 1993-ийн наъиҷони ғайба
тибдиҳӣ мегӯянд, сарҳам мегӯянд, 1993-ийн таҷзифӣ
ишёнд ғайе қарордаги вонъатдири майфӯзӣ Ҳуруғӣ
иёниш бобозонани Ҳуруғӣ даҳондада ҳамон ҳароҳо сабтӣ
ДАР БОРАИ БИБЛИЯ
— Ҳуруғӣ Ҳуруғӣ Ҳуруғӣ Ҳуруғӣ Ҳуруғӣ Ҳуруғӣ Ҳуруғӣ Ҳуруғӣ
Дустӣ азиз!

Библия чӣ гуна китоб аст? Библия Каломи Худо мебо-
шад. Вай асрори пайдоиши олам, инсон ва маъни хостиро
ошкор мекунад. Библия мачмӯаи Навиштаҳои Муқаддас
аст, ки дар давраи 1500 сол аз ҷониби таҳминан чил нафар
муаллифони аз Рӯхулкуде илҳомъёфта навишта шудааст.

Библия ба ду қисм — ба Аҳди Қадим ва Аҳди Ҷадид
— тақсим мешавад. Аҳди Қадим пеш аз мавлуди Масех
навишта шудааст, ва Аҳди Ҷадид — дар давоми садсолаи
якуми байдаз мавлуди Масех. Солшумории мо аз соли мав-
луди Исои Масех ҳисоб карда мешавад. Вакте ки «соли
1983» метгӯем, ин яъне 1983 сол байдаз мавлуди Исои Масех
дар назар дошта мешавад.

Аҳди Қадим ба забони қадими ибронӣ навишта шудааст,
аммо Аҳди Ҷадид ба забони юонӣ, яъне ба забони мада-
нияти он замон навишта шудааст.

Аҳди Қадим дар бораи он ки чӣ гуна Худо дунъёро
офоридааст, дар бораи гуноҳкор шудани одамизод, дар
бораи таърихи қавми Худо — Истроил, дар бораи анбисӣ ва
нубувватҳо ҳикоят мекунад; дар он ҷо китоби Забур —
таронаҳо ва дуоҳои қадими ба Худо, Китоби воиз, Китоби
Айюб ва гайра мебошад.

Дар Аҳди Ҷадид (дар Инчилҳои Матто, Маркӯс, Луко ва
Юханно) дар бораи мавлуд ва ҳаёти Начотдиҳандай мо,
Исои Масехи Худованд, дар бораи таълимоти Ӯ, дар бораи
фавти Ӯ барои начоти инсонияти гуноҳкор, дар бораи эҳъси
Ӯ, дар бораи ҳаёти насрониёни аввалин сухан меравад. Дар
он ҷо «Номаҳо», яъне Каломи Худо ба насрониёни аввалин

ва тамоми инсоният, ва нихоят «Вахй», яъне ҳикояти он ки дар охири дунъё бояд чиҳо ба вуқӯй ояд, дарч ёфтааст.

Библия аввалин китобест, ки дар дунъё чоп шуда баромадааст («Библияи Гутенберг», 1452-1455).

Аз ҷиҳати тарҷима шуданаш ба забонҳои дигар Библия ҷои якумро дар ҷаҳон ишғол мекунад. Панҷсад сол пеш аз ин Библия ҳамагӣ ба 33 забон, ва дар ибтиди асри 19-ум фақат ба 70 забон тарҷима шуда буд. Дар давоми асри 19-ум тарҷимаҳои пурра ё ҷузъии Библия аллакай ба 400 забон пайдо шудааст, вале дар нимаи аввали асри 20-ум ба онҳо боз 500 тарҷимаи пурра ё ҷузъии он ба забонҳои гуногун илова гардидааст. Фехрасте ки оид ба Библия ҳар сол чоп мешавад, ҳамаи забонҳоро, ки ин ё он китоби Библия ба онҳо нашр гардидааст, бо тартиби алифбо меовараад.

Библия, назар ба ҳар китоби дигар, ба микдори бештари забонҳо тарҷима шудааст. То охири соли 1992 Библия ба 2009 забон ба таври пурра ё ҷузъӣ тарҷима шудааст. Дар вақти охир суръати пайдо шудани тарҷимаҳои нави Библия хеле афзудааст. Ба ҳисоби миёна дар ҳар 10 рӯз тарҷимаи Библия ба забони нав чоп шуда мебарояд. Фақат 2 - 3 фоизи аҳолии сайёраи мо матни Библияро ба забони модарии худ надоранд. Забонҳои ин 2 - 3 фоизи аҳолии кураи замин аз ҷумлаи тақрибан 4000 забони гурӯҳҳои најодии гуногунест, ки ҳамагӣ даҳҳо, ё садҳо, ё ҳазорҳо нафар ба он забонҳо ғап мезананд.

Ҳамин қадарашро илова намудан лозим аст, ки қисмҳои дар қарта ва кассетаҳо навишташудаи Библия барои бесаводон ва нобиноён ҳамчун асбоби таълимӣ хизмат мекунанд. Ғайр аз ин, Библия барои нобиноён ба 84 забон бо ҳуруфи Брайль нашр мешавад.

Библия аз ҷиҳати адади нашраш низ дар ҷаҳон ҷои якумро ишғол менамояд. Барои муқоиса ин ракамҳоро меоварем: дар соли 1900-ум 5 миллион адад Библия ва 7 миллион адад Аҳди Ҷадид нашр шудааст, аммо дар соли

1980-ум 36 миллион адад Библия ва 57 миллион адад Аҳди Ҷадид нашр шудааст.

Ба ҳамин тариқ, Библия дар ҷаҳон бештар аз ҳама китобҳо мутолия карда мешавад.

Худованд нигаҳбони шумо ва ҳамаи хонандагони ин китоб бошад!

Сарояндишиносӣ	1
Сарояндишиносӣ	2
Сарояндишиносӣ	3
Сарояндишиносӣ	4
Сарояндишиносӣ	5
Сарояндишиносӣ	6
Сарояндишиносӣ	7
Сарояндишиносӣ	8
Сарояндишиносӣ	9
Сарояндишиносӣ	10
Сарояндишиносӣ	11
Сарояндишиносӣ	12
Сарояндишиносӣ	13
Сарояндишиносӣ	14
Сарояндишиносӣ	15
Сарояндишиносӣ	16
Сарояндишиносӣ	17
Сарояндишиносӣ	18
Сарояндишиносӣ	19
Сарояндишиносӣ	20
Сарояндишиносӣ	21
Сарояндишиносӣ	22
Сарояндишиносӣ	23
Сарояндишиносӣ	24
Сарояндишиносӣ	25
Сарояндишиносӣ	26
Сарояндишиносӣ	27
Сарояндишиносӣ	28
Сарояндишиносӣ	29
Сарояндишиносӣ	30
Сарояндишиносӣ	31
Сарояндишиносӣ	32
Сарояндишиносӣ	33
Сарояндишиносӣ	34
Сарояндишиносӣ	35
Сарояндишиносӣ	36
Сарояндишиносӣ	37
Сарояндишиносӣ	38
Сарояндишиносӣ	39
Сарояндишиносӣ	40
Сарояндишиносӣ	41
Сарояндишиносӣ	42
Сарояндишиносӣ	43
Сарояндишиносӣ	44
Сарояндишиносӣ	45
Сарояндишиносӣ	46
Сарояндишиносӣ	47
Сарояндишиносӣ	48
Сарояндишиносӣ	49
Сарояндишиносӣ	50
Сарояндишиносӣ	51
Сарояндишиносӣ	52
Сарояндишиносӣ	53
Сарояндишиносӣ	54
Сарояндишиносӣ	55
Сарояндишиносӣ	56
Сарояндишиносӣ	57
Сарояндишиносӣ	58
Сарояндишиносӣ	59
Сарояндишиносӣ	60
Сарояндишиносӣ	61
Сарояндишиносӣ	62
Сарояндишиносӣ	63
Сарояндишиносӣ	64
Сарояндишиносӣ	65
Сарояндишиносӣ	66
Сарояндишиносӣ	67
Сарояндишиносӣ	68
Сарояндишиносӣ	69
Сарояндишиносӣ	70
Сарояндишиносӣ	71
Сарояндишиносӣ	72
Сарояндишиносӣ	73
Сарояндишиносӣ	74
Сарояндишиносӣ	75
Сарояндишиносӣ	76
Сарояндишиносӣ	77
Сарояндишиносӣ	78
Сарояндишиносӣ	79
Сарояндишиносӣ	80
Сарояндишиносӣ	81
Сарояндишиносӣ	82
Сарояндишиносӣ	83
Сарояндишиносӣ	84
Сарояндишиносӣ	85
Сарояндишиносӣ	86
Сарояндишиносӣ	87
Сарояндишиносӣ	88
Сарояндишиносӣ	89
Сарояндишиносӣ	90
Сарояндишиносӣ	91
Сарояндишиносӣ	92
Сарояндишиносӣ	93
Сарояндишиносӣ	94
Сарояндишиносӣ	95
Сарояндишиносӣ	96
Сарояндишиносӣ	97
Сарояндишиносӣ	98
Сарояндишиносӣ	99
Сарояндишиносӣ	100
Сарояндишиносӣ	101
Сарояндишиносӣ	102
Сарояндишиносӣ	103
Сарояндишиносӣ	104
Сарояндишиносӣ	105
Сарояндишиносӣ	106
Сарояндишиносӣ	107
Сарояндишиносӣ	108
Сарояндишиносӣ	109
Сарояндишиносӣ	110
Сарояндишиносӣ	111
Сарояндишиносӣ	112
Сарояндишиносӣ	113
Сарояндишиносӣ	114
Сарояндишиносӣ	115
Сарояндишиносӣ	116
Сарояндишиносӣ	117
Сарояндишиносӣ	118
Сарояндишиносӣ	119
Сарояндишиносӣ	120
Сарояндишиносӣ	121
Сарояндишиносӣ	122
Сарояндишиносӣ	123
Сарояндишиносӣ	124
Сарояндишиносӣ	125
Сарояндишиносӣ	126
Сарояндишиносӣ	127
Сарояндишиносӣ	128
Сарояндишиносӣ	129
Сарояндишиносӣ	130
Сарояндишиносӣ	131
Сарояндишиносӣ	132
Сарояндишиносӣ	133
Сарояндишиносӣ	134
Сарояндишиносӣ	135
Сарояндишиносӣ	136
Сарояндишиносӣ	137
Сарояндишиносӣ	138
Сарояндишиносӣ	139
Сарояндишиносӣ	140
Сарояндишиносӣ	141
Сарояндишиносӣ	142
Сарояндишиносӣ	143
Сарояндишиносӣ	144
Сарояндишиносӣ	145
Сарояндишиносӣ	146
Сарояндишиносӣ	147
Сарояндишиносӣ	148
Сарояндишиносӣ	149
Сарояндишиносӣ	150
Сарояндишиносӣ	151
Сарояндишиносӣ	152
Сарояндишиносӣ	153
Сарояндишиносӣ	154
Сарояндишиносӣ	155
Сарояндишиносӣ	156
Сарояндишиносӣ	157
Сарояндишиносӣ	158
Сарояндишиносӣ	159
Сарояндишиносӣ	160
Сарояндишиносӣ	161
Сарояндишиносӣ	162
Сарояндишиносӣ	163
Сарояндишиносӣ	164
Сарояндишиносӣ	165
Сарояндишиносӣ	166
Сарояндишиносӣ	167
Сарояндишиносӣ	168
Сарояндишиносӣ	169
Сарояндишиносӣ	170
Сарояндишиносӣ	171
Сарояндишиносӣ	172
Сарояндишиносӣ	173
Сарояндишиносӣ	174
Сарояндишиносӣ	175
Сарояндишиносӣ	176
Сарояндишиносӣ	177
Сарояндишиносӣ	178
Сарояндишиносӣ	179
Сарояндишиносӣ	180
Сарояндишиносӣ	181
Сарояндишиносӣ	182
Сарояндишиносӣ	183
Сарояндишиносӣ	184
Сарояндишиносӣ	185
Сарояндишиносӣ	186
Сарояндишиносӣ	187
Сарояндишиносӣ	188
Сарояндишиносӣ	189
Сарояндишиносӣ	190
Сарояндишиносӣ	191
Сарояндишиносӣ	192
Сарояндишиносӣ	193
Сарояндишиносӣ	194
Сарояндишиносӣ	195
Сарояндишиносӣ	196
Сарояндишиносӣ	197
Сарояндишиносӣ	198
Сарояндишиносӣ	199
Сарояндишиносӣ	200
Сарояндишиносӣ	201
Сарояндишиносӣ	202
Сарояндишиносӣ	203
Сарояндишиносӣ	204
Сарояндишиносӣ	205
Сарояндишиносӣ	206
Сарояндишиносӣ	207
Сарояндишиносӣ	208
Сарояндишиносӣ	209
Сарояндишиносӣ	210
Сарояндишиносӣ	211
Сарояндишиносӣ	212
Сарояндишиносӣ	213
Сарояндишиносӣ	214
Сарояндишиносӣ	215
Сарояндишиносӣ	216
Сарояндишиносӣ	217
Сарояндишиносӣ	218
Сарояндишиносӣ	219
Сарояндишиносӣ	220
Сарояндишиносӣ	221
Сарояндишиносӣ	222
Сарояндишиносӣ	223
Сарояндишиносӣ	224
Сарояндишиносӣ	225
Сарояндишиносӣ	226
Сарояндишиносӣ	227
Сарояндишиносӣ	228
Сарояндишиносӣ	229
Сарояндишиносӣ	230
Сарояндишиносӣ	231
Сарояндишиносӣ	232
Сарояндишиносӣ	233
Сарояндишиносӣ	234
Сарояндишиносӣ	235
Сарояндишиносӣ	236
Сарояндишиносӣ	237
Сарояндишиносӣ	238
Сарояндишиносӣ	239
Сарояндишиносӣ	240
Сарояндишиносӣ	241
Сарояндишиносӣ	242
Сарояндишиносӣ	243
Сарояндишиносӣ	244
Сарояндишиносӣ	245
Сарояндишиносӣ	246
Сарояндишиносӣ	247
Сарояндишиносӣ	248
Сарояндишиносӣ	249
Сарояндишиносӣ	250
Сарояндишиносӣ	251
Сарояндишиносӣ	252
Сарояндишиносӣ	253
Сарояндишиносӣ	254
Сарояндишиносӣ	255
Сарояндишиносӣ	256
Сарояндишиносӣ	257
Сарояндишиносӣ	258
Сарояндишиносӣ	259
Сарояндишиносӣ	260
Сарояндишиносӣ	261
Сарояндишиносӣ	262
Сарояндишиносӣ	263
Сарояндишиносӣ	264
Сарояндишиносӣ	265
Сарояндишиносӣ	266
Сарояндишиносӣ	267
Сарояндишиносӣ	268
Сарояндишиносӣ	269
Сарояндишиносӣ	270
Сарояндишиносӣ	271
Сарояндишиносӣ	272
Сарояндишиносӣ	273
Сарояндишиносӣ	274
Сарояндишиносӣ	275
Сарояндишиносӣ	276
Сарояндишиносӣ	277
Сарояндишиносӣ	278
Сарояндишиносӣ	279
Сарояндишиносӣ	280
Сарояндишиносӣ	281
Сарояндишиносӣ	282
Сарояндишиносӣ	283
Сарояндишиносӣ	284
Сарояндишиносӣ	285
Сарояндишиносӣ	286
Сарояндишиносӣ	287
Сарояндишиносӣ	288
Сарояндишиносӣ	289
Сарояндишиносӣ	290
Сарояндишиносӣ	291
Сарояндишиносӣ	292
Сарояндишиносӣ	293
Сарояндишиносӣ	294
Сарояндишиносӣ	295
Сарояндишиносӣ	296
Сарояндишиносӣ	297
Сарояндишиносӣ	298
Сарояндишиносӣ	299
Сарояндишиносӣ	300
Сарояндишиносӣ	301
Сарояндишиносӣ	302
Сарояндишиносӣ	303
Сарояндишиносӣ	304
Сарояндишиносӣ	305
Сарояндишиносӣ	306
Сарояндишиносӣ	307
Сарояндишиносӣ	308
Сарояндишиносӣ	309
Сарояндишиносӣ	310
Сарояндишиносӣ	311
Сарояндишиносӣ	312
Сарояндишиносӣ	313
Сарояндишиносӣ	314
Сарояндишиносӣ	315
Сарояндишиносӣ	316
Сарояндишиносӣ	317
Сарояндишиносӣ	318
Сарояндишиносӣ	319
Сарояндишиносӣ	320
Сарояндишиносӣ	321
Сарояндишиносӣ	322
Сарояндишиносӣ	323
Сарояндишиносӣ	324
Сарояндишиносӣ	325
Сарояндишиносӣ	326
Сарояндишиносӣ	327
Сарояндишиносӣ	328
Сарояндишиносӣ	329
Сарояндишиносӣ	330
Сарояндишиносӣ	331
Сарояндишиносӣ	332
Сарояндишиносӣ	333
Сарояндишиносӣ	334
Сарояндишиносӣ	335
Сарояндишиносӣ	336
Сарояндишиносӣ	337
Сарояндишиносӣ	338
Сарояндишиносӣ	339
Сарояндишиносӣ	340
Сарояндишиносӣ	341
Сарояндишиносӣ	342
Сарояндишиносӣ	343
Сарояндишиносӣ	344
Сарояндишиносӣ	345
Сарояндишиносӣ	346
Сарояндишиносӣ	347
Сарояндишиносӣ	348
Сарояндишиносӣ	349
Сарояндишиносӣ	350
Сарояндишиносӣ	351
Сарояндишиносӣ	352
Сарояндишиносӣ	353
Сарояндишиносӣ	354
Сарояндишиносӣ	355
Сарояндишиносӣ	356
Сарояндишиносӣ	357
Сарояндишиносӣ	358
Сарояндишиносӣ	359
Сарояндишиносӣ	360
Сарояндишиносӣ	361
Сарояндишиносӣ	362
Сарояндишиносӣ	363
Сарояндишиносӣ	364
Сарояндишиносӣ	365
Сарояндишиносӣ	366
Сарояндишиносӣ	367
Сарояндишиносӣ	368
Сарояндишиносӣ	369
Сарояндишиносӣ	370
Сарояндишиносӣ	371
Сарояндишиносӣ	372
Сарояндишиносӣ	373
Сарояндишиносӣ	374
Сарояндишиносӣ	375
Сарояндишиносӣ	376
Сарояндишиносӣ	377
Сарояндишиносӣ	378
Сарояндишиносӣ	379
Сарояндишиносӣ	380
Сарояндишиносӣ	381
Сарояндишиносӣ	382
Сарояндишиносӣ	383
Сарояндишиносӣ	384
Сарояндишиносӣ	385
Сарояндишиносӣ	386
Сарояндишиносӣ	387
Сарояндишиносӣ	388
Сарояндишиносӣ	389
Сарояндишиносӣ	390
Сарояндишиносӣ	391
Сарояндишиносӣ	392
Сарояндишиносӣ	393
Сарояндишиносӣ	394</td

БИБЛИОГРАФИЯ	
НАШРИ ТАРЧИМАХОИ БИБЛИЯ БА ЗАБОНИ ТОЧИКИ	
Соли 1981	«ИНЧИЛИ МАРҚУС», ки бо номи «Башорати Худованди мо Исои Масех» нашр шудааст. Ношири: Институти тарчимаи Библия. Стокгольм. Андозааш: 15 x 10 см. 73 сахифа бо расмҳо ва харитаи географии Фаластиин.
Соли 1983	«АҲДИ ҶАДИД», ки бо номи «Башорат» нашр шудааст. Ношири: Институти тарчимаи Библия. Стокгольм. Андозааш: 17 x 12 см. 621 сахифа + 15 сахифа суратҳои ранга ва харитаҳои географӣ.
Соли 1984	«ИНЧИЛИ ЮҲАННО», ки бо номи «Башорати Худованди мо Исои Масех» нашр шудааст. Ношири: Институти тарчимаи Библия. Стокгольм. Андозааш: 15 x 10 см. 77 сахифа бо расмҳо ва харитаи географии Фаластиин.
Соли 1992	«БИБЛИЯ». Матни пурраи Библия. Ношири: Институти тарчимаи Библия. Андозааш: 24 x 13 см. 1.842 сахифа + 153 сахифа «Ҳамсафари Библия» + 16 сахифа суратҳои ранга ва харитаҳои географӣ.
Соли 1993	«АҲДИ ҶАДИД», ки бо номи «ИНЧИЛ» нашр шудааст. Нашри дуюме ки ислоҳ карда шудааст. Ношири: Институти тарчимаи Библия. Стокгольм. Андозааш: 19 x 13 см. 623 сахифа + 16 сахифа суратҳои ранга ва харитаҳои географӣ.

МУНДАРИЧА

ИНЧИЛИ МАТТО	9
ИНЧИЛИ МАРҚУС	89
ИНЧИЛИ ЛУ҆КО	138
ИНЧИЛИ ЮҲАННО	222
А҆ММОЛИ ҲАВВОРИЁН	283
НОМАИ Я҆҆ҚУБ	361
НОМАИ Я҆҆ҚУМИ ПЕТРУС	370
НОМАИ ДУЮМИ ПЕТРУС	379
НОМАИ Я҆҆ҚУМИ ЮҲАННО	385
НОМАИ ДУЮМИ ЮҲАННО	394
НОМАИ СЕЮМИ ЮҲАННО	396
НОМАИ Я҆ҲУДО	398
НОМАИ ПАВЛУС БА РУМИЁН	401
НОМАИ Я҆҆ҚУМИ ПАВЛУС БА ҚЎРИНТИЁН	435
НОМАИ ДУЮМИ ПАВЛУС БА ҚЎРИНТИЁН	467
НОМАИ ПАВЛУС БА ҒАЛОТИЁН	488
НОМАИ ПАВЛУС БА ЭФСУСИЁН	499
НОМАИ ПАВЛУС БА ФИЛИППИЁН	510
НОМАИ ПАВЛУС БА ҚЎЛАССИЁН	518
НОМАИ Я҆҆ҚУМИ ПАВЛУС БА ТАСЛӮНИКИЁН	526
НОМАИ ДУЮМИ ПАВЛУС БА ТАСЛӮНИКИЁН	533
НОМАИ Я҆҆ҚУМИ ПАВЛУС БА ТИМОТИЮС	538
НОМАИ ДУЮМИ ПАВЛУС БА ТИМОТИЮС	547
НОМАИ ПАВЛУС БА ТИТУС	554
НОМАИ ПАВЛУС БА ФИЛЕМӮН	558
НОМА БА ИБРИЁН	560
ВАҲӢИ ЮҲАННО	584
ХАРИТАҲО ВА РАСМҲОИ ГЕОГРАФӢ	

ИНЧИЛИ МАТТО

БОБИ ЯКУМ

Насабномай Исо.

1. НАСАБНОМАИ Исои Масех, Писари Довуд, Писари Иброхим.
 2. Иброхим Исҳоқро ба дунъё овард; ва Исҳоқ Яъқубро ба дунъё овард; ва Яъқуб Яхудо ва бародарони ўро ба дунъё овард;
 3. Ва Яхудо Форас ва Зораҳро аз Томор ба дунъё овард; ва Форас Ҳесрӯнро ба дунъё овард; ва Ҳесрӯн Ромро ба дунъё овард;
 4. Ва Ром Аминодобро ва дунъё овард; ва Аминодоб Наҳшӯнро ба дунъё овард; ва Наҳшӯн Салмӯнро ба дунъё овард;
 5. Ва Салмӯн Бӯазро аз Роҳоб ба дунъё овард; ва Бӯаз Убидро аз Рут ба дунъё овард; ва Убид Йисойро ба дунъё овард;
 6. Ва Йисой подшоҳ Довудро ба дунъё овард; ва подшоҳ Довуд Сулаймонро аз зани Уриё ба дунъё овард;
 7. Ва Сулаймон Раҳабъомро ба дунъё овард; ва Раҳабъом Абиёро ба дунъё овард; ва Абиё Осоро ба дунъё овард;
 8. Ва Осо Еҳӯшофотро ба дунъё овард; ва Еҳӯшофот Еҳӯромро ба дунъё овард; ва Еҳӯром Узиёро ба дунъё овард;
 9. Ва Узиё Ютомро ба дунъё овард; ва Ютом Оҳозро ба дунъё овард; ва Оҳоз Ҳизқиёро ба дунъё овард;
 10. Ва Ҳизқиё Менашшеро ба дунъё овард; ва Менашше Омӯнро ба дунъё овард; ва Омӯн Йўшиёро ба дунъё овард;

11. Ва Йўшиё Екоњё ва бародарони ўро дар замони чалои Бобил ба дунъё овард;
12. Ва бაъд аз чалои Бобил Екоњё Шаалтиилро ба дунъё овард; ва Шаалтиил Зарубобилро ба дунъё овард;
13. Ва Зарубобил Абиҳудро ба дунъё овард; ва Абиҳуд Эльёқимро ба дунъё овард; ва Эльёқим Озурро ба дунъё овард;
14. Ва Озур Содўқро ба дунъё овард; ва Содўқ Ёкинро ба дунъё овард; ва Ёкин Элиҳудро ба дунъё овард;
15. Ва Элиҳуд Элъозорро ба дунъё овард; ва Элъозор Маттонро ба дунъё овард; ва Маттон Яъкубро ба дунъё овард;
16. Ва Яъкуб Юсуф, шавҳари Маръямро ба дунъё овард, ва аз Маръям Исо таваллуд ёфт, ки Масеҳ номида мешавад.
17. Пас, ҳамаи наслҳо аз Иброҳим то Довуд чордаҳ насласт; ва аз Довуд то чалои Бобил чордаҳ насласт; ва аз чалои Бобил то Масеҳ чордаҳ насласт.

Ҳомилагии Маръям ва таваллуди Исои Масеҳ.

18. Ва мавлуди Исои Масеҳ чунин буд: вақте ки модари Ӯ Маръям ба ақди Юсуф даромад, пеш аз он ки ҳамбистар шаванд, маълум гардид, ки вай аз Рӯхулкудс ҳомиладор аст.
19. Ва шавҳари вай Юсуф, ки марди одил буд ва намехост вайро нангин кунад, ба дили худ гуфт, ки вайро пинҳонӣ ҷавоб дода фиристонам.
20. Аммо вақте ки ў дар чунин андеша буд, фариштаи Худованд дар хоби ў зоҳир шуда, гуфт: «Эй Юсуф, писари Довуд! Аз гирифтани зани худ Маръям натарс; зеро ки он чи дар вай ба вучуд омадааст, аз Рӯхулкудс аст;
21. «Ва Писаре хоҳад зоид, ва ту Ӯро Исо хоҳӣ номид; зеро ки Ӯ қавми Худро аз гуноҳҳошон начот хоҳад дод».
22. Ва ҳамаи ин воқеъ шуд, то ба амал ояд қаломе ки Худованд бо забони наби гуфтааст:
23. «Инак, бокирае ҳомила хоҳад шуд ва Писаре хоҳад зоид, ва Ӯро Имонуил хоҳанд номид, ки маънояш ин аст: Худо бо мо».
24. Ва Юсуф аз хоб бедор шуда, ончунон рафтор кард, ки фариштаи Худованд ба ў фармуда буд, ва зани худро қабул кард.

25. Ва бо вай ҳамбистар нашуд то даме ки вай Писари нахустини худро зоид, ва Ӯро Исо ном ниҳод.

БОБИ ДУЮМ

Омадани мунаҷҷимон.

1. ЧУН Исо дар айёми подшоҳ Ҳиродус дар Байт-Лаҳми Яҳудо таваллуд ёфт, аз ҷониби шарқ ба Ерусалим мунаҷҷимон омада, гуфтанд:
2. «Кучост он Подшоҳи Яҳудиён, ки таваллуд ёфт? Зоро ки ситораи Ӯро дар шарқ дидем ва омадем, ки Ӯро паравтиш кунем».
3. Чун подшоҳ Ҳиродус инро шунид, дар изтироб афтор, ва бо вай тамоми Ерусалим ҳам.
4. Ва ҳамаи саркоҳинон* ва китобдонони** қавмро ҷамъ карда, аз онҳо пурсид, ки Масеҳ дар кучо бояд таваллуд ёбад?
5. Ба вай гуфтанд: «Дар Байт-Лаҳми Яҳудо, зоро ки ба воситаи наби чунин навишта шудааст:
6. »Ва ту, эй Байт-Лаҳм, замини Яҳудо,
аз дигар ноҳияҳои Яҳудо ҳеч ками надорӣ;
зоро ки аз ту Пешвое ба майдон хоҳад омад,
ки Ӯ қавми Ман—Исройилро ҷӯпонӣ хоҳад кард».
7. Он гоҳ Ҳиродус мунаҷҷимонро пинҳонӣ даъват намуда, вақти пайдоиши ситораро аз онҳо фаҳмида гирифт,
8. Ва онҳоро ба Байт-Лаҳм равона карда, гуфт: «Биравед ва аз аҳволи Кӯдак дурустакак пурсуҷӯй кунед ва ҳамин ки Ӯро ёфтед, ба ман хабар дихед, то ки ман ҳам рафта, Ӯро паравтиш кунам».
9. Онҳо суханони подшоҳро шунида, равона шуданд. Ва инак, ситорае ки дар шарқ диданд, пешопеши онҳо мерафт ва ба болои он ҷо ки Кӯдак буд, расида, биистод.
10. Ва ситораро диданд, беандоза шод ва хушхол гардианд,
11. Ва ба хона даромада, Кӯдакро бо модараи Маръям диданд, ва зону зада, Ӯро паравтиш карданд; ва ганҷинаҳои худро кушода, инъомҳои тилло, лодан ва мур ба Ӯ тақдим карданд.

* 4. Саркоҳин — рӯҳонии (коҳини) бузург.

** 4. Китобдон — донандай Таврот.

12. Ва чун дар хоб ба онҳо ваҳӣ омад, ки ба назди Ҳиродус барнагарданд, онҳо аз роҳи дигар ба ватани худ равона шуданд.

Фирор ба Миср.

13. Вакте ки онҳо баромада рафтанд, фариштаи Худованд дар хоб ба Юсуф зоҳир шуда, гуфт: «Бархез ва Кӯдакро бо модарааш гирифта, ба Миср фирор кун ва дар он ҷо бош, то вакте ки ба ту гӯям; зеро ки Ҳиродус Кӯдакро ҷустуҷӯ ҳоҳад намуд, то ки Ӯро нобуд кунад».

14. Ва шабона барҳоста, Кӯдакро бо модарааш гирифта, сӯи Миср равона шуд,

15. Ва то вафоти Ҳиродус дар он ҷо бимонд, то ба амал ояд қаломе ки Худованд бо забони набӣ гуфтааст: "Аз Миср Писари Ҳудро ҳондам".

Қатли кӯдакон.

16. Чун Ҳиродус дид, ки мунаҷҷимон Ӧро фиреб доданд, бисъёр ҳашмиғин шуд ва фиристода, ҳамаи кӯдаконро дар Байт-Лаҳм ва тамоми ҳудуди он, мувоғики вакте ки аз мунаҷҷимон фаҳмида гирифта буд, аз дусола ва камтар ба катл расонд.

17. Он гоҳ ба амал қаломе ки бо забони Ирмиёи набӣ гуфта шудааст:

18. "Овозе дар Ромо шунида шуд,
овози гиръя ва нола ва мотами азим;
Роҳел барои фарзандони худ гиръя меқунад ва тасаллий
намеёбад,
зеро ки нестанд".

Баргаштан ба Носира.

19. Чун Ҳиродус мурд, фариштаи Худованд дар Миср ба Юсуф дар хоб зоҳир шуд,

20. Ва гуфт: «Бархез, Кӯдакро бо модарааш гирифта, ба сарзамини Исроил равона шав, зеро онҳое ки қасди ҷони Кӯдак доштанд, мурданд».

21. Ва ӯ барҳоста, Кӯдакро бо модарааш гирифт ва ба сарзамини Исроил омад.

22. Лекин чун шунид, ки Аркилоус ба ҷои падари худ Ҳиродус дар Ҳудо подшоҳӣ меқунад, аз рафтан ба он

что тарсид; ва дар хоб ваҳӣ ёфта, ба ноҳияи Ҷалил рафт,

23. Ва чун расид, дар шаҳре ки Носира ном дорад, маскан гирифт, то ба амал ояд қаломе ки бо забони набӣ гуфта шудааст, ки Ӯ Носирӣ ҳонда ҳоҳад шуд.

БОБИ СЕЮМ

Хизматгузории Яҳъёи Таъмиддиҳанда;
шаҳодати ӯ дар бораи Исо.

1. ДАР он айём Яҳъёи Таъмиддиҳанда зоҳир шуда, дар биёбони Ҳудо мавъиза мекард,

2. Ва мегуфт: «Тавба кунед, зеро ки Малакути Осмон наздик аст».

3. Зеро ӯ ҳамон аст, ки Ишаъёи набӣ аз ӯ ҳабар дода, гуфтааст:

"Овози нидокунанде дар биёбон:
роҳи Худовандро тайёр кунед,
тариқи Ӧро рост кунед".

4. Ва ин Яҳъё либосе аз пашими шутур дар бар ва камаранде аз ҷарм дар камар дошт; ва ҳӯроки ӯ малаҳ ва асали ёбӣ буд.

5. Он вақт аҳли Ерусалим ва тамоми Ҳудо ва музофоти Ӯрдун назди ӯ берун меомаданд,

6. Ва ба ғуноҳҳои худ иқор шуда, дар рӯди Ӯрдун таъмид мейғтанд.

7. Чун бисъёре аз фарисиён* ва саддуқиёнро** дид, ки назди ӯ барои таъмид меоянд, ба онҳо гуфт: «Эй афъизодагон! Кӣ ба шумо талқин кард, ки аз ғазаби оянда бигрезед?

8. «Акнун самаре оваред, ки сазовори тавба бошад,

9. «Ва дар дили худ нагӯед, ки "падари мо Иброҳим аст"; зеро ба шумо мегӯям, ки Ҳудо қодир аст аз ин сангҳо барои Иброҳим фарзандон ба вучуд оварад;

10. «Ва алҳол теша бар решаш дарахтон гузашта шудааст: ҳар дараште ки меваи нағз надиҳад, бурида ва дар оташ андоҳта ҳоҳад шуд;

*7. *Фарисӣ* — узви фирмәе ки дар баробари Таврот ривоятҳои муршидонро низ риоя мекард.

**7. *Саддуқӣ* — узви фирмәе ки фақат Тавротро мешиноҳт.

11. «Ман шуморо бо об барои тавба таъмид медиҳам, лекин Он ки пас аз ман меояд, аз ман тавонотар аст; ман сазовори он нестам, ки пойафзоли Ӯро бардорам; Ӯ шуморо бо Рӯхулкӯдс ва оташ таъмид хоҳад дод;

12. «Ӯ галбери Худро дар даст дорад, ва Ӯ хирмангоҳи Худро тоза карда, гандуми Худро дар анбор гирд хоҳад овард, лекин коҳро дар оташи ҳомӯшишаванда хоҳад сӯзанд».

Таъмиди Исо.

13. Он гоҳ Исо аз Ҷалил ба Ӯрдун назди Яҳъё омад, то ки аз вай таъмид ёбад.

14. Лекин Яҳъё Ӯро боздошта, гуфт: «Маро лозим аст, ки аз Ту таъмид ёбам, ва Ту назди ман меой?»

15. Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Алҳол бигзор; зеро ки моро лозим аст ҳар навъ адолатро ин тавр ба ҷо оварем». Пас Яҳъё Ӯро voguzoшт.

16. Ва Исо таъмид ёфта, дарҳол аз об баромад, ва инак, осмон ба рӯи Ӯ кушода шуд, ва Рӯхи Худоро дид, ки чун кабӯтаре нозил шуда, бар Ӯ қарор мегирад.

17. Ва инак, овозе аз осмон расид, ки мегуфт: «Ин аст Писари Маҳбуби Ман, ки ҳусни таваҷҷӯҳи Ман бар Ӯст».

БОБИ ЧОРУМ

Озмоии Исо.

1. ОН гоҳ Рӯҳ Исоро ба биёбон бурд, то ки Ӯро иблис биозмояд,

2. Ва чил шабонарӯз рӯза дошта, ниҳоят гурусна монд.

3. Ва озмоишкунанда назди Ӯ омада, гуфт: «Агар Ту Писари Худо бошӣ, ба ин сангҳо бигӯй, ки нон шаванд».

4. Дар ҷавоб гуфт: «Навишта шудааст, ки "одамизод на танҳо бо нон зиндагӣ мекунад, балки бо ҳар қалимае ки аз даҳони Худо барояд"».

5. Пас иблис Ӯро ба шаҳри муқаддас гирифта бурд ва бар қунгураи маъбад гузошт,

6. Ва ба Ӯ гуфт: «Агар Ту Писари Худо бошӣ, Худро ба зер андоз; зеро ки навишта шудааст:

«Ба фариштагони Худ дар бораи Ту амр хоҳад дод, ва Ӯро бар кафҳои худ бардошта хоҳанд бурд, ки мабодо пои Худро ба сангे бизанӣ».

7. Исо ба вай гуфт: «Ҳамчунин навишта шудааст: "Худованд Худои худро наозмой"».

8. Боз иблис Ӯро ба кӯҳи бисъёр баланде бардошта бурд ва ҳамаи мамлакатҳои ҷаҳон ва ҷалоли онҳоро ба Ӯ нишон дод,

9. Ва ба Ӯ гуфт: «Агар рӯй ба замин ниҳода, ба ман саҷда кунӣ, ҳамаи онҳоро ба Тӯ медиҳам».

10. Он гоҳ Исо ба вай гуфт: «Аз Ман дур шав, эй шайтон; зеро ки навишта шудааст: "Ба Худованд Худои худ саҷда кун ва танҳо Ӯро ибодат намо"».

11. Пас иблис Ӯро voguzoшт, — ва инак, фариштагон омада, Ӯро парасторӣ карданд.

Исо ба Кафарнаҳум омада, ба хизматгузории ҷамъиятӣ шурӯъ менамояд.

12. Чун Исо шунид, ки Яҳъё дастгир шудааст, ба Ҷалил равона шуд.

13. Ва Носираро тарқ карда, дар Кафарнаҳум, ки дар қанори баҳр аст, дар ҳудуди Забулун ва Нафтолӣ маскан гирифт,

14. То ба амал ояд қаломе ки бо забони Ишаъёи набӣ гуфта шудааст:

15. "Замини Забулун ва замини Нафтолӣ,
дар роҳи қанори баҳр,
он тарафи Ӯрдун, Ҷалили ҳалқҳо,

16. Қавме ки дар торикий мезистанд,
нури азиме диданд,
ва бар онҳое ки дар қишвари марғ ва сояи он менишастанд,
нуре дураҳшид".

17. Аз ҳамон вақт Исо ба мавъида оғоз намуд ва гуфт: «Тавба кунед, зеро ки Малакути Осмон наздик аст».

Ба хизматгузорӣ даъват қарданӣ Петрус ва Андриёс.

18. Ва чун аз қанори баҳри Ҷалил мегузашт, ду бародарро: Шимъӯнро, ки Петрус меномиданд, ва бародари ӯ Андриёсро дид, ки дар баҳр тӯр меандохтанд; зеро ки сайёди моҳӣ буданд;

19. Ва ба онҳо гуфт: «Маро пайравӣ кунед, ва Ман шуморо сайёди мардум гардонам».

20. Дарҳол онҳо тӯрҳои худро монда, аз пай Ӯ равона шуданд.

*Даъват кардани Яъқуб ва Юҳанно.
Фаъолияти Исо дар тамоми Ҷалил.*

21. Чун аз он чо гузашт, ду бародари дигарро, Яъқуб ибни Забдой ва бародари вай Юҳанноро дид, ки дар қаиқ бо падари худ Забдой тӯрҳои худро таъмир мекарданд, ва онҳоро даъват намуд.

22. Ва онҳо дарҳол қаиқ ва падари худро гузашта, аз пай Ӯ равона шуданд.

23. Ва Исо дар тамоми Ҷалил мегашт ва дар куништҳои онҳо таълим дода, Инчили Малакутро мавъиза мекард ва ҳар беморӣ ва ҳар дарди мардумро шифо мебахшид.

24. Ва овозаи Ӯ дар тамоми Сурия паҳн шуд; ва ҳамаи беморонро, ки ба дарду қасалиҳои гуногун гирифтор буданд, ҳам девонагон, ҳам масрӯон ва ҳам мағлӯҷонро назди Ӯ меоварданд, ва Ӯ онҳоро шифо мебахшид.

25. Ва мардуми бисъёре аз Ҷалил, Декаполис, Ерусалим, Яхудо ва он тарафи Үрдун аз пай Ӯ равона буданд.

БОБИ ПАНҖУМ

*Мавъизаи болои қӯҳ.
Аҳкоми ҳушибахтӣ.*

1. ЧУН мардумро дид, бар фарози қӯҳе баромад ва биншаст; ва шогирдонаш назди Ӯ ҳозир шуданд.

2. Он гоҳ Ӯ даҳони Худро кушода, онҳоро таълим дод ва гуфт:

3. «Хушо мискинони рӯҳ, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост.

4. «Хушо мотамзадагон, зеро ки онҳо тасаллӣ ҳоҳанд ёфт.

5. «Хушо ҳалимон, зеро ки онҳо вориси замин ҳоҳанд шуд.

6. «Хушо гуруснагон ва ташнагониadolat, зеро ки онҳо сер ҳоҳанд шуд.

7. «Хушо раҳимон, зеро ки онҳо раҳм ҳоҳанд ёфт.

8. «Хушо покдилон, зеро ки онҳо Худоро ҳоҳанд дид.

9. «Хушо сулҳӯйён, зеро ки онҳо фарзандони Худо ҳонда ҳоҳанд шуд.

10. «Хушо таъқибшудагон дар роҳиadolat, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост.

11. «Хушо шумо, вақте ки шуморо ба хотири Ман дашном диҳанд ва таъқиб намоянд ва барноҳақ ҳар навъ гайбат кунанд.

12. «Шод ва хушҳол бошед, чунки мукофоти шумо дар осмон бузург аст: зеро ки анбиёи пеш аз шуморо низ ҳамин тавр таъқиб мекарданд.

Вазифаи имондорон дар ҷаҳон.

13. «Шумо намаки ҷаҳон ҳастед. Лекин агар намак кувватшро гум кунад, ба қадом чиз боз намакин шавад? Дигар ҳеч кор намоеяд, чуз он ки ба берун партофта шавад ва поймоли мардум гардад.

14. «Шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шаҳре ки бар фарози қӯҳ воқеъ аст, наметавонад аз назар пинҳон шавад.

15. «Шамъро низ дарғиронда, на дар зери зарфе, балки бар шамъдон мегузоранд, ва он гоҳ ба ҳама қасоне ки дар хонаанд, рӯшнӣ медиҳад.

16. «Ҳамчунин бигзор нури шумо бар мардум битобад, то ки аъмоли неки шуморо дид, ба Падари шумо, ки дар осмон аст, ҳамду сано хонанд.

Муносибати Исо ба Таврот.

17. «Гумон нақунед, ки барои вайрон кардани Таврот ё сухафи анбиё омадаам; наомадаам, ки вайрон қунам, балки ба ҷо оварам.

18. «Зеро ки ба ростӣ ба шумо мегӯям: то осмон ва замин фано нашавад, ҳеч як ҳарфе ва ё нуқтае аз Таврот ба фано наҳоҳад рафт, то даме ки ҳамааш иҷро шавад.

19. «Пас, ҳар кӣ яке аз ин аҳкоми ҳурдтаринро вайрон қунад ва ба мардум ҷунин таълим диҳад, вай дар Малакути Осмон ҳурдтарин шумурда ҳоҳад шуд; вале ҳар кӣ ба амал оварад ва таълим диҳад, вай дар Малакути Осмон бузург ҳонда ҳоҳад шуд.

20. «Зеро ки ба шумо мегӯям: агарadolati шумо аз адолати китобдонон ва фарисиён бартарӣ надошта бошад, ба Малакути Осмон дохил наҳоҳед шуд.

Хүкми шашум.

21. «Шунидаед, ки ба қадимиён гуфта шудааст: "Катл нақун; ҳар кй катл кунад, лоиқи хүкми дорулқазо хоҳад буд".

22. «Лекин Ман ба шумо мегүям: ҳар кй ба бародари худ бехуда хашм гирад, лоиқи хүкми дорулқазо хоҳад буд; ҳар кй бародари худро "реқо"** гүяд, лоиқи хүкми шўрои пирон хоҳад буд; ва ҳар кй "аҳмақ" гүяд, лоиқи оташи дўзах хоҳад шуд.

23. «Пас, ҳангоме ки қурбонии худро назди қурбонгоҳ меоварӣ, ва дар он ҷо ба хотират ояд, ки бародарат аз ту норозист,

24. «Қурбонии худро дар он ҷо назди қурбонгоҳ бимон, ва рафта, аввал бо бародари худ мувосо кун, ва баъд омада, қурбонии худро тақдим кун.

25. «Ҳанӯз ки бо даъвогари худ дар роҳ ҳастӣ, зуд бо вай оштӣ шав, то ки даъвогар туро ба қозӣ насупорад, ва қозӣ туро ба мулозим насупорад, ва туро ба зиндан наандозанд;

26. «Ба ростӣ ба ту мегүям: то фулуси охириниро адо нақунӣ, аз он ҷо берун наҳоҳӣ рафт.

Хүкми ҳафтум.

27. «Шунидаед, ки ба қадимиён гуфта шудааст: "Зино нақун".

28. «Лекин Ман ба шумо мегүям: ҳар кй ба зане бо ҷашми шаҳватомез нигоҳ кунад, дар дили худ бо вай зино карда бошад.

29. «Пас агар ҷашми ростат туро ба васваса андозад, онро канда, аз худ дур кун; зеро барои ту бехтар аст, ки яке аз андомат талаф гардад, ва тамоми ҷисмат ба дўзах андохта нашавад.

30. «Ва агар дasti ростат туро ба васваса андозад, онро бурида, аз худ дур кун; зеро барои ту бехтар аст, ки яке аз андомат талаф гардад, ва тамоми ҷисмат ба дўзах андохта нашавад.

Исо дар бораи талоқ.

31. «Ҳамчунин гуфта шудааст: "Ҳар кй аз зани худ чудо мешавад, бояд талоқномае ба вай дихад".

*22. *Реқо* — бемулоҳиза, сабукмағз.

32. «Лекин Ман ба шумо мегүям: ҳар кй аз зани худ, гайр аз айби зино, чудо шавад, боиси зинокории вай мегардад; ва ҳар кй зани талоқшударо гирад, зино карда бошад.

Исо дар бораи қасам.

33. «Боз шунидаед, ки ба қадимиён гуфта шудааст: "Қасами дурӯғ ёд нақун ва ба қасами худ дар назди Худованд вафо кун".

34. «Лекин Ман ба шумо мегүям: ҳаргиз қасам ёд нақун: на ба осмон, зеро ки таҳти Худост;

35. «На ба замин, ҷунки пойандози Ўст; на ба Ерусалим, ҷунки шаҳри Подшоҳи бузург аст;

36. «Ва на ба сари худ қасам ёд кун, ҷунки қодир нестӣ як тори мӯйро сафед ё сиёҳ кунӣ.

37. «Балки сухани шумо: "оре, оре" ва "не, не" бошад; он ҷи зиёда аз ин бошад, аз иблис аст.

Галаба бар адват ба воситаи муҳаббат.

38. «Шунидаед, ки гуфта шудааст: "Чашме дар ивази ҷашме, дандоне дар ивази дандоне".

39. «Лекин Ман ба шумо мегүям: ба бадӣ муқобилат нақун. Балки агар қасе ба руҳкори рости ту торсакӣ занад, дигарашро низ ба сӯй ў бигардон;

40. «Ва агар қасе ба ту даъво карда, куртаатро гирифтани шавад, ҷомаи худро низ ба ў бидех;

41. «Ва ҳар кий туро ба тай кардани як фарсанг роҳ маҷбур қунад, ҳамроҳи ў ду фарсанг бирав.

42. «Ба қасе ки аз ту металабад, бидех, ва аз қасе ки меҳоҳад аз ту қарз гирад, рӯ нагардон.

43. «Шунидаед, ки гуфта шудааст: "Ери худро дӯст бидор ва аз душмани худ нафрат кун".

44. «Лекин Ман ба шумо мегүям: душманони худро дӯст бидоред, барои лаънатқунандагони худ баракат биҳоҳед, ба нафратқунандагони худ некӣ кунед ва барои озордиҳандагону таъқибқунандагони худ дуо гӯед,

45. «То ки фарзандони Падари худ, ки дар осмон аст, гардед; зеро Ў офтоби Худро бар бадону некон тулӯъ мекунонад ва борон бар одилону золимон меборонад.

46. «Зеро ки агар дӯстдорандагони худро дӯст бидоред, ҷи мукофоте ҳоҳед ёфт? Оё боҷирон низ ҷунин намекунанд?

47. «Ва агар танҳо ба бародарони худ салом гүед, чй бартарие доред? Оё боҷирон низ чунин намекунанд?
48. «Пас, комил бошед, чунон ки Падари шумо, ки дар осмон аст, комил аст».

БОБИ ШАШУМ

*Давоми мавъизаи болои кӯҳ.
Маҳкум кардани намуди зоҳирӣ дар дин.*

1. «ЗИНХОР, садақаи худро дар пешни назари мардум ба амал наоваред, то ки онҳо шуморо бубинанд; вагар на шумо аз Падари худ, ки дар осмон аст, мукофоте наҳоҳед дошт.
2. «Пас, вақте ки садақаे медиҳӣ, пешопешни худ карнай нанавоз, чунон ки риёкорон дар қуништҳо ва қӯчаҳо мекунанд, то ки мардум онҳоро таъриф кунанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: онҳо мукофоти худро гирифтаанд.
3. «Аммо вақте ки ту садақа медиҳӣ, бигзор дасти чапат аз он чи дасти ростат мекунад, хабардор нашавад,
4. «То ки садақаи ту дар ниҳон бошад; ва Падари ту, ки ниҳонбин аст, ба ту ошкоро мукофот хоҳад дод.
5. «Ва ҳангоме ки дуо мегӯй, монанди риёкорон набош, ки онҳо дӯст медоранд дар қуништҳо ва бурҷакҳо қӯчаҳо истода дуо гӯянд, то ки ба мардум худро нишон диханд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: онҳо мукофоти худро гирифтаанд.
6. «Лекин ту, вақте ки меҳоҳӣ дуо гӯй, ба хӯраи худ даро ва дарро баста, ба Падари худ, ки ниҳон аст, дуо гӯй; ва Падари ту, ки ниҳонбин аст, ба ту ошкоро мукофот хоҳад дод.
7. «Ва дар вақти дуо чун ҳалқҳо пургӯй накунед; зеро онҳо гумон мекунанд, ки ба туфайли пургӯй дуояшон мустаҷоб мешавад;

Муносабати нав ба дуо.

8. «Монанди онҳо набошед; зеро Падари шумо тамоми эҳтиёҷоти шуморо, пеш аз он ки талаб кунед, медонад.
9. «Пас ба ин мазмун дуо гӯед:
«Эй Падари мо, ки дар осмонӣ!
исми Ту муқаддас бод;

10. «Малакути Ту биёяд;
иродай Ту,
чунон ки дар осмон аст,
дар замин ҳам ба амал ояд;
11. «Ризқу рӯзи моро имрӯз ба мо бидех;
12. «Ва қарзҳои моро бибахш,
чунон ки мо низ ба қарздорони худ мебахшем;
13. «Ва моро ба озмоиш дучор накун,
балки моро аз иблис раҳой дех;
зеро ки Малакут ва қувват
ва ҷалол то абад аз они Туст. Омин».
14. «Зеро, агар шумо ба мардум ҳатоҳоҷонро бибахшед, Падари шумо, ки дар осмон аст, ба шумо низ ҳоҳад баҳшид;
15. «Ва агар шумо ба мардум набахшед, Падари шумо низ ҳатоҳои шуморо ба шумо наҳоҳад баҳшид.

Дар бораи рӯзадорӣ.

16. «Ҳамчунин, ҳангоме ки рӯза медоред, монанди риёкорон туршру набошед; зеро ки онҳо қиёғаи худро дигаргун мекунанд, то ки рӯзадории худро ба мардум нишон диханд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки онҳо мукофоти худро гирифтаанд.
17. «Лекин ту, вақте ки рӯза медорӣ, ба сари худ равған бимол ва рӯи худро бишӯй,
18. «То ки на дар назари мардум, балки дар ҳузури Падари худ, ки ниҳон аст, рӯзадор бошӣ; ва Падари ту, ки ниҳонбин аст, ба ту ошкоро мукофот хоҳад дод.

Қонуни Малакут дар ҳусуси сарвам.

19. «Дар рӯи замин барои худ ғанҷҳо гун накунед, ки дар ин ҷо куя ва занг мезанад, ва дуздон нақб қанда, медузданд;
20. «Балки барои худ ғанҷҳо дар осмон гун кунед, ки дар он ҷо куя ва занг намезанад, ва дуздон нақб намекананд ва намедузданд;
21. «Зеро ҳар ҷо, ки ғанҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо ҳоҳад буд.
22. «Чароғи бадан ҷашм аст. Ва агар ҷашмат солим бошад, тамоми баданат равшан ҳоҳад буд;
23. «Лекин агар ҷашми ту ҳира бошад, тамоми баданат торик ҳоҳад буд. Пас, агар нуре ки дар туст, зулмот бошад, чӣ гуна азимест он зулмот!

24. «Хеч кас ба ду оғо хизмат карда наметавонад: зеро ки ё аз яке нафрат карда, дигареро дўст ҳоҳад дошт, ё ба яке часпида, дигареро хор ҳоҳад дид. Шумо наметавонед ба Худо ва ба мамуно* хизмат кунед.

*Восита ба муқобили ғамхориҳо —
умедворӣ ба Падаре ки дар осмон аст.*

25. «Бинобар ин ба шумо мегӯям: барои ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ бихӯред ва чӣ бинӯshed; низ барои ҷисми худ, ки чӣ бипӯshed. Оё ҳаёт аз ҳӯрок ва ҷисм аз пӯшок муҳимтар нест?

26. «Ба мурғони ҳаво нигоҳ кунед, ки на мекоранд ва на медараванд ва на дар анборҳо заҳира мекунанд; ва Падари шумо, ки дар осмон аст, ба онҳо рӯзӣ мерасонад. Оё шумо аз онҳо хеле беҳтар нестед?

27. «Ва қист аз шумо, ки бо ғамхории худ қоматашро як зироъ баланд карда тавонад?

28. «Ва барои либос ҷаро ғамхорӣ мекунед? Ба савсанҳои саҳро назар кунед, ки чӣ гуна нашъунамо мёбанд: на меҳнат мекунанд ва на мересанд;

29. «Лекин ба шумо мегӯям, ки Сулаймон ҳам бо тамоми ҷалоли худ чун яке аз онҳо либос напӯшидааст;

30. «Пас агар Худо алафи саҳроро, ки имрӯз ҳасту фардо ба танӯр андохта мешавад, чунин бипӯшонад, магар шуморо, эй сустимонҳо, аз он беҳтар пӯшонда наметавонад!

31. «Аз ин рӯ ғамхорӣ накунед ва нагӯед: "Чӣ бихӯрем?" ё: "Чӣ бинӯшем?" ё: "Чӣ бипӯшем?"

32. «Чунки ҳалқҳо дар ҷустуҷӯи ҳамаи ин ҷизҳо мебошанд, лекин Падари шумо, ки дар осмон аст, медонад, ки шумо ба ҳамаи ин ҷизҳо эҳтиёҷ доред.

33. «Аммо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро бичӯед, ва ҳамаи ин ҷизҳо ба шумо ба таври илова дода ҳоҳад шуд.

34. «Пас, барои фардо ғамхорӣ накунед, зеро ки фардо барои худ ғамхорӣ ҳоҳад кард: заҳмати имрӯз барои имрӯз коғист».

*24. *Мамуно* — сарват; баъзе қавмҳои қадимӣ худои сарватро ҳамин тавр меномиданд.

БОБИ ҲАФТУМ

*Давоми мавғизаи болои қӯҳ.
Ҳукм накардан дар ҳаққи дигарон.*

1. «ҲУКМ накунед, то ки ҳукм карда нашавед;
2. «Зеро ба ҳар тариқ, ки ҳукм кунед, ба ҳамон тариқ шумо ҳукм карда ҳоҳад шуд; ва ба ҳар андоза, ки чен кунед, ба ҳамон андоза ба шумо чен карда ҳоҳад шуд.

3. «Ва ҷаро ту ҳасеро дар ҷашми бародари худ мебинӣ, вале ҷӯберо дар ҷашми худ дарнамеёбӣ?

4. «Ё чӣ тавр ба бародари худ мегӯй: "Иҷозат дех, ки ҳасро аз ҷашми ту дур кунам"; ва ҳол он ки ҷӯбе дар ҷашми туст?

5. «Эй риёкор! Аввал ҷӯбро аз ҷашми худ дур кун, ва он гоҳ дуруст ҳоҳӣ дид, ки ҳасро аз ҷашми бародари худ дур кунӣ.

6. «Он чи муқаддас аст, ба сагон надиҳед ва марвориди худро пеши ҳуқон наандозед, то ки онҳоро поймол накунанд ва баргашта, шуморо надаранд.

Тарғиб барои дуо.

7. «Биталабед, ба шумо дода ҳоҳад шуд; бичӯед, ҳоҳед ёфт; дарро бикӯбед, он ба рӯятон қушода ҳоҳад шуд;

8. «Зеро ҳар кӣ биталабад, мегирад, ва ҳар кӣ бичӯяд, мёбад, ва ҳар кӣ дарро бикӯbad, он ба рӯяш қушода мешавад.

9. «Ва қадом одамест аз шумо, ки писараш аз ӯ нон биталабад, ва сангэ ба вай бидиҳад?

10. «Ё моҳие аз ӯ биталабад, ва море ба вай бидиҳад?

11. «Пас, агар шумо, ки шарир ҳастед, ба фарзандони худ додани инъомҳои некро медонед, пас Падари шумо, ки дар осмон аст, ба онҳое ки аз Ӯ металабанд, ҷанд маротиба зиёдтар ҷизҳои нек ҳоҳад дод.

12. «Пас, ҳар он чи меҳоҳед, ки мардум ба шумо кунанд, шумо низ ба онҳо ҳамон тавр кунед; зеро ин аст Таврот ва сұхифи анбиё.

Ду роҳ.

13. «Аз дари танг дароед; зеро фароҳ аст он дар ва васеъ аст он роҳе ки сӯи ҳалокат мебарад, ва онҳое ки ба он доҳил мешаванд, бисъёранд;

14. «Зеро танг аст он дар ва душвор аст он роҳе ки сӯи ҳаёт мебарад, ва ёбаңдагони он ҳам ҳастанд.

Огоҳонидан аз муаллимони қозиб.

Имтиҳон.

15. «Аз анбиёи қозиб ҳазар қунед, ки ба либоси меш назди шумо меоянд, лекин дар ботин гургони даррандаанд:

16. «Онҳоро аз меваҳошон ҳоҳед шинохт. Оё аз буттаи олуча ангур ва аз мушхор анцир мечинанд?

17. «Ҳамчунин ҳар дарахти нек меваи нек меоварад, лекин ҳар дарахти бад меваи бад меоварад;

18. «Наметавонад дарахти нек меваи бад оварад, ва дарахти бад—меваи нек.

19. «Ҳар дарахте ки меваи нек намеоварад, бурида ва дар оташ андохта мешавад.

20. «Пас, онҳоро аз меваҳошон ҳоҳед шинохт.

Хатари эътирофи бе имон.

21. «На ҳар касе ки ба Ман: "Худовандо! Худовандо!" мегӯяд, ба Малакути Осмон доҳил ҳоҳад шуд, балки он касе ки иродай Падари Маро, ки дар осмон аст, ба ҷо меоварад.

22. «Бисъёр касон дар он рӯз ба Ман ҳоҳанд гуфт: "Худовандо! Худовандо! Оё ба исми Ту нубувват накардем? Оё ба исми Ту девҳоро нарондем? Оё ба исми Ту мӯъчизори зиёде нишон надодем?"

23. «Он гоҳ дар ҷавоби онҳо ҳоҳам гуфт: "Ман ҳаргиз шуморо намешинохтам; аз Ман дур шавед, эй бадкорон!"

Ду асос.

24. «Пас, ҳар кӣ ин суханони Маро бишнавад ва онҳоро ба ҷо оварад, ўро ба марди оқилемонанд мекунам, ки хонаи худро бар санг бино кард;

25. «Ва борон борида, селобҳо равон шуд, ва бодҳо вазида, ба он хона фишор овард; лекин он фурӯ нарафт, чунки бар санг бино шуда буд.

26. «Ва ҳар кӣ ин суханони Маро бишнавад ва онҳоро ба ҷо наоварад, ба марди нодоне монанд аст, ки хонаи худро бар рег бино кард;

27. «Ва борон борида, селобҳо равон шуд, ва бодҳо ва-

зида, ба он хона фишор овард; ва он хона фурӯ рафт, ва ҳаробии он бузург буд.

Исо бо қудрати Худо таълим медод.

28. Вақте ки Исо ин суханонро ба поён расонд, мардум аз таълими Ӯ дар ҳайрат монданд,

29. Зеро ки онҳоро ҳамчун соҳибқудрат таълим медод, на ҳамчун китобдонон ва фарисиён.

БОБИ ҲАШТУМ

Шифо ёфтани маҳавӣ.

1. ВАҚТЕ ки Ӯ аз кӯҳ фуромад, мардуми бисъёре аз пай Ӯ равона шуданд.

2. Ва инак, маҳавие наздик омада, назди Ӯ зону зад ва гуфт: «Худовандо! Агар ҳоҳӣ, метавонӣ маро пок кунӣ».

3. Ва Исо дасти Худро дароз карда, вайро ламс намуд ва гуфт: «Мехоҳам, пок шав». Ва дарҳол вай аз маҳав пок шуд.

4. Ва Исо ба вай гуфт: «Зинҳор, ба касе магӯ; балки рафта, худро ба қоҳин нишон дех ва он ҳадияро, ки Мусо фармудааст, тақдим кун, то ба онҳо шаҳодате гардад».

Шифо ёфтани хизматгори мирисади Кафарнаҳум.

5. Чун Исо вориди Кафарнаҳум шуд, мирисаде назди Ӯ омад ва илтимос карда, гуфт:

6. «Худовандо! Хизматгори ман гирифтори фалаҷ шуда, дар хона хобидааст ва азоби саҳте дорад».

7. Исо ба вай гуфт: «Ман омада, ўро шифо ҳоҳам дод».

8. Мирисад дар ҷавоб гуфт: «Худовандо! Ман лоики он нестам, ки Ту зери сақғи ман биёй; балки факат сухане бигӯ, ва хизматгори ман шифо ҳоҳад ёфт;

9. «Зеро ки ман як фармонбар ҳастам, ва дар зери итоати худ низ сарбозонро дорам; ба яке мегӯям: "Ҷирав", меправад; ба дигаре мегӯям: "Биё", меояд; ба ғуломи худ мегӯям: "Фалон корро бикун", мекунад».

10. Ва Исо ин суханонро шунида, дар таачҷуб монд ва ба пайравони Худ гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: чунин имоне дар Исройл ҳам наёфтаам.

11. «Ва ба шумо мегўям, ки бисъёр касон аз шарқ ва гарб омада, дар Малакути Осмон бо Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб хоҳанд нишааст;

12. «Лекин фарзандони малакут ба зулмоти берун бадар ронда хоҳанд шуд: дар он ҷо гиръя ва гиҷирроси дандон ҳоҳад буд».

13. Ва Исо ба мирисад гуфт: «Бирарав, мувофиқи имонат ба ту ато шавад». Ва ҳамон соат хизматгори ў шифо ёфт.

Исо модарафӯси Петрустро шифо медиҳад.

14. Вақте ки Исо ба хонаи Петрустро омад, модарафӯси ўро дид, ки дар ҳолати табларза хобидааст,

15. Ва дасти ўро ламс кард, ва табларзai ў қатъ шуд; ва ў бархоста, ба парастории онҳо машғул гашт.

16. Чун шом шуд, бисъёр девонағонро назди ў оварданд, ва ў бо сухане арвоҳро берун кард ва ҳамаи беморонро шифо дод,

17. То ба амал ояд қаломе ки бо забони Ишаъёи набӣ гуфта шудааст: ”Ў зъофҳои моро гирифт ва бемориҳои моро бардошт”.

18. Чун Исо мардуми бисъерро дар гирди Худ дид, фармуд, ки ба соҳили дигар гузаранд.

Пайравӣ ба Исо.

19. Он гоҳ як китобдон назди ў омада, гуфт: «Устод! Ҳар ҷо равӣ, Туро пайравӣ хоҳам кард».

20. Исо ба вай гуфт: «Рӯбоҳон лона ва мургони ҳаво ошиёна доранд; лекин Писари Одам ҷое надорад, ки сарниҳад».

21. Ва дигаре аз шогирданаш ба ў гуфт: «Худовандо! Ба ман иҷозат дех, ки рафта, аввал падари худро дағн кунам».

22. Лекин Исо ба вай гуфт: «Маро пайравӣ кун ва бигзор, ки мурдагон мурдагони худро дағн кунанд».

Исо мавҷҳоро ором мекунад.

23. Чун ба қаиқ савор шуд, шогирданаш бо ў ҳамроҳӣ карданд.

24. Ногоҳ ғалаёни бузурге дар баҳр ба амал омад, то

ба ҳадде ки мавҷҳо қаикро фаро мегирифтанд; ва ў хуфта буд.

25. Шогирданаш пеш омада, ўро бедор карданд ва гуфтанд: «Худовандо! Моро начот дех, ки ҳалок мешавем».

26. Ба онҳо гуфт: «Эй сустимонҳо, ҷаро ҳаросонед?» Баъд бархоста, бодҳо ва баҳрро манъ кард, ва оромии комил барқарор шуд.

27. Ва мардум дар тааҷҷуб монда, гуфтанд: «Ин кист, ки бодҳо ва баҳр низ ба ў итоат мекунанд?»

Исо девҳоро берун мекунад.

28. Ва чун дар соҳили дигар ба сарзамини ҷарҷасиён расид, ду девона аз мағоки гӯрҳо берун омада, ба ў рӯ ба рӯ шуданд, ва чунон бадҳашм буданд, ки ҳеч кас ҷуръат надошт аз он роҳ бигзарад.

29. Ва инак, онҳо фаръёд зада, гуфтанд: «Туро бо мо чӣ кор аст, эй Исо, Писари Худо? Ту ба ин ҷо омадай, то ки моро пеш аз вақт азоб дихӣ!»

30. Ва дар ҷои аз онҳо дуртаре галаи бузурги ҳуқон мечарид.

31. Ва девҳо аз ў илтимос карда, гуфтанд: «Агар моро берун кунӣ, ба галаи ҳуқон моро равона кун».

32. Ба онҳо гуфт: «Бираవед». Ва онҳо берун шуда, ба галаи ҳуқон даромаданд. Ва инак, тамоми галаи ҳуқон аз баландӣ ба баҳр ҷаста, дар об ғарқ шуд.

33. Ва ҳуқбонҳо давида рафтанд ва ба шаҳр расида, тамоми ҳодисаро, низ он чиро, ки ба девонағон рӯй дод, нақл карданд.

34. Ва инак, тамоми аҳли шаҳр ба пешвози Исо берун омаданд ва чун ўро дидаанд, илтимос карданд, ки аз ҳудуди онҳо берун равад.

БОБИ НҰҲУМ

Исо ба Кафарнаҳум бармегардад ва мағлӯчро шифо медиҳад.

1. ПАС ба қаиқ савор шуда, убур кард ва ба шаҳри Худ омад.

2. Ва инак, мағлӯчро, ки бар бистар хобида буд, назди ў оварданд. Чун Исо имони онҳоро дид, ба мағлӯч

гуфт: «Далер бош, эй фарзанд! Гуноҳдои ту омурзида шуд».

3. Дар айни ҳол баъзе аз китобдонон дар дили худ гуфтанд: «Ў куфр мегўяд».

4. Лекин Исо андешаҳои онҳоро пай бурда, гуфт: «Барои чӣ дар дили худ андешаҳои бад доред?»

5. «Зоро қадомаш осонтар аст: гуфтани ин ки "гуноҳҳои ту омурзида шуд", ё гуфтани он ки "бархез ва равона шав"?»

6. «Лекин то бидонед, ки Писари Одам дар рӯи замин қудрати омурзидани гуноҳҳоро дорад», — он гоҳ ба мағлӯҷ гуфт: «Бархез, бистари худро бардор ва ба хонаи худ равона шав».

7. Дарҳол барҳоста, ба хонаи худ равона шуд.

8. Чун мардум инро диданд, ҳайрон шуданд ва Худоро, ки ба одамизод чунин қудрате баҳшидааст, ҳамду сано хонданд.

Даъват кардани Матто.

9. Ва Исо аз он ҷо гузашта, Матто ном шахсеро дид, ки дар бочгоҳ нишаста буд, ва ба вай гуфт: «Аз пай Ман биё». Вай барҳоста, аз пай Ў равона шуд.

Исо бо бочгирон ва гуноҳкорон ҳӯрок меҳӯрад.

10. Ва ҳангоме ки Исо дар хона дар сари суфра нишаста буд, бисъёре аз бочгирон ва гуноҳкорон низ омада, бо Ў ва шогирдонаш дар сари суфра нишастанд.

11. Чун фарисиён инро диданд, ба шогирдони Ў гуфтанд: «Чаро Устоди шумо бо бочгирон ва гуноҳкорон ҳӯрок меҳӯрад?»

12. Исо чун шунид, ба онҳо гуфт: «На тандурустон, балки беморон ба табиб ҳоҷат доранд;

13. «Ва шумо биравед ва маъни ин суханро биомӯзед: "Марҳамат меҳоҳам, на қурбонӣ"; зоро Ман омадаам, ки на одилонро, балки гуноҳкоронро ба тавба даъват кунам».

Масъалаи рӯзадорӣ.

14. Шогирдони Яҳъё назди Ў омада, гуфтанд: «Чаро мо ва фарисиён бисъёр рӯза медорем, лекин шогирдони Ту рӯза намедоранд?»

15. Исо ба онҳо гуфт: «Оё аҳли кӯшки никоҳ, модоме ки

домод бо онҳост, мотам дошта метавонанд? Лекин айёме ҳоҳад расид, ки домод аз онҳо гирифта шавад, ва он гоҳ рӯза ҳоҳанд дошт.

Масалҳо дар бораи ҷома ва машк.

16. «Ва ҳеч кас бар ҷомаи кӯҳна аз матои нав ямоқ на-мемонад; зоро ямоқи нав аз ҷома ҷудо шуда, ҷои даридаи он боз ҳам бадтар мешавад.

17. «Ва шароби навро дар машки кӯҳна намеандозанд; вагар на машк дарида, шароб ҳам мерезад, машк ҳам талаф мешавад; балки шароби навро дар машки нав меандозанд, ва ҳар ду маҳфуз мемонад».

Исо зани беморро шифо медиҳад ва духтари Ёуро зинда мекунад.

18. Ханӯз ин суханро Ў ба онҳо мегуфт, ки сардоре омада, пеши Ў зону зад ва гуфт: «Духтари ман ҳозир мурд; лекин биё ва дasti Худро бар вай бигузор, ва зинда ҳоҳад шуд».

19. Исо барҳоста, бо шогирдонаш аз пай вай равона шуд.

20. Ва инак, зане ки дувоздаҳ сол боз гирифтори хунравӣ буд, аз қафо наздик шуда, домани Ўро ламс намуд.

21. Зоро ки ба дили худ гуфт: «Агар маҳз либоси Ўро ламс кунам, шифо мейёбам».

22. Исо ба қафо нигоҳ карда, занро дид ва гуфт: «Далер бош, эй духтар! Имонат туро шифо баҳшид». Ҳамон соат зан шифо ёфт.

23. Ва ҳангоме ки Исо ба хонаи сардор омада, найнаво-зон ва мардуми навҳакунандаро дид,

24. Ба онҳо гуфт: «Аз ин ҷо бароед; зоро ки духтар на-мурдааст, балки ҳуфтааст». Онҳо бар Ў хандиданд.

25. Чун мардум берун рафтанд, Ў даромада, дasti вайро гирифт, ва духтар барҳост.

26. Ва овозаи ин дар тамоми он сарзамин паҳн шуд.

Шифо ёфтани ду кӯр ва девонаи гунг.

27. Вакте ки Исо аз он ҷо мерафт, ду кӯр аз пай Ў рафта, фаръёд мезаданд: «Эй Писари Довуд! Ба мо марҳамат кун».

28. Ва чун ба хона расид, кӯрон назди Ў даромаданд.

Исо ба онҳо гуфт: «Оё имон доред, ки Ман ин корро карда метавонам?» Онҳо ба Ӯ гуфтанд: «Оре, Худовандо!»

29. Он гоҳ ҷашмони онҳоро ламс карда, гуфт: «Мувоғики имонатон ба шумо бишавад».

30. Ва ҷашмони онҳо қушода шуд. Ва Исо онҳоро таъкид карда, гуфт: «Зинҳор, касе аз ин огоҳӣ наёбад».

31. Лекин онҳо берун рафта, овозай Ӯро дар тамоми он сарзамин пахӯн карданд.

32. Ва ҳангоме ки онҳо берун мерафтанд, касеро назди Ӯ оварданд, ки девонаи гунг буд.

33. Ва чун дев берун карда шуд, гунг ба гап даромад. Ва мардум дар ҳайрат монда, гуфтанд: «Чунин ҳодиса дар Истроил ҳаргиз дидҳа нашудааст».

34. Лекин фарисиён гуфтанд: «Ӯ девҳоро ба воситаи қалони девҳо берун меқунад».

Илтимос дар бораи коргарон дар Малакути Худо.

35. Ва Исо дар ҳамаи шаҳрҳо ва деҳот гашта, дар қуништҳои онҳо таълим медод, Инчили Малакутро мавъиза мекард ва ҳар беморӣ ва заъфи мардумро шифо медод.

36. Ва анбӯҳи мардумро дид, ба онҳо раҳмаш омад, зоро онҳо мисли гӯсфандони бе ҷӯпон бемадор ва пароқанда буданд.

37. Он гоҳ ба шогирдони Худ гуфт: «Дарав бисъёр аст, лекин коргарон кам;

38. «Пас, шумо аз Соҳиби дарав илтимос кунед, ки ба дарави Худ коргар фиристонад».

БОБИ ДАҲУМ

Насиҳат додан ва фиристодани дувоздаҳ шогирдон.

1. ВА дувоздаҳ шогирдашро назди Худ ҳонда, ба онҳо бар арвоҳи палид қудрат дод, то ки онҳоро берун қунанд ва ҳар беморӣ ва бетобиро шифо диханд.

2. Ва номҳои дувоздаҳ ҳавворӣ ин аст: аввал Шимъӯн, ки Петрус номида шуда буд, ва бародарааш Андриёс, Яъкуб ибни Забдой ва бародарааш Юҳанно,

3. Филиппус ва Барталмо, Тумо ва Маттои бочгир, Яъкуб ибни Ҳалфой ва Лаббой, ки лақабаш Таддо буд,

4. Шимъӯни Канно ва Яҳудои Исқарьют, ки Ӯро таслим кард.

5. Ин дувоздаҳро Исо фиристод ва ба онҳо хукм дода, гуфт: «Ба роҳи ғайрияҳудиён наравед ва ба шаҳри сомариён надароед;

6. «Балки назди гӯсфандони гумшудаи ҳонадони Истроил биравед;

7. «Ва чун меравед, мавъиза карда, гӯед, ки Малакути Осмон наздик аст;

8. «Беморонро шифо дихед, махавиёнро пок қунед, мурдагонро эъжё қунед, девҳоро берун қунед; муфт ёфтаед, муфт дихед.

9. «Дар камарбанди худ тилло ё нуқра ё мис заҳира нақунед,

10. «Ва барои сафар на тӯрбае дошта бошед, на ду пероҳан, на чоруқ ва на асо. Зоро ки меҳнаткаш сазовори ҳӯроки худ мебошад.

11. «Ва дар ҳар шаҳр ё деха, ки медароед, суроғ қунед, ки дар он ҷо шаҳси шоиста кист, ва то вақти баромаданатон дар он ҷо бимонед;

12. «Вақте ки ба хонае медароед, салом бигӯед;

13. «Агар аҳли он хона лоиқ бошанд, саломи шумо бар онҳо қарор мегирад; ва агар лоиқ набошанд, саломатон сӯи шумо бармегардад.

14. «Ва ҳар кӣ шуморо қабул накунад, ва ба сухани шумо гӯш надиҳад, аз он хона ва ё шаҳр берун рафта, ғубори пойҳои худро биафшонед;

15. «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳолати замини Садӯм ва Амӯро дар рӯзи доварӣ аз он шаҳр саҳлтар ҳоҳад буд.

16. «Инак, Ман шуморо монанди гӯсфандон ба миёни турғон мефиристам. Пас, мисли морон зирақ ва мисли қабӯтарон содда бошед.

17. «Лекин аз мардум ҳазар қунед: зоро шуморо ба маҳкамаҳо ҳоҳанд супурд ва дар қуништҳои худ шуморо қамчинкорӣ ҳоҳанд кард,

18. «Ва ба хотири Ман шуморо назди ҳокимон ва подшоҳон ҳоҳанд бурд, то ки барои онҳо ва ҳалиқҳо шаҳодате шавад.

19. «Лекин чун шуморо таслим қунанд, андеша накунед, ки чӣ гуна ва ё чӣ бояд бигӯед; зоро ки дар он соат ба шумо ато ҳоҳад шуд, ки чӣ бояд гуфт;

20. «Зеро ки гүянда шумо нестед, балки Рӯҳи Падари шумост, ки дар шумо гүянда аст.
21. «Ва бародар бародарро ва падар фарзандро ба марг таслим хоҳад кард; ва фарзандон бар зидди падарону модарон қиём карда, онҳоро ба ҳалокат хоҳанд расонд;
22. «Ва аз барои исми Ман тамоми мардум аз шумо нафрат хоҳанд кард; лекин ҳар кӣ то ба охир сабр кунад, наҷот хоҳад ёфт.
23. «Агар дар шаҳре шуморо таъқиб кунанд, ба дигаре бигрезед. Зеро ки ба ростӣ ба шумо мегӯям: пеш аз он ки ҳамаи шаҳрҳои Исроилро тай кунед, Писари Одам хоҳад омад.
24. «Шогирд аз муаллими худ ва ғулом аз оғои худ авло нест:
25. «Басанда аст, ки шогирд чун муаллими худ бошад, ва ғулом чун оғои худ бошад. Агар соҳиби хонаро Баал-Забул номида бошанд, аҳли хонаи вайро чӣ қадар зиёдтар хоҳанд номид.
26. «Пас, аз онҳо натарсед: зеро ҳеч чизи ниҳоне нест, ки ошкор нагардад, ва ҳеч чизи маҳфие нест, ки маълум нашавад.
27. «Он чи дар торикий ба шумо мегӯям, дар рӯшной бигӯед; ва он чи дар гӯш мешунавед, дар болои бомҳо мавъиза кунед.
28. «Ва аз кушандагони ҷисм, ки ба куштани рӯҳ қодир нестанд, натарсед; балки аз Ӯ ҳаросон бошед, ки қодир аст ҳам ҷисм ва ҳам рӯҳро дар дӯзах нобуд кунад.
29. «Оё ду гунчишк ба як фулус фурӯҳта намешавад? Ва ҳол он ки ягонтои онҳо бе хости Падари шумо ба замин намеафтад;
30. «Лекин ҳамаи мӯйҳои сари шумо низ шумурда шудааст;
31. «Пас, натарсед: шумо аз бисъёр гунчишкон бартарӣ доред.
32. «Пас, ҳар кӣ Маро дар назди мардум эътироф кунад, Ман низ ўро дар назди Падари Худ, ки дар осмон аст, эътироф хоҳам кард;
33. «Лекин ҳар кӣ Маро дар назди мардум инкор кунад, Ман низ ўро дар назди Падари Худ, ки дар осмон аст, инкор хоҳам кард.
34. «Гумон накунед, ки омадаам, то осоиштагӣ бар замин биёрам; наомадаам, ки осоиштагӣ биёрам, балки шамшер;

35. «Зеро ки омадаам, то одамро аз падараш, духтарро аз модараши ва келинро аз модаршӯяш чудо кунам.
36. «Ва душмани одам аҳли хонаи ӯ хоҳанд буд.
37. «Хар кӣ падар ё модараширо аз Ман бештар дӯст медорад, лоиқи Ман нест; ва ҳар кӣ писар ё духтарашро аз Ман бештар дӯст медорад, лоиқи Ман нест;
38. «Ва ҳар кӣ салиби худро намебардорад ва маро пайравӣ намекунад, лоиқи Ман нест.
39. «Хар кӣ ҷони худро нигоҳдорӣ кунад, онро барбод хоҳад дод; ва ҳар кӣ ҷони худро дар роҳи Ман барбод дӣҳад, онро нигоҳдорӣ хоҳад кард.
40. «Хар кӣ шуморо қабул кунад, Маро қабул мекунад; ва ҳар кӣ Маро қабул кунад, Фиристандаи Маро қабул мекунад;
41. «Хар кӣ пайғамбарро ба исми пайғамбар қабул кунад, мукофоти пайғамбарро хоҳад ёфт; ва ҳар кӣ одилро ба исми одил қабул кунад, мукофоти одилро хоҳад ёфт.
42. «Ва ҳар кӣ яке аз ин хурдонро фақат як пиёла оби сард бинӯшонад, ҷонки исми шогирд дорад, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки мукофоти худро аз даст наҳоҳад дод».

БОБИ ЁЗДАҲУМ

*Саволи Таъмиддиҳанда ва ҷавоби Исо.
Шаҳодати Исо дар бораи Таъмиддиҳанда.*

- ЧУН Исо насиҳатгуриро ба дувоздаҳ шогирди Худ ба анҷом расонд, аз он ҷо равона шуд, то ки дар шаҳрҳои онҳо таълим дӣҳад ва мавъиза кунад.
- Вақте ки Яҳъё дар зиндон аъмоли Масехро шунид, ду нафар аз шогирдони худ фиристод,
- То ки ба Ӯ бигӯянд: «Оё Ту Ҳамон хастӣ, ки бояд биёяд, ё мунтазири дигаре бошем?»
- Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Бираవед ва он чи шунидед ва дидед, ба Яҳъё бигӯед:
- «Кӯрҳо мебинанд ва шалҳо роҳ мераванд, махавиён пок мешаванд ва карҳо мешунаванд, мурдагон эҳъё мешаванд, ва ба мискинион башорат дода мешавад;
- «Ва хушо касе ки дар ҳаққи Ман ба васваса наафтад».
- Ва ҳангоме ки онҳо рафтанд, Исо ба мардум дар бораи Яҳъё ба сухан оғоз кард: «Барои дидани чӣ ҷиз ба биё-

бон рафта будед? Оё барои дидани нае ки аз бод меларзад?

8. «Пас барои дидани чӣ чиз рафта будед? Оё барои дидани марде ки сару либоси нарм дар бар дорад? Онҳое ки сару либоси нарм дар бар доранд, дар қасрҳои подшоҳонанд.

9. «Пас барои дидани чӣ чиз рафта будед? Оё барои дидани як набӣ? Оре, ба шумо мегӯям, ки вай аз набӣ ҳам бузургтар аст.

10. «Зоро вай ҳамон аст, ки дар бораи вай навишта шудааст:

“Инак, Ман қосиди Худро пешопеши Ту мефиристам, то роҳи Туро пеши Ту муҳайё кунад”.

11. «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: аз миёни онҳое ки аз зан таваллуд ёфтаанд, бузургтар аз Яҳъёи Таъмиддиҳанда барнахост; лекин он ки дар Малакути Осмон хурдтарин аст, аз вай бузургтар аст.

12. «Ва аз айёми Яҳъёи Таъмиддиҳанда то алҷол Малакути Осмон бо зӯрӣ ба даст оварда мешавад, ва зӯроварон онро мерабоянд;

13. «Зоро ки тамоми анбиё ва Таврот то вақти зухури Яҳъё пешгӯй кардаанд.

14. «Ва агар қабул кардан ҳоҳед, вай Ильёс аст, ки бояд биёяд.

15. «Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!

16. «Лекин ин наслро ба кӣ монанд кунам? Вай ба қӯдаконе монанд аст, ки дар қӯчаҳо нишаста ва ба рафиқони худ муроҷиат карда,

17. «Мегӯянд: “Барои шумо най навоҳтем, рақс накардед; барои шумо навҳагарӣ кардем, нагиристед”.

18. «Зоро ки Яҳъё омад, намехӯрад ва наменӯшад; мегӯянд: “Дев дорад”.

19. «Писари Одам омад, меҳӯрад ва менӯшад; мегӯянд: “Инак марди пурхӯр ва майгусор, ки дӯсти бочгирион ва гуноҳкорон аст”. Ва ҳикмат аз тарафи фарзандонаш тасдиқ карда мешавад».

Ба мункирон Исо довариро пешгӯй мекунад.

20. Он гоҳ Ӯ ба мазаммат кардани шаҳрҳои шурӯъ намуд, ки аксари мӯъчиҳоти Ӯ дар он ҷо зоҳир шуда буд, чунки тавба накарда буданд.

21. «Вой бар ҳоли ту, эй Кӯрозин! Вой бар ҳоли ту, эй Байт-Сайдо! Зоро агар мӯъчиҳоте ки дар шумо зоҳир шуд, дар

Сӯр ва Сидӯн зоҳир мешуд, кайҳо палоспӯш ва хокистарнишин шуда, тавба мекарданд;

22. «Лекин ба шумо мегӯям: дар рӯзи доварӣ ҳолати Сӯр ва Сидӯн аз шумо сабуктар ҳоҳад буд.

23. «Ва ту, эй Кафарнаҳум, ки сар ба осмон афроҳтай, ба дӯзах сарнагун ҳоҳӣ шуд; зоро агар мӯъчиҳоте ки дар ту зоҳир шуд, дар Садӯм зоҳир мешуд, вай то имрӯз бокӣ монд;

24. «Лекин ба шумо мегӯям, ки дар рӯзи доварӣ ҳолати сарзамини Садӯм аз ту сабуктар ҳоҳад 'буд».

Ситоиии Падар.

25. Дар он вақт Исо суханашро давом дода, гуфт: «Туро, эй Падар, эй Худованди осмон ва замин, ситоииш мекунам, ки ин чизҳоро аз хирадманҷон ва оқилон пинҳон доштӣ ва ба қӯдакон ошкор кардӣ.

26. «Оре, эй Падар! Зоро ки ҳусни таваҷҷӯҳи Ту чунин буд.

27. «Ҳама чизро Падарам ба Ман супурдааст, ва ҳеч кас Писарро, ҷуз Падар, намешиносад; ва ҳеч кас Падарро намешиносад, ҷуз Писар ва касе ки Писар бихоҳад ба вай ошкор кунад.

Даъват кардани заҳматкашон ва гаронборон.

28. «Назди Ман оед, эй ҳамаи заҳматкашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ ҳоҳам баҳшид;

29. «Юғи Маро ба гардани худ гиред ва аз Ман таълим ёбед, зоро ки Ман ҳалим ва фурӯтҳо ҳастам, ва ҷонҳои шумо оромӣ ҳоҳад ёфт;

30. «Зоро юғи Ман ҳуш ва бори Ман сабук аст».

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Исо ва қоидаҳои яҳудиён дар бораи рӯзи шанбе.

1. ДАР он вақт Исо рӯзи шанбе аз қишизор мегузашт; ва шогирдонаш гурусна монда, ба ҷидан ва ҳӯрдани ҳӯшҳо сар карданд.

2. Фарисиён инро дид, ба Ӯ гуфтанд: «Инак, шогир-

дени Ту коре мекунанд, ки қардан он дар рўзи шанбе раво нест».

3. Ба онҳо гуфт: «Магар нахондаед, ки Довуд чй кард, ҳангоме ки худаш ва ҳамроҳонаш гурусна буданд?

4. «Чй гуна вай ба хонаи Худо даромада, нони тақдимро хўрд, ки хўрдани он ба вай ва ҳамроҳонаш раво набуд, балки фақат ба коҳинон раво буд?

5. «Ё дар Таврот нахондаед, ки коҳинон дар рўзҳои шанбе дар маъбад оини шанберо риоят намекунанд ва бо вучуди он бегуноҳанд?

6. «Лекин ба шумо мегўям, ки дар ин чо Шахсе ҳаст, ки аз маъбад бузургтар аст;

7. «Ва агар медонистед, ки "марҳамат меҳоҳам, на қурбонӣ" чй маъно дорад, бегуноҳонро мазаммат намекардед;

8. «Зоро ки Писари Одам оғои рўзи шанбе низ мебошад».

Шифо ёфтани одами дастхушк дар рўзи шанбе.

9. Ва аз он чо рафта, ба қуништи онҳо даромад.

10. Ва инак, дар он чо одаме буд, ки дасти хушкшудае дошт. Аз Ў pursida, гуфтанд: «Оё дар рўзи шанбе шифо додан ҷоиз аст?» Қасдашон ин буд, ки Ўро айбор дунанд.

11. Ба онҳо гуфт: «Кист аз шумо, ки як гўсфанд дошта бошад, ва он дар рўзи шанбе ба мағоҳе афтаду онро гирифта набарорад?

12. «Пас чй қадар аз гўсфанд одам азиistar аст! Бинобар ин дар рўзҳои шанбе некий кардан ҷоиз аст».

13. Он гоҳ ба он одам гуфт: «Дасти худро дароз қун». Вай дароз кард; ва мисли дасти дигараши сиҳат шуд.

14. Фарисиён берун рафта, дар ҳаққи Ў машварат намуданд, ки чй тавр Ўро ҳалок дунанд.

Исои бандай Худо дар ҳомӯйӣ амал мекунад.

15. Лекин Исо инро дарьёфта, аз он чо дур шуд. Ва мардуми бисъёре аз пай Ў равона шуданд, ва Ў ҳамаи онҳоро шифо бахшид,

16. Ва ба онҳо фармоиш дод, ки овозаи Ўро паҳн нақунанд,

17. То ба амал ояд қаломе ки бо забони Ишаъёи набӣ гуфта шудааст:

18. "Инак Бандай Ман, ки Ўро баргузидаам, ва Маҳбуби Ман,
ки хусни таваҷҷӯҳи Ман бар Ўст;
Рӯҳи Худро бар Ў ҳоҳам ниҳод,
то ки довариро ба ҳалиқо эълон кунад;

19. "Ситеза ва фифоне наҳоҳад кард,
ва касе дар кӯчаҳо овози Ўро наҳоҳад шунид;

20. "Най ҳамидаро наҳоҳад шикаст ва фатилаи нимсӯҳтаро ҳомӯш наҳоҳад кард,
то даме ки довариро ба ғалаба оварда расонад;

21. "Ва ҳалиқо ба исми Ў умед ҳоҳанд баст".

Шифо ёфтани девона.

Куфри фарисиён.

22. Он гоҳ девонаэро назди Ў оварданд, ки кўр ва гунг буд; Ў вайро шифо бахшид, ба тавре ки он кўр ва гунг гўё ва бино шуд.

23. Ва тамоми мардум дар ҳайрат афтода, гуфтанд: «Оё ин Шахс Писари Довуд нест?»

24. Лекин фарисиён инро шунида, гуфтанд: «Ў девҳоро фақат ба воситаи Баал-Забул, қалони девҳо, берун мекунад».

25. Аммо Исо фикру ҳаёли онҳоро дарьёфта, ба онҳо гуфт: «Ҳар салтанате ки бар зидди ҳуд аз ҳам чудо шавад, рў ба ҳаробӣ меоварад; ва ҳар шаҳр ё хонае ки бар зидди ҳуд аз ҳам чудо шавад, устувор истода наметавонад.

26. «Ва агар шайтон шайтонро берун дунанд, вай бар зидди ҳуд аз ҳам чудо шуда бошад: пас салтанати вай чй гуна устувор истода метавонад?

27. «Ва агар Ман девҳоро ба воситаи Баал-Забул берун мекарда бошам, писарони шумо онҳоро ба воситаи кӣ берун мекунанд? Бинобар ин онҳо довари шумо ҳоҳанд шуд.

28. «Лекин агар Ман девҳоро бо Рӯҳи Худо берун мекарда бошам, пас Малакути Худо ба шумо омада расидааст.

29. «Ё касе чй гуна ба хонаи шахси зўроваре даромада, ҷизҳои вайро ғорат карда метавонад, бе он ки аввал он зўроварро бибандад ва пас аз он хонаи вайро ғорат дунанд?

30. «Ҳар кӣ бо Ман нест, ба Ман муқобил аст; ва ҳар кӣ бо Ман чамъ намекунад, вай пароканда мекунад.

*Гуноҳе ки омурзида намешавад:
ба шайтон нисбат додани аъмоли Рӯҳулқудс.*

31. «Аз ин сабаб ба шумо мегўям: ҳар навъ гуноҳ ва куфр ба одамизод омурзида мешавад; лекин куфр бар зидди Рӯҳ ба одамизод омурзида наҳоҳад шуд.

32. «Ҳар кӣ бар зидди Писари Одам сухане гӯяд, ба вай омурзида мешавад; лекин ҳар кӣ бар зидди Рӯҳулқудс сухане гӯяд, ба вай омурзида наҳоҳад шуд, на дар ин олам, на дар олами оянда.

Чавобгарӣ барои сухан.

33. «Ё дараҳтро нек гардонед ва меваашро нек; ё дараҳтро бад гардонед ва меваашро бад; зеро ки дараҳт аз мевааш шинохта мешавад.

34. «Эй афъизодагон! Шумо чӣ тавр суханони нек гуфта метавонед, дар сурате ки худатон бад ҳастед? Зеро ки забон аз пурии дил сухан мегӯяд.

35. «Шахси нек аз ганцинаи нек чизи нек берун меоварад; ва шахси бад аз ганцинаи бад чизи бад берун меоварад.

36. «Лекин ба шумо мегӯям, ки мардум барои ҳар сухани ботилем ки мегӯянд, дар рӯзи доварӣ ҷавоб ҳоҳанд дод:

37. «Зеро ки аз суханони худ сафед ҳоҳӣ шуд ва аз суханони худ маҳкум ҳоҳӣ шуд».

Исо ба муқобили фарисиёне ки мӯҷизот металабанд.

38. Он гоҳ баъзе аз китобдонон ва фарисиён ба ҷавоб гуфтанд: «Эй Устод! Мехоҳем аломате аз Ту бубинем».

39. Дар ҷавоби онҳо гуфт: «Насли шарир ва зинкор аломате металабад: ва ба вай, ҷуз аломати Юнус набӣ, аломате дода наҳоҳад шуд;

40. «Зеро, ҷунон ки Юнус се шабонарӯз дар шиками моҳӣ буд, Писари Одам низ се шабонарӯз дар оғӯши замин ҳоҳад буд.

41. «Мардуми Нинве дар рӯзи доварӣ бо ин насл барҳоста, онро маҳкум ҳоҳанд кард, зеро ки онҳо бо мавъизаи Юнус тавба карданд; ва инак, дар ин ҷо Шахсе аз Юнус бузургтар аст.

42. «Маликаи Ҷануб дар рӯзи доварӣ бо ин насл барҳоста, онро маҳкум ҳоҳад кард, зеро ки вай барои шунидани ҳик-

мати Сулаймон аз ақсои замин омад; ва инак, дар ин ҷо Шахсе аз Сулаймон бузургтар аст.

Баргаштани рӯҳи палид

43. «Вакте ки рӯҳи палид аз одам берун меояд, дар ҷустуҷӯи роҳат дар ҷойҳои беоб гардиши мекунад ва намёёбад;

44. «Он гоҳ мегӯяд: «Ба хонаи худ, ки аз он берун омадам, бармегардам». Ва гашта омада, онро ҳолӣ, ҷорӯбзада ва ороста мёёбад;

45. «Пас аз он рафта, ҳафт рӯҳи дигари аз худаш бадтарро ҳамроҳи худ меоварад, ва доҳил шуда, дар он ҷо зиндагӣ мекунанд; ва анҷоми он шахс бадтар аз аввалиш мешавад. Ҳоли ин насли шарир низ ҳамин тавр ҳоҳад шуд».

Хеиовандони ҳақиқии Исо.

46. Ҳанӯз Ӯ бо мардум сухан мегуфт, ки модар ва барадаронаш омада, дар берун истоданд ва меҳостанд бо Ӯ гуфтугӯ кунанд.

47. Ва шахсе ба Ӯ гуфт: «Инак, модарат ва барадаронат дар берун истодаанд ва меҳоҳанд бо Ту гуфтугӯ кунанд».

48. Лекин Ӯ дар ҷавоби он шахс гуфт: «Кист модари Ман, ва кист барадарони Ман?»

49. Ва бо дасти Худ шогирдони Худро нишон дода, гуфт: «Инак модари Ман ва барадарони Ман;

50. «Зеро, ҳар кӣ хости Падари Маро, ки дар осмон аст, ба ҷо оварад, ҳамон кас барадару ҳоҳару модари Ман аст».

БОБИ СЕЗДАҲУМ

*Ҳафт масал дар бораи Малакути Осмон.
Коранда.*

1. ВА ҳамон рӯз Исо аз хона берун омада, дар канори баҳр нишаст.

2. Ва мардуми бисъёре назди Ӯ ҷамъ омаданд, ба тавре ки ӯ ба қаиқ даромада, нишаст, ва тамоми мардум дар канори баҳр меистоданд.

3. Ва бо масалҳо ҷизҳои бисъёро ба онҳо омӯхта, гуфт: «Инак, корандае барои пошидани тухм берун рафт;

4. «Ва чун тухм мепошид, қадаре дар канори роҳ афтод, ва паррандагон омада, онро хўрданд;
5. «Қадаре бар санглоҳ афтод, дар чое ки хок бисъёр набуд, ва бо тезӣ сабзид, зоро ки хок умқ надошт;
6. «Чун офтоб баромад, пажмурда шуд ва азбаски решা надошт, хушк шуд;
7. «Қадаре дар миёни хорҳо афтод, ва хорҳо қад кашида, онро пахш карданд;
8. «Қадаре дар хоки нағз афтод ва бор овард: баъзе сад баробар, баъзе шаст ва баъзе сӣ.
9. «Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!»
10. Ва шогирдонаш омада, ба Ӯ гуфтанд: «Чаро ба онҳо бо масалҳо сухан мегӯй?»
11. Дар ҷавобашион гуфт: «Чунки ба шумо донистани асрори Малакути Осмон ато шудааст, лекин ба онҳо ато нашудааст;
12. «Зоро ҳар кӣ дорад, ба вай дода ва афзуда шавад; лекин ҳар кӣ надорад, аз вай он чи низ дорад, гирифта шавад;
13. «Аз он сабаб ба онҳо бо масалҳо сухан мегӯям, ки онҳо нигоҳ меқунанд, vale намебинанд, ва гӯш медиҳанд, vale намешунаванд, ва намефаҳманд;
14. «Ва дар ҳаққи онҳо нубуввати Ишаъё ба амал меояд, ки гуфтааст:
“Бо гӯшҳои худ хоҳед шунид, vale наҳоҳед фаҳмид; бо ҷашмҳои худ нигоҳ хоҳед кард, vale наҳоҳед дид;”
15. «Зоро ки дили ин мардум сангин ва гӯшҳошон вазнин шудааст, ва ҷашмони худро бастаанд, мабодо бо ҷашмон бубинанд ва бо гӯшҳо бишнаванд ва бо дилҳо бифаҳманд ва ручӯъ кунанд, ва Ман онҳоро шифо дихам”.
16. «Лекин хуло ҷашмони шумо, ки мебинанд, ва гӯшҳои шумо, ки мешунаванд;
17. «Зоро ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки басе анбиё ва одилон меҳостанд он чиро, ки шумо мебинед, бубинанд, ва надиданд, ва он чиро, ки шумо мешунавед, бишнаванд ва нашунианд.
18. «Пас шумо маънои масали корандаро бишнавед;
19. «Ҳар кӣ қаломи Малакутро бишнавад, ва нафаҳмад,

- иблис назди вай омада, он чиро, ки дар дили вай кошта шудааст, мерабояд: ин ҳамон аст, ки дар канори роҳ кошта шудааст.
20. «Ва кошташуда дар санглоҳ он кас аст, ки қаломро мешунавад ва дарҳол бо шодӣ қабул меқунад;
 21. «Лекин дар худ решা надорад ва ноустувор аст ва чун аз боиси қалом азияте ё таъқиботе рӯй дихад, дарҳол ба васваса меафтад.
 22. «Ва кошташуда дар миёни хорҳо он кас аст, ки қаломро мешунавад, лекин андешаҳои дунъёй ва ҳирси сарват қаломро пахш меқунад, ва он бесамар мегардад.
 23. «Ва кошташуда дар хоки нағз он кас аст, ки қаломро мешунавад ва мефаҳмад ва бор ҳам меоварад: баъзе сад баробар, баъзе шаст ва баъзе сӣ».
- Сирри дуюм: мастак дар миёни гандум.*
24. Ва масали дигаре барои онҳо оварда, гуфт: «Малакути Осмон монанди қасест, ки дар қишизори худ тухми некӯ коштааст;
 25. «Лекин вақте ки мардум дар хоб буданд, душмани вай омада, дар миёни гандум мастак пошид ва рафт;
 26. «Чун қишизор сабзид, ва самарааш ба назар намоён шуд, мастак ҳам пайдо шуд.
 27. «Гуломони соҳиби қишизор омада, гуфтанд: “Эй оғо! Оё дар қишизори худ тухми некӯ накоштай? Пас мастак аз кучо пайдо шуд?”
 28. «Вай ба онҳо гуфт: “Ин кори душман аст”. Гуломон ба вай гуфтанд: “Оё меҳоҳӣ биравем ва онро чида гирен?”
 29. «Вай гуфт: “Не, мабодо дар вақти чида гирифтани мастак гандумро ҳам аз решা биканед;
 30. “Бигзоред, ки то вақти дарав ҳар ду бо ҳам нумӯ кунанд; ва дар мавсими дарав ба даравгарон ҳоҳам гуфт: аввал мастакро чида гиреду барои сӯзондан банд-банд кунед; лекин гандумро дар анбори ман захира кунед”».
- Сирри сеюм: донаи ҳардал.*
31. Масали дигаре барои онҳо оварда, гуфт: «Малакути Осмон мисли донаи ҳардалест, ки касе онро гирифта, дар қишизори худ коштааст,
 32. «Ва гарчанде ки хурдтарини тухмҳост, чун нумӯ кунад,

аз ҳамаи наботот бузургтар мешавад ва дарахт мегардад, ба тавре ки мурғони ҳаво омада, дар шохаҳояш ошъёна месозанд».

Сирри чорум: ҳамиртуруши.

33. Ва масали дигаре ба онҳо гуфт: «Малакути Осмон монанди ҳамиртурушест, ки зане онро гирифта, ба се ченак орд андохт, то ки тамоми ҳамир расид».

34. Ҳамаи инҳоро Исо ба мardум бо масалҳо баён мекард, ва бе масал ба онҳо сухан намегуфт,

35. То ба амал ояд қаломе ки бо забони набй гуфта шудааст:

”Даҳони Худро ба масалҳо меқушоям;
чиҳоеро, ки аз оғариниши олам пинҳон мондааст,
баён менамоям”.

Маънидоди сирри дуум.

36. Он гоҳ Исо мардумро ҷавоб дода, ба хона даромад. Ва шогирданаш назди Ӯ омада, гуфтанд: «Масали мастаки киштзорро ба мо бифаҳмон».

37. Дар ҷавоби онҳо гуфт: «Корандай тухми некӯ Писари Одам аст;

38. «Киштзор ин ҷаҳон аст; тухми некӯ писарони Малакут ҳастанд, ва мастакҳо писарони иблис мебошанд;

39. «Ва душмане ки онҳоро кошт, иблис аст; мавсими дарав анҷоми олам аст, ва дарағарҳо фариштагонанд.

40. «Пас, чӣ тавре ки мастакҳоро ҷамъ карда, дар оташ месӯzonанд, анҷоми олам низ ҳамон тавр ҳоҳад шуд:

41. «Писари Одам фариштагони Худро ҳоҳад фиристод, ва онҳо аз Малакути Ӯ ҳамаи васвасакорон ва бадкоронро ҷамъ ҳоҳанд кард,

42. «Ва онҳоро ба қӯраи оташ ҳоҳанд андохт; дар он ҷо гирия ва ғиҷирроси дандон ҳоҳад буд.

43. «Он гоҳ одилон дар Малакути Падари худ чун офтоб дураҳшон ҳоҳанд шуд. Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!

Сирри панҷум: ғанҷи ниҳонӣ.

44. «Боз Малакути Осмон монанди ғанҷест, ки дар киштзор ниҳон бошад, ва онро касе ёфта, пинҳон кард, ва аз

шодии он рафта, ҳар ҷи дошт, фурӯҳт ва он киштзорро ҳарид.

Сирри шашум: марворид.

45. «Боз Малакути Осмон монанди тоҷирест, ки марворидҳои хуб мечуст,

46. «Ва чун як марвориди гаронбаҳо ёфт, рафта, ҳар ҷи дошт, фурӯҳт ва онро ҳарид.

Сирри ҳафтум: тӯр.

47. «Боз Малакути Осмон монанди тӯрест, ки ба баҳр андохта шуд, ва ҳар навъ моҳӣ ба он даромад,

48. «Ва чун пур шуд, онро ба соҳил кашиданд ва нишаста, хубҳоро дар зарфҳо ҷамъ карданд, лекин бадҳоро дур андохтанд.

49. «Дар анҷоми олам ҳамин тавр ҳоҳад шуд: фариштагон берун омада, бадкоронро аз миёни одилон ҷудо мекунанд,

50. «Ва онҳоро ба қӯраи оташ меандозанд: дар он ҷо гирия ва ғиҷирроси дандон ҳоҳад буд».

51. Исо ба онҳо гуфт: «Оё ҳамаи инро фахмидед?» Ба Ӯ гуфтанд: «Оре, Ҳудовандо!»

52. Ба онҳо гуфт: «Бинобар ин ҳар китобдоне ки дар Малакути Осмон таълим ёфтааст, монанди соҳиби хонаест, ки аз ғанҷинаи худ ҷизҳои нав ва қӯҳна берун меоварад».

Исо ба Носира бармегардад ва Ӯро боз мункир мешаванд.

53. Вақте ки Исо ин масалҳоро ба охир расонд, аз он ҷо равона шуд,

54. Ва ба зодгоҳи Худ омада, онҳоро дар куништҳошон таълим дод, ба тавре ки онҳо дар ҳайрат монда, мегуфтанд: «Аз қучост дар Ӯ ҷунин ҳикмат ва мӯъҷизот?

55. «Оё Ӯ писари наҷҷор нест? Оё номи модарони Маръям нест, ва бародарони Яъқуб, Йӯсе, Шимъӯн ва Яҳудо?

56. «Ва ҳамаи ҳоҳаронаш дар байни мо намебошанд? Пас, аз қучост дар Ӯ ҳамаи ин ҷизҳо?»

57. Ва дар ҳаққи Ӯ ба васваса меафтоданд. Лекин Исо ба онҳо гуфт: «Пайғамбар бекадр набошад, ҷуз дар зодгоҳи худ ва дар хонаи худ».

58. Ва дар он ҷо ба сабаби беимонии онҳо мӯъҷизаи бисъёр нишон надод.

БОБИ ЧОРДАХУМ

*Бекарории Ҳиродус.
Қатли Яҳъёи Таъмиддиҳанда.*

1. ДАР он ҳангом овозаи Исо ба гӯши тетрарх* Ҳиродус расид,
2. Ва ба хизматгузорони худ гуфт: «Ин Яҳъёи Таъмиддиҳанда аст; вай аз мурдагон эҳъё шудааст, ва аз ин сабаб ин мӯъчибот аз вай ба зухур меояд».
3. Зоро ки Ҳиродус Яҳъёро дастгири карда ва баста, ба зиндон андохта буд, ба хотири Ҳиродия, зани Филиппус бародарааш;
4. Зоро Яҳъё ба вай гуфта буд: «Ба ту раво нест, ки вайро ба занӣ бигирий».
5. Ва меҳост ўро ба қатл расонад, лекин аз мардум тарсид, чунки ўро набӣ медонистанд.
6. Аммо вакте ки Ҳиродус рӯзи таваллуди худро ҷашн мегирифт, дуҳтари Ҳиродия дар пеши аҳли базм рақсид, ва ин ба Ҳиродус бисъёр писанд афтод;
7. Аз ин рӯ ба вай қасам ёд карда, ваъда дод, ки ҳар он ҷи хоҳад, ба вай медиҳад.
8. Пас вай, бо талқини модари худ, гуфт: «Каллаи Яҳъёи Таъмиддиҳандаро дар ҳамин ҷо дар табақе ба ман ҳадия бикиун».
9. Подшоҳ ғамгин шуд; лекин барои поси савгандаш ва ба хотири ононе ки ҳамроҳаш нишаста буданд, амр фармуд, ки дода шавад,
10. Ва ҷаллодеро фиристод, то дар зиндон каллаи Яҳъёро аз танаҷҷу чудо кунад.
11. Ва каллаи ўро дар табақе оварда, ба дуҳтар доданд, ва онро вай ба модари худ бурд.
12. Ва шогирдонаш омада, часади вайро бардошта бурданду гӯр карданд; ва рафта, ба Исо ҳабар доданд.
13. Чун Ӯ инро шунид, ба қаиқ савор шуда, аз он ҷо танҳо ба ҷои хилвате рафт; ва мардум, чун шуниданд, аз ақиби Ӯ аз шаҳрҳо пиёда равона шуданд.
14. Ва Исо берун омада, анбӯҳи мардумро дид, ва ба онҳо раҳмаш омад, ва беморони онҳоро шифо дод.

*1. *Тетрарх* — ҳокими ҷоръяки мамлакат.

Сер шудани панҷ ҳазор мард.

15. Дар вакти аср шогирдонаш назди Ӯ омада, гуфтанд: «Ин ҷо ҷои хилват аст, вайқ ҳам дер шуд; мардумро ҷавоб дех, то ки ба дехот рафта, барои худ ҳӯроке бихаранд».
16. Ба онҳо гуфт: «Ҳочате нест, ки онҳо бираванд: шумо ба онҳо ҳӯрок дихед».
17. Ба Ӯ гуфтанд: «Мо дар ин ҷо фақат панҷ нон ва ду моҳӣ дорем».
18. Гуфт: «ОНҲОРО ин ҷо назди Ман биёред».
19. Ва мардумро фармуд, ки бар сабза биншинанд, ва панҷ нону ду моҳиро гирифта, ба осмон нигаристу баракат дод ва нонро пора карда, ба шогирдон дод, ва шогирдон ба мардум доданд.
20. Ҳама ҳӯрданду сер шуданд; ва аз пораҳои бокимонда дувоздаҳ сабадро пур карда бардоштанд;
21. Ва ҳӯрандагон, ба гайр аз занону бачагон, тақрибан панҷ ҳазор мард буданд.

- Исо бар об қадам мезанад.
Сустимонии Петрус.
22. Дарҳол Исо шогирдони Ҳудро фармуд, ки ба қаиқ савор шуда, пеш аз Ӯ ба соҳили дигар равона шаванд, то Ӯ мардумро ҷавоб дихад.
23. Ва чун мардумро ҷавоб дод, барои дуо гуфтан танҳо бар фарози кӯҳе баромад; бегоҳирӯзӣ низ дар он ҷо танҳо буд.
24. Ва қаиқ ҳанӯз дар миёнаи баҳр буд ва аз мавҷҳо лат меҳӯрд, зоро ки боди муҳолиф мевазид.
25. Ва дар поси ҷоруми шаб Исо бар баҳр қадам зада, назди онҳо омад.
26. Ва шогирдон чун Ӯро диданд, ки бар баҳр қадам мезанад, дар изтироб афтода, гуфтанд: «Ин шабаҳ аст!» Ва аз тарс фаръёд заданд.
27. Лекин Исо дарҳол ба онҳо хитоб карда, гуфт: «Ором бошед; ин Манам, ҳаросон нашавед».
28. Петрус дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Ҳудовандо! Агар ин Туй, ба ман амр дех, то ки бар рӯи об назди Ту биёям».
29. Гуфт: «Биё». Ва Петрус аз қаиқ баромада, бар рӯи об равона шуд, то ки назди Исо биёяд;
30. Лекин чун боди шадидро дид, ҳаросон шуд ва дар

ҳолате ки гарк мешуд, фарьёд кашид: «Худовандо! Маро ҳалос кун».

31. Исо фавран дасташро дароз карда, вайро нигоҳ дошт ва гуфт: «Эй сустимон! Чаро шубҳа кардӣ?»

32. Вақте ки ба қаиқ даромаданд, бод сокит шуд.

33. Онҳое ки дар қаиқ буданд, назди Ӯ омада, саҷда карданд ва гуфтанд: «Ҳақиқатан Ту Писари Худо ҳастӣ».

Шифо ёфтани беморон дар Ҷинесор.

34. Ва аз баҳр гузашта, ба сарзамини Ҷинесор омаданд.

35. Ва сокинони он мавзезъ Ӯро шинохтанд ва ба тамоми музофот қасонеро фиристода, ҳамаи беморонро назди Ӯ оварданд,

36. Ва аз Ӯ илтимос менамуданд, ки фақат домани ҷомаи Ӯро ламс кунанд; ва ҳар кӣ ламс кард, шифо ёфт.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Аҳкоми Худо аз ривоятҳои инсонӣ болотар аст.

1. ОН гоҳ қитобдонон ва фарисиён, ки аз Ерусалим буданд, назди Исо омада, гуфтанд:

2. «Чаро шогирдони Ту ривоятҳои муршидонро вайрон мекунанд? Зоро ки пеш аз ҳӯрдани нон дастҳои худро намешӯянд».

3. Ӯ ба онҳо ҷавоб дода, гуфт: «Чаро шумо ҳам ба хотири ривоятҳои худ ҳукми Худоро вайрон мекунед?

4. «Зоро ки Худо ҳукм кардааст: "Падару модари худро иззат намо"; ва: "Ҳар кӣ падар ё модари худро дашном диҳад, албатта ҳалок гардад".

5. «Лекин шумо мегӯяд: "Ҳар гоҳ касе ба падар ё модари худ гӯяд: "Он чи аз ман нафъ ёбӣ, ҳадия барои Худост",

6. «Баъд аз он вай набояд падар ё модари худро ҳурмат кунад». Ба ҳамин тарик шумо ҳукми Худоро бо ривояти худ бартараф намудаед.

7. «Эй риёкорон! Ишаъё дар бораи шумо некӯ пайғом дода, гуфтааст:

8. «Ин мардум бо забони худ ба Ман наздик мешаванд ва бо лабони худ Маро парастиш мекунанд, лекин дилашон аз Ман дур аст;

9. »Пас Маро бар абас парастиш мекунанд, зоро ки таълимоту аҳкоми инсониро таълим медиҳанд».

Одамро ба ҳузури Худо чӣ палид мекунад.

10. Ва мардумро даъват намуда, гуфт: «Гӯш диҳед ва бифаҳмад:

11. »На он чи ба даҳон медарояд, одамро палид мекунад; балки он чи аз даҳон мебарояд, одамро палид мекунад».

12. Он гоҳ шогирданаш назди Ӯ омада, гуфтанд: «Оё медонӣ, ки фарисиён ин суханро шунида, ба васваса афторанд?»

13. Дар ҷавоб гуфт: «Ҳар ниҳоле ки Падари Ман, ки дар осмон аст, нашинонда бошад, решакан ҳоҳад шуд;

14. «Онҳоро ба ҳоли худашон бигзоред; онҳо кӯроне ҳастанд, ки ба кӯрон роҳнамой мекунанд; ва ҳар гоҳ кӯре ба кӯри дигаре роҳнамой кунад, ҳар ду дар ҷоҳ ҳоҳанд афтод».

15. Петрус дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Ин масалро ба мо фаҳмонда дех».

16. Исо гуфт: «Оё шумо низ то ҳанӯз бефаҳм ҳастед?

17. «Оё ҳанӯз дарк накардаед, ки ҳар он чи ба даҳон медарояд, ба шикам меравад ва аз он хориҷ мешавад?

18. «Лекин ҳар он чи аз даҳон мебарояд, аз дил пайдо мешавад; ва ин ҷизҳо одамро палид мекунад;

19. «Зоро ки аз дил ҳаёлоти бад, қатл, зино, фисқ, дуздӣ, шаҳодати бардуруф ва қуфр пайдо мешавад:

20. «Ин ҷизҳо одамро палид мекунад; лекин бо дasti ношуста ҳӯрок ҳӯрдан одамро палид намекунад».

Шифо ёфтани дуҳтари канъонӣ.

21. Ва Исо аз он ҷо берун шуда, ба худуди Сӯр ва Сидӯн рафт.

22. Ва инак, як зани канъонӣ дар он худуд пеш омада, фарьёдкунон ба Ӯ гуфт: «Худовандо, Писари Довуд, ба ман марҳамат кун! Зоро ки дуҳтарам саҳт дар ҷанги дев аст».

23. Лекин Ӯ ба вай ҳеч ҷавоб надод. Ва шогирданаш назди Ӯ омада, илтимос карданд: «Вайро ҷавоб дех, зоро ки аз ақиби мо фарьёд мезанад».

24. Дар ҷавоб гуфт: «Ман фақат барои гӯсфандони гумшудаи хонадони Истроил фиристода шудаам».

25. Лекин зан омада, ба Ү сачда кард ва гуфт: «Худовано! Ба ман мадад кун».

26. Дар ҷавоб гуфт: «Нони бачагонро гирифта, пеши сагон партофтан хуб нест».

27. Зан гуфт: «Оре, Худовандо! Лекин сагон низ нонрезаҳоеро, ки аз супраи оғоёнашон меафтад, меҳӯранд».

28. Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Эй зан! Имони ту бузург аст; пас он чи хостӣ, барои ту бишавад». Ва дұхтари вай ҳамон соат шифо ёфт.

Шифо ёфтани беморони бисъёр.

29. Исо аз он ҷо ҳаракат карда, назди баҳри Чалыл омад ва бар фарози кӯҳе баромада, дар он ҷо нишасти.

30. Ва мардуми бисъёре назди Ү бо лангон, кӯрон, гунгон, маъюбон ва хеле беморони дигар омада, онҳоро пеши пойҳои Исо гузоштанд; ва Ү онҳоро шифо дод,

31. Ба тавре ки мардум гунгонро гӯё, маъюбонро солим, лангонро равон ва кӯронро бино дила, дар ҳайрат монданд; ва Худои Истроилро ҳамду сано хонданд.

Сер шудани чор ҳазор мард.

32. Ва Исо шогирдони Худро пеш хонда, гуфт: «Ба ин мардум дилам месӯзад, зеро ки се рӯз боз назди Ман мебошанд ва барои ҳӯрдан чизе надоранд; намехоҳам онҳоро гурусна ҷавоб дихам, ки мабодо дар роҳ бемадор шаванд».

33. Шогирданаш дар ҷавоби Ү гуфтанд: «Аз кучо дар биёбон он қадар нон ёбем, ки чунин анбӯҳро сер кунем?»

34. Исо ба онҳо гуфт: «Чандто нон доред?» Гуфтанд: «Ҳафтто, ва андак моҳии майда».

35. Пас ҷамоатро фармуд, ки бар замин биншинанд,

36. Ва ҳафт нон ва моҳиёнро гирифта, бо изҳори шукр-гузорӣ пора кард ва ба шогирданаш дод, ва шогирдон ба мардум доданд.

37. Ва ҳама ҳӯрда сер шуданд; ва аз пораҳои боқимонда ҳафт сабадро пур карда бардоштанд;

38. Ҳӯрандагон, гайр аз занону кӯдакон, чор ҳазор мард буданд.

39. Пас Ү мардумро ҷавоб дода, ба қаиқ савор шуд ва ба худуди Маҷдал омад.

БОБИ ШОНЗДАХУМ

Фарисиён аломати осмонӣ металабанд.

1. ФАРИСИЁН ва саддуқиён омаданд ва Ӯро озмуда, хоҳиш карданд, ки аломати осмонӣ ба онҳо нишон дихад.

2. Дар ҷавоби онҳо гуфт: «Шомгоҳон шумо мегӯед: «Ҳаво хуб ҳоҳад шуд, чунки осмон сурҳ аст»;

3. «Бомдодон мегӯед: «Имрӯз ҳаво бад ҳоҳад шуд, чунки осмон аргувонӣ ва гирифта мебошад». Эй риёкорон! Қиёфаи осмонро фарқ карда метавонед аломоти замонҳоро наметавонед?

4. «Насли шарир ва зинокор аломате металабад, ва ба вай ҷуз аломати Юнуси набӣ дода наҳоҳад шуд». Ва онҳоро тарқ карда, равона шуд.

Оғоҳонидан аз таълимоти фарисиён ва саддуқиён.

5. Ва ҷун шогирдон ба соҳили дигар убур карданд, нон гирифтанро фаромӯш карда буданд.

6. Исо ба онҳо гуфт: «Боҳабар бошед, аз ҳамиртуруши фарисиён ва саддуқиён ҳазар кунед».

7. Онҳо дар дили худ андешида мегуфтанд: «Ин аз он сабаб аст, ки нон нагирифтаем».

8. Исо инро дарьёфта, ба онҳо гуфт: «Эй сустимонҳо, ҷаро дар дили худ андеша мекунед, ки нон нагирифтаед?»

9. «Оё ҳанӯз намефаҳмад ва дар хотир надоред он панҷ нон ва панҷ ҳазор нафар ва ҷанд сабадро, ки пур карда бардоштед?

10. «Ва он ҳафт нон ва чор ҳазор нафар ва ҷанд сабадро, ки пур карда бардоштед?»

11. «Ҷаро намефаҳмад, ки на дар бораи нон ба шумо гуфтам, ки аз ҳамиртуруши фарисиён ва саддуқиён ҳазар кунед?»

12. Он ғоҳ фаҳмиданд, ки Ӯ ба онҳо амр фармудааст на аз ҳамиртуруши нон, балки аз таълими фарисиён ва саддуқиён ҳазар кунанд.

Этирофи Петрус.

13. Вақте ки Исо ба музофоти Қайсария Филиппус омад, аз шогирдони Худ пурсид: «Мардум Маро, ки Писари Одам ҳастам, кий мегӯянд?»

14. Гуфтанд: «Баъзе мегўянд, ки Яхъёи Таъмиддиҳандай, баъзе мегўянд, ки Ильёй, ва баъзе мегўянд, ки Ирмиёй ё яке аз пайғамбаронӣ».

15. Ӯ ба онҳо гуфт: «Шумо Маро кӣ мегӯед?»

16. Шимъўни Петрус ҷавоб дода гуфт: «Ту Масех, Писари Худои Ҳай ҳастӣ».

Башорати аввалин дар бораи қалисо.

17. Ва Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Хушо ту, эй Шимъўн Писари Юнус, ҷунки башар инро ба ту зоҳир накардааст, балки Падари Ман, ки дар осмон аст.

18. «Ва Ман ба ту мегӯям: ту Петрус ҳастӣ, ва бар ин саҳра Ман қалиси Ҳудро бино мекунам, ва дарвозаҳои дӯзах бар он ғолиб наҳоҳад шуд;

19. «Ва қалидҳои Малакути Осмонро ба ту месупорам, ва он чи ту бар замин бибандӣ, дар осмон баста ҳоҳад шуд; ва он чи бар замин күшой, дар осмон күшода ҳоҳад шуд».

20. Он гоҳ ба шогирдони Ҳуд таъян кард, ки ба ҳеч кас нагӯянд, ки Ӯ Исои Масех аст.

Исо ба шогирдон дар бораи мамот ва зҳъёи Ҳуд зълон мекунад.

21. Аз ҳамон вақт Исо ба фаҳмондан ба шогирдони Ҳуд оғоз намуд, ки Ӯ бояд ба Ерусалим равад ва аз дasti пирон, саркоҳинон ва китобдонон бисъёр азоб қашад, ва күшта шавад, ва пас аз се рӯз эҳъё шавад.

22. Ва Петрус Ӯро ба як сӯ бурда, ба эътиroz кардан шурӯъ намуд: «Хошо Туromo, эй Ҳудованд! Ин ба Ту ҳаргиз руй наҳоҳад дод!»

23. Аммо Ӯ баргашта ба Петрус гуфт: «Эй шайтон, аз Ман дур шав! Ту васвасакоре барои Ман ҳастӣ, зоро ту на дар бораи амру наҳий Ҳудо, балки аз ҷизҳои инсонӣ андеша мекунӣ».

24. Он гоҳ Исо ба шогирдони Ҳуд гуфт: «Агар касе ҳоҳад аз ақиби Ман биёяд, бояд хештанро инкор карда ва салиби ҳудро бардошта, Маро пайравӣ намояд;

25. «Зоро ҳар кӣ ҷони ҳудро раҳонидан ҳоҳад, онро барбод медиҳад; ва ҳар кӣ ҷони ҳудро дар роҳи Ман барбод дихад, онро пайдо мекунад;

26. «Ба одам чӣ фоида дорад, ки агар вай тамоми дунъ-

ёро ба даст оварад ва ба ҷони ҳуд зиён расонад? Ё ки одамӣзод ба ивази ҷони ҳуд чӣ фидияе медиҳад?

27. «Зоро ки Писари Одам дар ҷалоли Падари Ҳуд бо фариштагони Ҳуд ҳоҳад омад, ва он вақт ба ҳар кас мувофиқи аъмолаш подош ҳоҳад дод.

*Дигаргун шудани Ҳудованд.
Симио Малакуте ки меояд.*

28. «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: аз истодагон дар ин ҷо баъзе ҳастанд, ки то Писари Одамро, ки дар Малакути Ҳуд меояд, набинанд, зоиқаи маргро наҳоҳанд ҷашид».

БОБИ ҲАФДАҲУМ

1. БАЪД аз шаш рӯз Исо Петрус, Яъқуб ва бародари вай Юҳанноро ҳамроҳи Ҳуд бурд ва онҳоро танҳо ба кӯҳи баланде баровард,

2. Ва дар пеши назари онҳо дигаргун шуд: ҷеҳрааш чун офтоб дураҳшид, ва либосаш чун нур сафед гардид.

3. Ва инак, Мусо ва Ильёс ба онҳо намоён шуданд, ки бо Ӯ гуфтутӯгӯ мекарданд.

4. Он гоҳ Петрус ба Исо гуфт: «Ҳудовандо! Дар ин ҷо будани мо некӯст; агар ҳоҳӣ, дар ин ҷо се ҷодар месозем: яке барои Ту, яке барои Мусо ва яке барои Ильёс».

5. Ҳанӯз вай сухан мегуфт, ва инак абри дураҳшанде бар онҳо соя андоҳ; ва инак овозе аз даруни абр баромад, ки мегуфт: «Ин аст Писари Маҳбуни Ман, ки ҳусни таваҷҷӯҳи Ман бар Ӯст; Ӯро бишнавед».

6. Чун шогирдон инро шуниданд, рӯй ба замин афторанд ва бисъёр тарсиданд.

7. Лекин Исо наздик омада, ба онҳо даст расонд ва гуфт: «Барҳезед ва ҳаросон нашавед».

8. Ва онҳо ҷашмони ҳудро күшода, ҷуз Исо касеро нағиданд.

9. Чун аз кӯҳ мефуромаданд, Исо таъкид намуда, гуфт: «То Писари Одам аз мурдагон эҳъё нашавад, ин рӯъёро ба касе нагӯед».

10. Ва шогирданаш аз Ӯ пурсиданд: «Чаро китобдонон мегӯянд, ки Ильёс бояд аввал биёяд?»

11. Исо дар чавоби онҳо гуфт: «Дуруст аст, ки Ильёс бояд аввал биёяд ва ҳама чизро соз кунад;

12. «Лекин ба шумо мегўям, ки Ильёс аллакай омад, ва онҳо вайро нашинохтанд, ва бо вай он чи хостанд, карданд; Писари Одам низ аз дasti онҳо укубат ҳоҳад кашид».

13. Он гоҳ шогирдон фахмиданд, ки Ӯ дар бораи Яҳъёи Тамиддиҳанда ба онҳо сухан мегуфт.

Шифо ёфтани девона.

14. Чун онҳо назди мардум омаданд, марде пеш омада, назди Ӯ зону зад,

15. Ва гуфт: «Худованд! Ба писари ман марҳамат кун; вай масрӯй аст ва саҳт азиат мекашад, зоро ки худро дам ба дам дар оташ меандозад ва дам ба дам дар об;

16. Вайро ба шогирдони Ту овардам, онҳо шифо дода натавонистанд».

17. Исо дар чавоб гуфт: «Эй насли беимон ва қачрафтор! То кай бо шумо бошам? То ба кай шуморо тоқат кунам? Вайро ин чо назди Ман биёред».

18. Ва Исо ба вай амр фармуд; ва дев аз вай берун рафт; ва он писар дарҳол шифо ёфт.

19. Шогирданаш назди Исо омада, ба танҳой аз Ӯ пурсианд: «Чаро мо онро берун карда натавонистем?»

20. Исо ба онҳо гуфт: «Ба сабаби беимонии шумо; зоро ба ростӣ ба шумо мегўям: агар ба андозаи донаи ҳардале имон дошта бошед ва ба ин кӯҳ бигӯед: "Аз ин чо ба он чо кӯч кун", он кӯч ҳоҳад кард; ва ҳеч чиз барои шумо ғайриимкон наҳоҳад буд;

21. «Лекин ин ҷинс фақат ба воситаи дуо ва рӯза берун меравад».

Исо аз нав дар бораи мамот ва эъъён Ҳуд эълон мекунад.

22. Вақте ки онҳо дар Ҷалил мегаштанд, Исо ба онҳо гуфт: «Писари Одам ба дasti одамон таслим карда ҳоҳад шуд,

23. «Ва Ӯро ҳоҳанд кушт, ва дар рӯзи сеюм эъъёҳ ҳоҳад шуд». Ва онҳо бисъёр ғамгин шуданд.

Ҳироҷ барои маъбад.

24. Чун онҳо ба Кафарнаҳум расиданд, ҷамъкунандагони

дудирҳам* назди Петрус омада, гуфтанд: «Оё Устоди шумо дудирҳамро намедиҳад?»

25. Гуфт: «Оре. Ва чун ба хона даромад, пеш аз он ки ҷизе бигӯяд, Исо ба вай гуфт: «Эй Шимъён, фикри ту чист? Подшоҳони ҷаҳон боч ва хироҷро аз киҳо мегиранд? Аз фарзандони худ ё аз бегонагон?»

26. Петрус ба Ӯ гуфт: «Аз бегонагон». Исо ба вай гуфт: «Пас фарзандон озоданд;

27. «Лекин барои он ки онҳоро ба васваса наандозем, ба соҳили баҳр рафта, қалмоқе ғиандоз, ва аввалин моҳиро, ки банд шуд, бигир; ва даҳонашро кушода, истатир** ҳоҳӣ ёфт; онро гирифта, барои Ман ва барои худат ба онҳо бидех».

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Исо иззатталабии шогирдонро мазаммат мекунад.

1. ДАР он соат шогирдон назди Исо омада, гуфтанд: «Дар Малакути Осмон кист бузургтар?»

2. Исо кӯдакеро ҷеф зада, дар миёни онҳо ба по гузошт,

3. Ва гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегўям: агар рӯҷӯй нақунед ва монанди кӯдакон нашавед, ба Малакути Осмон наҳоҳед даромад.

4. «Пас, ҳар кӣ худро мисли ин кӯдак фурӯтан созад, дар Малакути Осмон вай бузургтар аст;

5. «Ва ҳар кӣ яке аз ин гуна кӯдаконро ба исми Ман қабул кунад, вай Маро қабул мекунад;

6. «Ва ҳар кӣ яке аз ин тифлонро, ки ба Ман имон меөваранд, ба васваса андозад, барои вай беҳтар аст, ки сангигосиёе бар гарданаш овехта, вайро дар қаъти баҳр ғарқ қунанд.

Мубориза ба муқобили васвасаҳо.

7. «Вой бар ҳоли ҷаҳон ба сабаби васвасаҳо, зоро ки вуқӯи васвасаҳо ногузир аст; лекинвой бар ҳоли қассе ки сабаби васвасаҳо гарداد.

*24. *Дудирҳам* — дирҳами дучандон; дирҳам — пули сикка дар Юнони Қадим. Ин дудирҳам бочи маъбад буд, ки ҳар сол аз ҳар яҳудӣ мегирифтанд.

**27. *Истатир* — пули сиккаи румӣ, ки ба 4 динори румӣ ё ба 4 дирҳами юнони баробар буд.

8. «Пас, агар дастат ё поят туро ба васваса андозад, онро бурида, аз худ дур андоз: барои ту беҳтар аст, ки ланг ва ё шал шуда, ба ҳаёт дарой, аз ин ки бо ду даст ва ё бо ду по дар оташи ҷовидонӣ андохта шавӣ;

9. «Ва агар ҷашмат туро ба васваса андозад, онро қанда, аз худ дур андоз: барои ту беҳтар аст, ки якҷашма шуда ба ҳаёт дарой, аз ин ки бо ду ҷашм дар оташи дӯзах андохта шавӣ.

Гӯсфанди гумшуда. Худованд ҷустуҷӯ менамояд.

10. «Зинҳор, ҳеч яке аз ин тифлонро хор нашуморед; зоро ба шумо мегӯям, ки фариштаҳои онҳо дар осмон ҳамеша рӯи Падари Маро, ки дар осмон аст, мебинанд.

11. «Зоро ки Писари Одам омадааст, то ки гумшударо начот дихад.

12. «Фикри шумо чист? Агар касе сад гӯсфанд дошта бошад, ва яке аз онҳо гум шавад, оё вай наваду нӯҳро дар кӯҳсор гузашта, ба ҷустуҷӯи он як гумшуда намеравад?

13. «Ва агар иттифоқан онро ёбад, ба ростӣ ба шумо мегӯям, барои он бештар шодӣ мекунад аз он наваду нӯҳ, ки гум нашудаанд.

14. «Ба ҳамин тарииқ, иродай Падари шумо, ки дар осмон аст, ин нест, ки яке аз ин тифлон нобуд шавад.

Тартиб дар қалисои оянда.

Дуои умумӣ.

15. «Агар бародарат ба ту гуноҳ кунад, рафта байни худат ва ў ба танҳои гуноҳашро фахмон: агар ба сухани ту гӯш дихад, бародари худро дарьёфтӣ;

16. «Ва агар гӯш надиҳад, як ё ду каси дигарро ҳамроҳи худ бигир, то ки аз забони ду ё се шоҳид ҳар сухан тасдиқ шавад.

17. «Ва агар ба онҳо гӯш надиҳад, ба қалисо бигӯ; ва агар ба қалисо низ гӯш надиҳад, бигзор ў барои ту ҷун ҳалқҳо ва ё ҷун бочгир бошад.

18. «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: он чи шумо бар замин бандед, дар осмон баста ҳоҳад шуд; ва он чи бар замин қушиед, дар осмон қушода ҳоҳад шуд.

19. «Ҳамчунин ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки агар ду нафар аз шумо бар замин дар бораи талабидани ҳар чиз мутта-

фиқ шаванд, аз тарафи Падари Ман, ки дар осмон аст, ба онҳо бахшида ҳоҳад шуд.

20. «Зоро дар ҷое ки ду ё се кас ба исми Ман ҷамъ шаванд, Ман дар миёни онҳо ҳастам».

Муҳаббат афв менамояд.

Масал дар бораи оғои раҳмдил ва хизматгори бераҳм.

21. Он гоҳ Петрус назди Ӯ омада, гуфт: «Худовандо! Ҷанд бор ба бародари худ, ки нисбат ба ман гуноҳ карда бошад, афв намоям? Оё то ҳафт бор?»

22. Исо ба вай гуфт: «Ба ту намегӯям: "То ҳафт бор", балки то ҳафтод қаррат ҳафт бор.

23. «Аз ин рӯ Малакути Осмон монанди подшоҳест, ки меҳост бо ғуломони худ ҳисобӣ кунад.

24. «Вақте ки ба ҳисобӣ қардан шурӯй намуд, якero назди вай оварданд, ки даҳ ҳазор талант* аз вай қарз дошт.

25. «Чун чизе барои адои қарз надошт, оғояш амр фармуд, ки худаш, занаш, фарзандонаш ва ҳамаи дорояшро фурӯҳта, қарзашро адо кунанд.

26. «Ғулом рӯй ба замин ниҳода, ба вай саҷда бурд ва гуфт: "Эй оғо! Ба ман мӯҳлат дех, ва ман ҳамаашро ба ту адо ҳоҳам кард".

27. «Ва оғои он ғулом, раҳмаш омада, вайро ҷавоб дод ва қарзашро ба вай бахшид.

28. «Лекин ҷун ғулом берун рафт, яке аз рафиқони худро ёфт, ки аз ў сад динор қарздор буд; вайро саҳт дошта ва ғулӯяшро фишурда, гуфт: "Он қарзатро ба ман адо кун".

29. «Он рафиқаш ба пойҳои ў афтода ва илтимос намуда, гуфт: "Ба ман мӯҳлат дех, ва ман ҳамаашро ба ту адо ҳоҳам кард".

30. «Аммо ў розӣ нашуд, балки рафта, вайро дар зиндон андоҳт, то ки қарзашро адо кунад.

31. «Чун рафиқонаш ин воқеаро диданд, бисъёр ғамгин шуданд ва назди оғои худ омада, ҳар он чи рӯй дода буд, ба вай нақӯл қарданд.

32. «Он гоҳ оғояш ўро назди худ даъват намуда, гуфт:

*24. Талант — воҳиди қалони пули нуқра ё тилло дар Ашшур ва Юнони Кадим, ки тақрибан 21 килограмм вазн дошт.

"Эй ғуломи шарир! Тамоми қарзатро ман ба ту бахшидам, зеро ки ту аз ман илтимос карді;

33. "Оё туро низ лозим набуд, ки ба рафиқи худ раҳм күній, чунон ки ман ба ту раҳм кардам?"

34. «Ва оғояш ба ҳашм омада, ўро ба шиканчакунандагон супурд, то тамоми қарзашро адо кунад.

35. «Ҳамин тавр Падари Ман, ки дар осмон аст, бо шумо низ амал ҳоҳад кард, агар ҳар яке аз шумо гуноҳҳои бародари худро аз самими қалб афв нақунад.

БОБИ НУЗДАХУМ

1. ВАҚТЕ ки Исо ин суханонро ба анҷом расонд, аз Ҷалил баромада, ба он сўи Ўрдун, ба ҳудуди Яхудо омад.

2. Мардуми бисъёре аз ақиби Ў омаданд, ва Ў онҳоро шифо дод.

Исо дар бораи талоқ.

3. Ва фарисиён наздик омада ва Ўро озмуданӣ шуда, гуфтанд: «Оё ҷоиз аст, ки мард зани худро бо ҳар сабаб талоқ дихад?»

4. Дар ҷавоби онҳо гуфт: «Оё наҳондаед, ки Офаридағор дар ибтидо онҳоро марду зан оғарид?

5. «Ва гуфт: "Аз ин сабаб мард падару модари худро тарқ карда, бо зани худ мепайвандад, ва ҳар ду як тан мешаванд",

6. «Ба тавре ки онҳо акнун ду тан не, балки як тан мебошанд. Пас, он чиро, ки Худо бо ҳам пайвастааст, одам набояд чудо кунад».

7. Ба Ў гуфтанд: «Пас ҷаро Мусо амр фармудааст, ки мард талоқномае дода, аз зан чудо шавад?»

8. Ба онҳо гуфт: «Ба сабаби дилсаҳтии шумо Мусо ба шумо иҷозат додааст, ки занони худро талоқ дихед; лекин дар ибтидо чунин набуд;

9. «Аммо Ман ба шумо мегӯям: ҳар кий зани худро, ба чуз сабаби зино, талоқ дихад ва дигареро никоҳ кунад, зино карда бошад; ва ҳар кий зани талоқшударо гирад, зино карда бошад».

10. Шогирданаш ба Ў гуфтанд: «Агар аҳволи мард бо занаш чунин бошад, зан нагирифтан бехтар аст».

11. Ба онҳо гуфт: «На ҳама метавонанд ин қаломро қабул кунанд, балки танҳо касоне ки ба онҳо ато шудааст;

12. «Зеро ахтахое ҳастанд, ки аз шиками модар чунин таваллуд шудаанд; ва ахтахое ҳастанд, ки аз дasti одамон ахта шудаанд; ва ахтахое ҳастанд, ки ба хотири Малакути Осмон худро ахта кардаанд. Ҳар кий қабул карда метавонад, қабул кунад».

Исо құдаконро меназирад ва дуо мекунад.

13. Дар ин вакт құдаконро назди Ў оварданد, то ки дастҳои Худро бар онҳо ниҳода, дуо кунад; лекин шогирден ба онҳо монеъ шуданд.

14. Исо гуфт: «Кұдаконро бигзоред, ки назди Ман оянд, ва ба онҳо монеъ нашавед, зеро Малакути Осмон ба ҳунни касон тааллук дорад».

15. Ва дастҳои Худро бар онҳо ниҳода, аз он ҷо равона шуд.

Исо ва ҷавони сарватдор.

16. Ва инак, яке назди Ў омада, гуфт: «Эй Устоди Некӯ! Чий кори нек кунам, то ки ҳаёти ҷовидонӣ ёбам?»

17. Ба вай гуфт: «Чаро Маро некӯ мегӯй? Хеч кас некӯ неест, чуз Худои ягона. Лекин агар меҳоҳӣ дохили ҳаёт шавӣ, аҳқомро нигоҳ дор».

18. Ба Ў гуфт: «Қадом аҳқомро?» Исо гуфт: «Қатл накун; зино накун; дуздӣ накун; шаҳодати бардурӯғ надех;

19. «Падару модаратро иззат намо; ва ёри худро мисли худ дўст бидор».

20. Ҷавон ба Ў гуфт: «Ҳамаи инро ман аз құдакӣ нигоҳ доштаам; дигар чий камбудӣ дорам?»

21. Исо ба вай гуфт: «Агар ҳоҳӣ комил шавӣ, рафта, ҳар он чи дорӣ, бифурӯш ва ба мискинон бидех; ва дар осмон ганҷе ҳоҳӣ ёфт; ва омада, Маро пайравӣ кун».

22. Ҷун ҷавон ин суханро шунид, ғамгин шуда, рафт, чунки молу мулки бисъёр дошт.

23. Ва Исо ба шогирдени Худ гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ба Малакути Осмон даромадани сарватдор душвор аст;

24. «Ба боз ба шумо мегӯям: аз сӯроҳи сӯзан гузаштани шутур осонтар аст аз он ки сарватдор ба Малакути Худо дохил шавад».

25. Чун шогирддон инро шуниданد, бағоят дар ҳайрат шуда, гуфтанд: «Пас күй метавонад начот ёбад?»
 26. Исо ба онҳо нигоҳ карда, гуфт: «Ба одамизод ин гайриимкон аст, лекин ба Худо ҳама чиз имконпазир аст».

Мукофоти ҳаввориён.

27. Он гоҳ Петрус дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Инак, мо ҳама ҷизро тарқ карда, Туро пайравӣ намудаем; подоши мо чӣ ҳоҳад буд?»

28. Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, шумо, ки Маро пайравӣ намудаед, дар умри дубора, вақте ки Писари Одам бар таҳти ҷалоли Худ биншинад, шумо низ бар дувоздаҳ таҳт нишаста, бар дувоздаҳ сибти Истроил довварӣ ҳоҳед кард;

29. «Ва ҳар кӣ аз баҳри исми Ман ҳонаҳо, ё бародарон, ё ҳоҳарон, ё падар, ё модар, ё зан, ё фарзандон, ё амлокро тарқ қунад, сад ҷандон ҳоҳад ёфт ва вориси ҳаёти ҷовидонӣ ҳоҳад шуд;

30. «Лекин басо аввалин, ки охирин ҳоҳанд шуд, ва охирин — аввалин».

БОБИ БИСТУМ

Масал дар бораи коргарони токзор.

1. «ЗЕРО Малакути Осмон монанди соҳиби ҳонаест, ки бомдодон берун рафт, то ки барои токзори худ коргаронро киро қунад,

2. «Ва бо коргарон рӯзе як динорӣ паймон карда, онҳоро ба токзори худ фиристод.

3. «Ва қариби соати сеюм* берун раfta, дигаронро дид, ки дар бозор бекор истодаанд,

4. «Ва ба онҳо гуфт: «Шумо низ ба токзори ман равед, ва он чӣ ҳаққи шумо бошад, ба шумо ҳоҳам дод». Ва онҳо рафтанд.

5. «Боз қариби соатҳои шашум** ва нӯҳум*** берун раfta, ҳамчунин кард.

*3. Соати сеюм — соати нӯҳи субҳ.

**5. Соати шашум — соати дувоздаҳи рӯз.

***5. Соати нӯҳум — соати сеи гашти пешин.

6. «Ва қариби соати ёздаҳум* берун раfta, дигаронро дид, ки бекор истодаанд, ва ба онҳо гуфт: «Барои чӣ шумо тамоми рӯз дар ин ҷо бекор истодаед?»

7. «Ба вай гуфтанд: «Касе моро киро накард». Ба онҳо гуфт: «Шумо низ ба токзори ман равед, ва он чӣ ҳаққи шумо бошад, ба шумо ҳоҳам дод».

8. «Чун шом расид, соҳиби токзор ба амалдори худ гуфт: «Коргаронро ҷеф зада, муздашонро аз охирин то аввалин бидех».

9. «Онҳое ки қариби соати ёздаҳум омада буданд, ҳар яке диноре гирифтанд.

10. «Онҳое ки аввалин шуда омада буданд, ҳаёл карданд, ки бештар ҳоҳанд гирифт; лекин онҳо низ ҳар яке диноре гирифтанд;

11. «Ва ҷун гирифтанд, аз соҳиби ҳона шикоят карда,

12. «Гуфтанд: «Ин охиромадагон як соат кор карданд, ва ту онҳоро бо мо, ки саҳти ва гармии рӯзро аз сар гузарондем, баробар донистӣ».

13. «Лекин вай дар ҷавоби яке аз онҳо гуфт: «Эй рафиқ! Туро озор надодаам; оё ту ба як динор бо ман паймон накард?»

14. «Музди худро гирифта, рав; меҳоҳам ба ин охирин мисли ту дижам;

15. «Оё ҳақ надорам, ки бо ҷизи худ он чӣ ҳоҳам, бикунам? Оё аз он ки ман неқдил ҳастам, ту ҳасад мебарӣ?»

16. «Ба ин тариқа охиринҳо аввалин ҳоҳанд шуд, ва аввалинҳо—охирин; зеро ки даъватшудагон бисъёранд, аммо баргузидагон—кам».

Исо боз дар бораи мамот ва эъёни Худ эълон мекунад.

17. Ва ҳангоме ки ба Ерусалим мерафтанд, Исо дар аснои роҳ дувоздаҳ шогирдашро танҳо назди Худ ҳонда, ба онҳо гуфт:

18. «Инак, мо сӯи Ерусалим меравем, ва Писари Одам ба дасти саркоҳинон ва китобдонон таслим карда ҳоҳад шуд, ва Ӯро ба марг маҳкум ҳоҳанд кард;

19. «Ва Ӯро ба дасти гайрияҳудиён таслим ҳоҳанд кард, то ки тамасхур намоянд, тозиёна зананд ва маслуб қунанд; ва дар рӯзи сеюм эъё ҳоҳад шуд».

*6. Соати ёздаҳум — соати панҷи бегоҳирӯзӣ.

Хоҗиши иззатталабонаи Саломия дар бораи писаронам.

20. Он гоҳ модари писарони Забдой бо писарони худ назди ӯ омада ва саҷда бурда, аз ӯ чизе илтимос кард.

21. Исо ба вай гуфт: «Чӣ хоҳиш дорӣ?» Гуфт: «Бифармо, ки ду писари ман дар Малакути Ту яке дар тарафи ростат ва дигаре дар тарафи чапат биншинанд».

22. Исо дар ҷавоб гуфт: «Шумо намефаҳмед, ки чӣ меҳоҳед; оё метавонед он қосаеро, ки Ман менӯшам, бинӯшед ва таъмидеро, ки Ман мейбам, биёбед?» Ба ӯ гуфтанд: «Метавонем».

23. Ба онҳо гуфт: «Қосаи Маро хоҳед нӯшид, ва таъмидеро, ки Ман мейбам, хоҳед ёфт; лекин имконияти дар тарафи росту чапи Ман нишастанатон дар дасти Ман нест, ки бидиҳам; чуз онҳое ки барояшон аз ҷониби Падари Ман муҳайё шуда бошад».

24. Ва он даҳ нафар, чун инро шуниданд, аз он ду бародар норозӣ шуданд.

25. Аммо Исо онҳоро назди Худ ҳонда, гуфт: «Шумо медонед, ки мирони ҳалқҳо бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд, ва акобирашон бар онҳо фармонраво мешаванд;

26. «Лекин дар миёни шумо набояд ин тавр шавад: балки ҳар кӣ дар байни шумо ҳоҳад бузург бошад, хизматгори шумо шавад.

27. «Ва ҳар кӣ ҳоҳад дар байни шумо нахустин бошад, ғуломи шумо шавад;

28. «Чунки Писари Одам на барои он омад, ки ба ӯ хизмат кунанд, балки барои он ки хизмат кунад ва ҷони Худро барои фидии бисъёр қасон бидиҳад».

Шифо ёфтани ду кӯр дар наздикии Ериҳӯ.

29. Ва ҳангоме ки онҳо аз Ериҳӯ мебаромаданд, мардуми бисъёре аз ақиби ӯ мерафтанд.

30. Ва инак, ду кӯр, ки дар канори роҳ нишаста буданд, гузаштани Исоро шунида, фаръёдкунон гуфтанд: «Эй Худованд, Писари Довуд! Ба мо марҳамат кун».

31. Мардум онҳоро ба ҳомӯш шудан водор мекарданд; лекин онҳо боз ҳам бештар фаръёд мезаданд: «Эй Худованд, Писари Довуд! Ба мо марҳамат кун».

32. Исо истода, онҳоро назди Худ ҳонд ва гуфт: «Чӣ меҳоҳед, ки барои шумо бикунам?»

33. Ба ӯ гуфтанд: «Худовандо! Мехоҳем ҷашмони мо кушода шавад».

34. Пас Исо ба онҳо раҳм карда, ҷашмҳошонро ламс намуд; ва дарҳол бино гашта, аз ақиби ӯ равона шуданд.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Ба Ерусалим ворид шудани Исо.

1. ЧУН ба Ерусалим наздик шуда, ба Байт-Фоҷии назди кӯҳи Зайтун расиданд, Исо ду шогирди Ҳудро фиристода,

2. Ба онҳо гуфт: «Ба ин деха, ки рӯ ба рӯи шумост, биравед; ва дарҳол модаҳареро баста хоҳед ёфт, ки қуррааш назди вай аст; онҳоро воз карда, назди Ман биёред;

3. «Ва агар қасе ба шумо ҳарфе занад, бигӯед, ки Худованд ба инҳо эҳтиёҷ дорад; ва дарҳол онҳоро ҳоҳад фиристод».

4. Ин ҳама рӯй дод, то ба амал ояд қаломе ки бо забони набӣ гуфта шудааст:

5. «Ба дуҳтари Сион бигӯед:

«Инак, Подшоҳи ту бар ҳаре, бар қурраи бачаи модаҳар савор шуда,
бо фурӯтани назди ту меояд».

6. Шогирдон рафтанд ва он чи Исо фармуда буд, ба ҷо оварданд:

7. Модаҳар ва қурраро оварда, ҷомаҳои ҳудро бар онҳо афқанданд, ва ӯ бар онҳо савор шуд.

8. Мардуми бисъёре ҷомаҳои ҳудро бар роҳ густурданд, ва дигарон шоҳаҳои дараҳтонро бурида, бар роҳ густурданд;

9. Ва мардуме ки аз пеш ва аз пас равона буданд, хитоб мекарданд:

«Ҳӯшаъно* ба Писари Довуд!
Муборак аст Он ки ба исми Худованд меояд!
Ҳӯшаъно дар арши аъло!»

10. Ва ҳангоме ки ӯ ба Ерусалим ворид шуд, тамоми аҳли шаҳр ба ошӯб омада, мегуфтанд: «Ин кист?»

11. Мардум мегуфтанд: «Ин аст Исои Пайғамбар аз Носираи Ҷалил».

*9. Ҳӯшаъно — начот дех.

Исо бори дуюм маъбадро пок мекунад.

12. Ва Исо ба маъбади Худо даромада, ҳамай онҳоеро, ки дар маъбад харидуфурӯш мекарданд, пеш кард, мизҳои саррофон ва курсиҳои кафтарфурӯшонро чаппа кард.

13. Ва ба онҳо гуфт: «Навишта шудааст, ки "хонаи Ман хонаи ибодат номида ҳоҳад шуд"; аммо шумо онро ба дуздҳона мубаддал кардаед».

14. Дар маъбад назди Ӯ кўрон ва лангон омаданд, ва Ӯ онҳоро шифо дод.

15. Чун саркоҳинон ва китобдонон диданд, ки Ӯ мӯчицаҳоро ба амал овард, ва қўдакон дар маъбад "хўшаъно ба Писари Довуд!" гўён хитоб мекарданд, ҳашмгин шуданд,

16. Ва ба Ӯ гуфтанд: «Оё Ту мешунавӣ, ки онҳо чи мегўянд?» Исо ба онҳо гуфт: «Оре! Магар нахондаед: "Аз даҳони қўдакон ва ширмакон ҳамдро ба вучуд овардай?"»

17. Ва онҳоро тарқ карда, аз шаҳр сўи Байт-Хинӣ рафт ва шабро дар он ҷо гузаронд.

Дарахти анҷири хушкиуда.

18. Бомдодон, вакте ки ба шаҳр бармегашт, гурусна монд;

19. Дар сари роҳ дарахти анҷире дида, назди он рафт ва, ҷуз баргҳо, чизе бар он наёфта, ба он гуфт: «Пас аз ин то абад мевае аз ту нарӯяд». Ва ҳамон дам дарахти анҷир хушк шуд.

20. Шогирдон инро дида, дар тааҷҷуб монданд ва гуфтанд: «Чӣ гуна ин дарахти анҷир даррав хушк шуд?»

21. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегўям: агар имон дошта бошед ва шубҳа нақунед, на танҳо онро, ки ба дарахти анҷир рӯй дод, ба амал ҳоҳед овард, балки агар ба ин кӯҳ гўед, ки "барҳоста, худро дар баҳр афкан", — чунин ҳоҳад шуд;

22. «Ва ҳар он чи дар дую бо имон талаб кунед, ҳоҳед ёфт».

Масъалаи қудрати Исо.

23. Ва ҳангоме ки ба маъбад омада таълим медод, саркоҳинон ва пирони қавм назди Ӯ омада, гуфтанд: «Бо қадом қуд-

рат ин корҳоро мекунӣ? Ва кист, ки ин қудратро ба Ту додааст?»

24. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ман ҳам аз шумо чизе мепурсам; агар шумо онро ба Ман гўед, Ман ҳам ба шумо ҳоҳам гуфт, ки бо қадом қудрат ин корҳоро мекунам;

25. «Таъмиди Яҳъё аз кучо буд: аз осмон ё аз инсон?» Аммо онҳо дар дили худ андеша мекарданд: «Агар гўем, ки "аз осмон буд", Ӯ бигўяд: "Пас чаро ба вай имон наовардед?"

26. «Ва агар гўем, ки "аз инсон буд", — аз мардум метарсем, зеро ки ҳама Яҳъёро набй медонанд».

27. Ва дар ҷавоби Исо гуфтанд: «Намедонем». Ӯ низ ба онҳо гуфт: «Ман ҳам ба шумо намегўям, ки бо қадом қудрат ин корҳоро мекунам.

Масал дар бораи ду писар.

28. «Лекин фикри шумо чист? Марде ду писар дошт; ва назди нахустин омада, гуфт: "Писарам! Имрӯз ба токзори ман рафта кор кун".

29. «Дар ҷавоб гуфт: "Намехоҳам"; аммо баъд пушаймон шуд ва рафт.

30. «Назди дигаре омада, ҳамон гапро гуфт. Вай дар ҷавоб гуфт: «Меравам, оғо»; ва нарафт.

31. «Қадом як аз ин ду нафар ҳоҳии падарро ба ҷо овард?» Ба Ӯ гуфтанд: «Нахустин». Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегўям, ки боҷигрон ва фоҳишагон пеш аз шумо ба Малакути Худо доҳил ҳоҳанд шуд;

32. «Зеро ки Яҳъё назди шумо бо роҳи адолат омад, ва шумо ба ӯ имон наовардед, лекин боҷигрон ва фоҳишагон ба ӯ имон оварданд; ва шумо, инро дида, баъд аз он ҳам тавба накардед, то ки ба ӯ имон оваред.

Масал дар бораи токдорони бадкор.

33. «Масали дигаре бишнавед. Соҳиби ҳонае буд, ки ток шинонд, деворе гирдаш қашид, ҷархуште дар он соҳт, бурҷе барпо кард ва онро ба токдорон супурду ба сафар рафт.

34. «Чун мавсими мева расид, хизматгорони худро назди токдорон фиристод, то ки меваи худро бигирад;

35. «Лекин токдорон хизматгорони ӯро гирифта, баъзро заданд, баъзро күштанд ва баъзро сангборон карданд.

36. «Боз ў хизматгорони дигарро фиристод, ки аз пештара зиёдтар буданд; ба онҳо низ ҳамон тавр амал карданд.

37. «Дар охир писари худро назди онҳо фиристода, гуфт: "Аз писарам шарм ҳоҳанд дошт".

38. «Лекин токдорон чун писарро диданд, ба яқдигар гуфтанд: "Ин ворис аст; биёед, вайро бикушем ва соҳиби мерос шавем".

39. «Ва ўро гирифта, аз токзор берун бароварданд ва күштанд.

40. «Пас, чун соҳиби токзор ояд, ба он токдорон чй ҳоҳад кард?»

41. Ба Ў гуфтанд: «Он бадкоронро ба марги шадид маҳкум карда, токзорро ба токдорони дигаре ҳоҳад супурд, ки меваро дар мавсимиаш ба ў диханд».

42. Исо ба онҳо гуфт: «Магар ин Навиштаро ҳаргиз нахонаед:

"Санге ки меъморон рад карданд,
санги сари гӯши бино гардид:
ин аз ҷониби Худованд шуд ва дар назари мо ҳайратангез аст"?

43. «Бинобар ин ба шумо мегӯям, ки Малакути Худо аз шумо гирифта, ба ҳалиқе дода ҳоҳад шуд, ки меваи онро биёрад;

44. «Ва ҳар кӣ бар ин санг афтад, пора-пора шавад; ва агар он бар касе афтад, вайро мачақ кунад».

45. Саркоҳинон ва фарисиён масалҳои Ўро шунида, доностанд, ки Ў дар бораи онҳо сухан меронад,

46. Ва ҳостанд Ўро дастгир кунанд; лекин аз мардум тарсиданд, чунки Ўро пайғамбар медонистанд.

БОЕИ БИСТУ ДУЮМ

Масал дар бораи тӯи арӯсӣ дар хонаи подшоҳ.

1. ВА Исо суханашро бо масалҳо давом дода, ба онҳо гуфт:

2. «Малакути Осмон монанди подшоҳест, ки барои писари худ тӯи арӯсӣ барпо кард,

3. «Ва ғуломони худро фиристод, то ки даъватшудагонро ба тӯи арӯсӣ бихонанд; лекин онҳо нахостанд биёянд.

4. «Боз ғуломони дигарро фиристод ва гуфт: "Ба даъ-

ватшудагон бигӯед, ки «инак, дастархони худро оростаам, говҳо ва бўрдокиҳои ман сар бурида шудаанд, ва ҳама чиз тайёр аст; ба тӯи арӯсӣ биёед»».

5. «Лекин онҳо беътинои карда, яке ба қишизори худ ва дигаре ба тичоратхонаи худ рафтанд;

6. «Ва баъзеи дигарон ғуломони ўро гирифта, ҳақорат доданд ва күштанд.

7. «Подшоҳ, чун шунид, ҳашмгин шуд ва аскарони худро фиристода, он қотилонро маҳв намуд ва шаҳрашонро оташ дода сўзонд.

8. «Он гоҳ ба ғуломони худ гуфт: "Тўй тайёр аст, лекин даъватшудагон сазовори он набуданд;

9. «Пас, ба сари гузар бароед ва ҳар киро биёбед, ба тӯи арӯсӣ даъват кунед".

10. «Ва ғуломон ба сари роҳ баромада, ҳар киро ёфтанд, ҳоҳ нек буд ҳоҳ бад, ҷамъ карданд; ва тўйхона аз меҳмонон пур шуд.

11. «Подшоҳ барои дидани аҳли машлис даромада, шахсеро дид, ки ҷомаи тӯёна дар бар надорад,

12. «Ва ба вай гуфт: "Эй рафиқ, чй тавр ба ин ҷо даромадӣ, дар ҳолате ки ҷомаи тӯёна дар бар надорӣ?" Лекин вай хомӯш монд.

13. «Подшоҳ ба ходимони худ гуфт: "Дасту пои вайро баста, ба зулмоти берун бароварда партоед: дар он ҷо гиря ва ғиҷирроси дандон ҳоҳад буд".

14. «Зоро ки даъватшудагон бисъёранд, аммо баргузидагон—кам».

Чавоби Исо ба ҳиродиён.

15. Он вақт фарисиён рафта, машварат карданд, ки чй тавр Ўро аз суханаш афтонанд.

16. Ва шогирдони худро бо ҳиродиён назди Ў фиристода, гуфтанд: «Эй Устод! Медонем, ки Ту ҳақгӯй ҳастӣ ва роҳи Худоро ба ростӣ таълим медиҳӣ ва аз касе парвое надорӣ, зоро ҳеч рӯбинӣ намекунӣ;

17. «Пас ба мо бигӯ, ки фикри Ту чист? Оё ба қайсар ҷизъя додан ҷоиз аст, ё не?»

18. Аммо Исо макри онҳоро дарьёфта, гуфт: «Эй риёкорон, ҷаро Маро меозмоед?

19. «Сиккай ҷизъяро ба Ман нишон диҳед». Онҳо ба Ў диноре оварданд.

20. Ба онҳо гуфт: «Ин сурат ва рақам аз они кист?»
 21. Ба Ӯ гуфтанд: «Аз они қайсар». Ба онҳо гуфт: «Пас, он чи аз они қайсар аст, ба қайсар дихед, ва он чи аз они Худост — ба Худо».
 22. Чун инро шуниданд, дар ҳайрат монданд ва ӽро гузашта, рафтанд.

Дар бораи эъёи мурдагон.

23. Ҳамон рӯз саддуқиён, ки мункири қиёмат ҳастанд, назди Ӯ омада, пурсиданд:
 24. «Эй Устод! Мусо гуфтааст: "Агар касе бимирад ва фарзанде надошта бошад, бояд бародараш зани вайро ба никоҳи худ дароварад ва барои бародари худ насле ба вучуд оварад".
 25. Назди мо ҳафт бародар буданд: яке зан гирифта, мурд ва чун фарзанд надошт, занашро ба бародари худ гузашт;
 26. «Ҳамчунин дуюм ва сеюм, то ҳафтум;
 27. «Баъд аз ҳама зан низ мурд.
 28. «Пас, дар эъёи мурдагон вай зани кадоме аз он ҳафт нафар хоҳад буд? Зоро ки ҳама вайро ба занӣ гирифта буданд».
 29. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Шумо гумроҳ ҳастед, аз он рӯ ки на Навиштаҳоро медонед, на қудрати Худоро;
 30. «Зоро ки дар эъёи мурдагон на зан мегиранд ва на ба шавҳар мераванд, балки монанди фариштагони Худо дар осмон мебошанд.
 31. «Аммо дар бораи эъёи мурдагон оё қаломеро, ки Худо ба шумо гуфтааст, нахондаед:
 32. "Манам Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб"? Худо на Худои мурдагон аст, балки Худои зинданғон».
 33. Ва мардум шунида, аз таълими Ӯ дар ҳайрат монданд.

Ҳукми муҳимтарин.

34. Аммо чун фарисиён шуниданд, ки Ӯ даҳони саддуқиёнро бастааст, бо ҳам ҷамъ омаданд.
 35. Ва яке аз онҳо, ки шариатдон буд, ӽро озмуданӣ шуда, ҷунин савол дод:
 36. «Эй Устод! Кадом ҳукм дар шариат бузургтар аст?»

37. Исо ба вай гуфт: «"Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор".
 38. «Ҳамин аст ҳукми аввалин ва бузургтарин;
 39. «Ва дуюмаш монанди он аст: "Ёри худро мисли худ дӯст бидор".
 40. «Ба ин ду ҳукм тамоми Таврот ва сұҳафи анбиё асос ёфтааст».

Исо — писар ва Худованди Довуд.

41. Ҳангоме ки фарисиён бо ҳам ҷамъ омаданд, Исо ба онҳо савол дода,
 42. Гуфт: «Дар бораи Масеҳ чӣ фикр доред? Ӯ писари кист?» Ба Ӯ гуфтанд: «Писари Довуд».
 43. Ба онҳо гуфт: «Пас чӣ тавр Довуд, аз рӯи илҳом, ӽро Худованд ҳонда, ҷунин мегӯяд:
 44. «Худованд ба Худованди ман гуфт:
 «Ба ямини Ман бинишин,
 то душманони Туро зери пои Ту андозам»?
 45. Модоме ки Довуд ӽро Худованд меҳонад, чӣ сон Ӯ писари вай будааст?»
 46. Ва ҳеч кас дар ҷавоби Ӯ сухане гуфта натавонист; ва пас аз он рӯз касе ҷуръат накард, ки аз Ӯ ҷизе пурсад.

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Риёкории қитобдонон ва фарисиён.

1. ОН гоҳ Исо ба мардум ва ба шогирдони Худ хитоб кард
 2. Ва гуфт: «Китобдонон ва фарисиён бар курсии Мусо нишастаанд;
 3. «Пас, он чи ба шумо гӯянд, ба ҷо оваред ва риоя кунед; лекин аз рӯи аъмоли онҳо рафтор нақунед, зоро ки мегӯянд ва намекунанд;
 4. «Борҳои гарон ва душворро баста, бар дӯши мардум мегузоранд, лекин худашон намехоҳанд онҳоро ҳатто бо як ангушт ҳаракат диханд;
 5. «Ҳамаи корҳои худро барои он мекунанд, ки ба мар-

дум нишон диханд: дуо-куттичаҳои* худро васеътар мекунанд ва пӯпакҳои ридоҳои** худро қалонтар месозанд;

6. «Ва дўст медоранд, ки дар зиёфатҳо болонишин бошанд ва дар курсиҳои аввали куништҳо чойгир шаванд,

7. «Ва дар кӯчаю бозорҳо мардум ба онҳо таъзим кунанд ва онҳоро "Устод! Устод!" гӯянд.

8. «Лекин шумо набояд устод хонда шавед, зеро ки ўстоди шумо якест, яъне Масеҳ аст, ва ҳамаи шумо бародаронед;

9. «Ва ҳеч қасро бар замин падари худ нахонед, зеро ки Падари шумо якест, ки дар осмон аст;

10. «Ва набояд роҳнамо хонда шавед, зеро ки Роҳнамои шумо якест, яъне Масеҳ аст.

11. «Бузургтарини шумо хизматгори шумо бошад;

12. «Зеро ҳар кӣ худро баланд кунад, паст гардад; ва ҳар кӣ худро фурӯтан созад, сарафroz гардад.

Исо ба китобдонон ва фарисиён «вой бар ҳоли шумо» мегӯяд.

13. «Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки Малакути Осмонро ба рӯи мардум мебандед; зеро ки худатон намедароед ва ба онҳое ки даромадан меҳоҳанд, монеъ мешавед.

14. «Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки хонаҳои бевазанонро фурӯ мебаред ва дуоро риёкорона тӯл медиҳед: ба ин сабаб саҳттар маҳкум хоҳед шуд.

15. «Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки баҳр ва хушкиро давр мезанед, то якеро ба дини

*5. *Дуо-куттича* — чор дуоро аз матни Таврот бар чор порча коғази пӯст навишта, дар қуттичай мукааби ҷармин ҷой медоданд ва ин қуттичаро ба тасмаҳои дарози ҷармин мепайвастанд; дар вақти ибодат марди яхудӣ якто дуо-куттичаро ба сари худ ва яктои дигари онро ба дасти ҷалии худ мебаст.

**5. *Пӯпаки ридо* — марди яхудӣ дар ҳаётӣ ҳаррӯзаи худ аз болои либоси таг ридои (қабои) маҳсусе мепӯшид ва, ғайр аз он, дар вақти ибодат ба сари худ ридои дигари қалонтаре мегирифт; дар чор гӯшии ин ридоҳо шумораи муййини наҳҷои пашмин бо ҷандин гирех, мисли пӯпак, овекта мешуд.

худ гардонед; ва ҳангоме ки ин ба шумо муюссар шавад, вайро ду баробар аз худатон зиёдтар писари дӯзах месозед.

16. «Вой бар ҳоли шумо, эй пешвоёни кӯр, ки мегӯед: "Ҳар кӣ ба маъбад қасам ҳӯрад, ҳеч гап не; лекин ҳар кӣ ба тиллои маъбад қасам ҳӯрад, ўҳдадор ҳоҳад буд".

17. «Эй аблон ва кӯрон! Кадомаш афзал аст: тилло ё маъбад, ки тиллоро тақдис мекунад?

18. «Ҳамчунин мегӯед: "Ҳар кӣ ба қурбонгоҳ қасам ҳӯрад, ҳеч гап не; лекин ҳар кӣ ба қурбоние ки бар он аст, қасам ҳӯрад, ўҳдадор ҳоҳад буд".

19. «Эй аблон ва кӯрон! Кадомаш афзал аст: қурбонӣ ё қурбонгоҳ, ки қурбониро тақдис мекунад?

20. «Пас, ҳар кӣ ба қурбонгоҳ қасам ҳӯрад, ба он ва ба ҳар чи бар он аст, қасам ҳӯрда бошад;

21. «Ва ҳар кӣ ба маъбад қасам ҳӯрад, ба он ва ба Ӯ, ки сокини он аст, қасам ҳӯрда бошад.

22. «Ва ҳар кӣ ба осмон қасам ҳӯрад, ба таҳти Ҳудо ва ба Ӯ, ки бар он нишастааст, қасам ҳӯрда бошад.

23. «Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки аз наъно, бодиён ва зира ушр медиҳед, лекин бузургтарин аҳқоми шариат, яъне доварӣ, марҳамат ва имонро тарқ кардаед; мебоист онҳоро ба ҷо оварда, инҳоро низ тарқ намекардед.

24. «Эй пешвоёни кӯр, ки пашшаро софӣ карда, шутурро фурӯ мебаред!

25. «Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки беруни пиёла ва табакро тоза мекунед, дар сурате ки даруни онҳо аз дуздӣ ва ифраткорӣ пур аст.

26. «Эй фарисии кӯр! Аввал даруни пиёла ва табакро тоза кун, то ки беруни он низ тоза бошад.

27. «Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки ба қабрҳои сафед кардашуда монанд мебошед, ки аз берун зебо менамоянд, лекин дарунашон аз устухонҳои мурдагон ва ҳар хел начосат пур аст;

28. «Ҳамчунин шумо низ ба зоҳир ба назари мардум одил менамоед, лекин дар ботин аз риёкорӣ ва шарорат пур ҳастед.

29. «Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки мақбаҳои анбиёро бино мекунед ва биноҳои ёдгории одилонро зинат медиҳед,

30. «Ва мегӯед: "Агар дар замони падарони худ мебудем, дар рехтани хуни анбиё бо онҳо шарик намешудем".

31. «Ба ҳамин тарық худатон бар зидди худ шаҳодат менихед, ки фарзандони қотилони анбиё ҳастед;
32. «Пас, шумо ҳам зарфи падарони худро лабрез кунед.
33. «Эй морон ва афъизодагон! Аз маҳкумияти дӯзах чӣ тавр гурехта метавонед?
34. «Бинобар ин, инак, Ман назди шумо анбиё ва ҳукамо ва китобдонро мефиристам; ва шумо баъзера хоҳед күшт ва маслуб хоҳед кард, ва баъзера дар қуништҳои худ тозиёна зада, аз шаҳре ба шаҳре хоҳед ронд;
35. «То тамоми хуни одилон, ки бар замин рехта шуд, бар сари шумо фурӯд ояд, аз хуни Ҳобили одил то хуни Закаръё ибни Баракъё, ки вайро шумо дар миёни маъбад ва курбонгоҳ күштед.
36. «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин ҳама бар сари ин насл ҳоҳад омад.

Маҳзунии Исо дар бораи Ерусалим.

37. «Эй Ерусалим, Ерусалим, ки анбиёро мекӯшиӣ ва онҳоеро, ки назди ту фиристода шудаанд, сангсор мекунӣ! Чанд бор хостам фарзандони туро ҷамъ қунам, монанди мокиёне ки чӯчаҳои худро зери болаш ҷамъ мекунад, ва шумо наҳостед!
38. «Инак, ҳонаи шумо ба шумо вайрон гузошта мешавад.
39. «Зоро ба шумо мегӯям: аз ин пас Маро наҳоҳед дид, то даме ки бигӯед: "Муборак аст Он ки ба исми Ҳудованд меояд!"»

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Исо бар кӯҳи Зайтун.

1. ВА Исо аз маъбад баромада, мерафт. Ва шогирдонаш назди Ӯ омаданд, то ки иморатҳои маъбадро ба Ӯ нишон дижанд.
2. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Оё ҳамаи инҳоро мебинед? Ба ростӣ ба шумо мегӯям: дар ин ҷо санге бар санге наҳоҳад монд; ҳамааш ҳароб ҳоҳад шуд.»

Аломоти омадани дуюми Ҳудованд.

3. Вақте ки Ӯ бар кӯҳи Зайтун нишаста буд, шогирдонаш ба танҳоӣ назди Ӯ омада, пурсиданд: «Моро огоҳ кун,

- ки ин кай воқеъ мешавад? Ва аломати омадани Ту ва охир замон чӣ гуна аст?»
4. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Хушъёр бошед, ки қасе шуморо гумроҳ нақунад;
5. «Зоро бисъёр қасон бо номи Ман омада, гӯянд, ки "ман Масеҳ ҳастам", ва мардуми бисъёро гумроҳ ҳоҳанд кард.
6. «Чангҳо ва овозаи ҷангҳоро ҳоҳед шунид. Зинҳор, натарсед; зоро ҳамаи ин бояд воқеъ шавад; лекин ин ҳанӯз интиҳо нест:
7. «Зоро қавме бар зидди қавме ва салтанате бар зидди салтанате қиём ҳоҳад кард, ва дар ҳар ҷо қаҳтиҳо, вабоҳо ва зилзилаҳо рӯй ҳоҳад дод;
8. «Аммо ҳамаи инҳо ибтиди дарҳост.
9. «Он гоҳ шуморо ба шиканҷаҳо таслим карда, ҳоҳанд күшт; ва ҳамаи қавмҳо аз барои исми Ман ба шумо адоват ҳоҳанд дошт.
10. «Дар он замон бисъёр қасон ба васваса ҳоҳанд афтод; ва яқдигарро таслим ҳоҳанд кард ва аз яқдигар нафрат ҳоҳанд дошт;
11. «Ва басе анбиёни қозиб ба майдон омада, мардуми бисъёро гумроҳ ҳоҳанд кард;
12. «Ва ба сабаби афзудани шарорат, муҳаббати бисъёр қасон сард ҳоҳад шуд;
13. «Лекин ҳар кӣ то охир сабр қунад, начот ҳоҳад ёфт.
14. «Ва ин Инцили Малакут дар тамоми олам мавъиза ҳоҳад шуд, то ки барои ҳамаи ҳалқҳо шаҳодате шавад; ва он гоҳ интиҳо фаро ҳоҳад расид.

Мусибати бузурги оянда.

15. «Пас, ҷун қароҳати ҳаробиро, ки Дониёли набӣ ба забон овардааст, дар ҷои муқаддас бар по бубинед, — ҳар кӣ ҳонад, дарк қунад, —
16. «Он гоҳ онҳое ки дар Яхудо мебошанд, ба қӯҳистон гурезанд;
17. «Ва ҳар кӣ бар бом бошад, барои гирифтани чизе аз ҳонаи худ, поёни нафурояд;
18. «Ва он ки дар қиштзор аст, барои гирифтани ҷомаи худ барнагардад.
19. «Лекин вой бар ҳоли ҳомиладорон ва ширдорон дар он айём!

20. «Дуо кунед, ки гурехтани шумо дар зимистон ва ё рўзи шанбе рўй надиҳад;

21. «Зеро дар он замон чунон мусибати бузурге хоҳад шуд, ки аз ибтиди олам то ҳол нашудааст, ва бори дигар наҳоҳад шуд.

22. «Ва агар он айём кўтоҳ намешуд, ҳеч касе начот на-мейфт; лекин аз барои баргузидагон он айём кўтоҳ хоҳад шуд.

23. «Дар он ҳангом агар касе ба шумо гўяд: "Инак Масеҳ дар ин чост" ё "дар он чост", бовар накунед;

24. «Зеро ки масеҳони козиб ва анбиёи козиб ба майдон омада, аломот ва мӯъчизоти бузурге нишон хоҳанд дод, то ки, агар мумкин бошад, баргузидагонро низ гумроҳ кунанд.

25. «Инак, Ман пешакӣ ба шумо гуфтаам.

26. «Пас, агар ба шумо гўянд: "Инак, дар биёбон аст", — берун наравед; "инак дар ҳучра аст", — бовар накунед;

Бо ҷалол омадани Исои Худованд.

27. «Зеро, чий тавре ки барқ дар шарқ зоҳир шуда, дар гарб ҳам намудор мегардад, омадани Писари Одам низ чунин хоҳад шуд;

28. «Ҳар ҷо, ки лошае бошад, каргасон дар он ҷо ҷамъ шаванд.

29. «Ва фавран, пас аз мусибати он айём, офтоб хира шавад, ва моҳ рӯшинои худро надиҳад, ва ситорагон аз осмон фурӯ резанд, ва қувваҳои афлок мутазалзил шаванд;

30. «Он гоҳ аломати Писари Одам дар осмон намудор хоҳад гардид; ва он гоҳ ҳамаи қабилаҳои рӯи замин навҳа кунанд ва Писари Одамро бинанд, ки бо қудрат ва ҷалоли азим бар абрҳо меояд;

31. «Ва фариштагони Худро бо карнаи баландовоз хоҳад фиристод, ва баргузидагони Ўро аз чор ҷониб, аз як канори осмон то канори дигарааш фароҳам хоҳад овард.

Масал дар бораи дарахти анҷир.

32. «Акнун аз дарахти анҷир мисол гиред: чун шохааш нарм шуда, барг оварад, медонед, ки тобистон наздик аст;

33. «Ҳамчунин шумо чун ҳамаи ин ҷизҳоро дидед, бидонед, ки наздик аст, назди дар аст.

34. «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ин насл ҳанӯз аз олам нагузашта, ҳамаи ин ҷизҳо воқеъ хоҳад шуд.

35. «Осмон ва замин гузарон аст, лекин каломи Ман гузарон нест.

36. «Аммо он рӯз ва соатро, ғайр аз Падари Ман, ҳеч кас, ҳатто фариштагони осмон ҳам намедонанд;

37. «Чий тавре ки дар айёми Нӯҳ шуда буд, дар омадани Писари Одам низ ҳамон тавр хоҳад шуд:

38. «Зеро, чий тавре ки дар айёми пеш аз тӯфон, то он рӯзе ки Нӯҳ ба киштий даромад, меҳӯрданд, менӯшиданд, зан мегирифтанд ва ба шавҳар мерафтанд,

39. «Ва чизе намефаҳмиданд, то даме ки тӯfon омада, ҳамаро несту нобуд кард, — омадани Писари Одам низ ҳамон тавр хоҳад шуд;

40. «Он вакт аз ду нафаре ки дар кишзор ҳастанд, яке гирифта ва дигаре гузошта хоҳад шуд;

41. «Ва аз ду зане ки бо дастос машғуланд, яке гирифта ва дигаре гузошта хоҳад шуд.

Дуруст интизор шудан ба омадани дуюм.

42. «Пас, бедор бошед, зеро намедонед, ки Худованди шумо дар қадом соат меояд.

43. «Лекин ҳаминро шумо медонед, ки агар соҳиби хона медонист, ки дар қадом поси шаб дузд меояд, бедор монда, намегузонт, ки ба хонааш нақб занад.

44. «Бинобар ин шумо низ тайёр бошед, зеро дар соате ки гумон надоред, Писари Одам меояд.

45. «Пас он ғуломи мӯътамад ва доно кист, ки оғояш вайро бар хизматгорони худ таъин карда бошад, то ки ба онҳо дар сари вакт ҳӯрок дилад?

46. «Хушо он ғуломе ки оғояш омада, вайро машғули ҳамин кор ёбад;

47. «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки вайро бар тамоми до-роии худ таъин хоҳад кард.

48. «Лекин агар он ғулом бадкирдор бошад ва дар дили худ гўяд, ки "оғои ман ба зудӣ намеояд",

49. «Ва ба задани ғуломони дигар шурӯй кунад ва бо бад-мастан ба ҳӯрдан ва нӯшидан машғул шавад, —

50. «Оғои он ғулом дар рӯзе ки вай мунтазир нест, ва дар соате ки гумон надорад, хоҳад омад,

51. «Ва ўро ду пора карда, қисматашро бо риёкорон ба-робар хоҳад кард: дар он ҷо гиря ва ғиҷирроси дандон хоҳад буд».

БОБИ БИСТУ ПАНЦУМ

Масал дар бораи даҳ бокира.

1. «ДАР он замон Малақути Осмон монанди даҳ бокирае хоҳад буд, ки чароғҳои худро бардошта, ба пешвози додом берун рафтанд;
2. «Аз онҳо панҷ нафар доно ва панҷ нафар нодон буданд;
3. «Нодонон чароғҳои худро гирифтанд, вале бо худ равған нагирифтанд;
4. «Лекин доноён бо чароғҳои худ дар зарфҳо низ равған гирифтанд;
5. «Чун домод дер монд, ҳама пинак рафта, хуфтанд.
6. «Ва дар нисфи шаб овое баланд шуд: "Инак, домод меояд, ба пешвози вай берун оед".
7. «Он гоҳ ҳамаи он бокираҳо бархоста, чароғҳои худро тайёр карданد.
8. «Ва нодонон ба доноён гуфтанд: "Аз равғани худ ба мо дихед, зоро чароғҳои мо ҳомӯш мешавад".
9. «Аммо доноён дар ҷавоб гуфтанд: "Не, мабодо барои мо ва шумо камӣ қунад; беҳтар аст, ки шумо назди фурӯшандагон рафта, барои худ бихаред".
10. «Ва ҳангоме ки онҳо барои ҳаридан рафтанд, домод омад, ва онҳое ки тайёр буданд, бо вай ба тӯи арӯсӣ даромаданд, ва дар баста шуд.
11. «Баъд аз он, бокираҳои дигар низ омада, гуфтанд: "Эй оғо! Эй оғо! Ба мо воз қун".
12. «Лекин вай дар ҷавоби онҳо гуфт: "Ба рости ба шумо мегӯям: шуморо намешиносам".
13. «Пас, бедор бошед, зоро намедонед, ки Писари Одам дар қадом рӯз ва қадом соат меояд.

Масал дар бораи талантҳои амонатӣ.

14. «Зоро монанди қасест, ки ба сафари дур рафтани шуда, ғуломони худро талабид ва молу мулкашро ба онҳо супурд:
15. «Ба яке панҷ талант, ба дигаре ду, ба сеюмӣ як, яъне ба ҳар қадом алоқадри ҳолаш дода, дарҳол ба сафар рафт.
16. «Он ки панҷ талант гирифта буд, рафта ба тиҷорат машғул шуд ва панҷ таланти дигар фоида кард;

17. «Ҳамчунин он ки ду талант гирифта буд, ду таланти дигар ба даст овард;
18. «Лекин он ки як талант гирифта буд, рафта заминро қанд ва пули оғои худро пинҳон кард.
19. «Пас аз муддати дурӯ дарозе оғои он ғуломон омада, аз онҳо ҳисбот талаб кард.
20. «Он ки панҷ талант гирифта буд, панҷ таланти дигарро ҳам оварда, гуфт: "Эй оғо! Ту ба ман панҷ талант дода будӣ; инак, бо онҳо панҷ таланти дигар ба даст овардам".
21. «Оғояш ба вай гуфт: "Офарин, эй ғуломи нек ва мӯътамад! Ту дар ҷизи андак мӯътамад будӣ, туро бар ҷизҳои бисъёර бигуморам; ба шодии оғои худ шарик шав".
22. «Ҳамчунин он ки ду талант гирифта буд, назди вай омада, гуфт: "Эй оғо! Ту ба ман ду талант дода будӣ; инак, бо онҳо ду таланти дигар ба даст овардам".
23. «Оғояш ба вай гуфт: "Офарин, эй ғуломи нек ва мӯътамад! Ту дар ҷизи андак мӯътамад будӣ, туро бар ҷизҳои бисъёර бигуморам; ба шодии оғои худ шарик шав".
24. «Пас он ки як талант гирифта буд, назди вай омада, гуфт: "Эй оғо! Чун медонистам, ки ту марди саҳтире ҳастӣ, аз ҷое ки накоштӣ, медаравӣ, ва аз ҷое ки напошидай, ҷамъ мекунӣ;
25. "Бинобар ин тарсидаам ва рафта таланти худро дар замин пинҳон кардам; инак, моли ту ин ҷост".
26. «Оғояш дар ҷавоби вай гуфт: "Эй ғуломи шарир ва танбал! Ту медонистӣ, ки ман аз ҷое ки накоштаам, медаравам, ва аз ҷое ки напошидаам, ҷамъ мекунам;
27. "Аз ин рӯ ту мебоист пули маро ба саррофон медодӣ, ва ман омада, пули худро бо ғоифааш мегирифтам;
28. "Пас он талантро аз вай гирифта, ба қасе ки даҳ талант дорад, бидиҳед.
29. "Зоро ҳар кӣ дорад, ба вай дода ва афзуда шавад; лекин ҳар кӣ надорад, аз вай он чи низ дорад, гирифта шавад;
30. "Ва он ғуломи нобакорро ба зулмоти берун бароварда партоед: дар он ҷо гиря ва гиҷирроси дандон ҳоҳад буд".

Доварии Исои Худованд бар ҳалқҳо.

31. «Лекин вақте ки Писари Одам дар ҷалоли Худ бо ҳамаи фариштагони муқаддас меояд, он гоҳ бар таҳти ҷалоли Худ ҳоҳад нишаст,

32. «Ва ҳамаи ҳаликҳо дар назди Ӯ ҷамъ ҳоҳанд шуд; ва онҳоро аз яқдигар чудо ҳоҳад кард, мисли чӯпоне ки гӯсфандонро аз бузҳо чудо мекунад;

33. «Ва гӯсфандонро ба тарафи рост ва бузҳоро ба тарафи чапи Ҳуд ҷой ҳоҳад дод.

34. «Он гоҳ Подшоҳ ба онҳое ки ба тарафи рости Ӯ ҳастанд, ҳоҳад гуфт: "Биёед, эй баракатъёфтагон аз Падари Ман, Малакутеро, ки аз ибтидои оғариниши олам барои шумо муҳайё шудааст, мерос бигиред:

35. «Зеро ки гурусна будам, ба Ман ҳӯрок додед; ташна будам, ба Ман об додед; ғарib будам, Маро пазишуфтед;

36. «Бараҳна будам, Маро пӯшондед; бемор будам, Маро иёдат кардед; дар зиндон будам, ба дидани Ман омадед».

37. «Он гоҳ одилон дар ҷавоб ҳоҳанд гуфт: "Худовандо! Кай Туро гурусна дидему ҳӯрок додем? Ҷашна дидему об додем?

38. "Кай Туро ғарib дидему пазишуфтем? Ҷашна дидему пӯшондем?

39. "Кай Туро бемор ё маҳбус дидему ба дидани: Ту омадем?"

40. «Ва Подшоҳ дар ҷавоби онҳо ҳоҳад гуфт: "Ба ростӣ ба шумо мегӯям: он чи ба яке аз ин бародарони хурдтарини Ман кардаед, ба Ман кардаед".

41. «Он гоҳ ба онҳое ки ба тарафи чапи Ӯ ҳастанд, ҳоҳад гуфт: "Эй малъунон, аз Ман дур шавед ва ба оташи ҷовидоние ки барои иблис ва фариштагони вай муҳайё шудааст, биравед:

42. "Зеро ки гурусна будам, ба Ман ҳӯрок надодед; ташна будам, ба Ман об надодед;

43. "Ғарib будам, Маро напазишуфтед; бараҳна будам, Маро напӯшондед; бемор ва маҳбус будам, ба иёдати Ман наомадед".

44. «Онҳо низ дар ҷавоби Ӯ ҳоҳанд гуфт: "Худовандо! Кай Туро гурусна, ё ташна, ё ғарib, ё бемор, ё маҳбус дидему ба Ту хизмат накардем?"

45. «Он гоҳ дар ҷавоби онҳо ҳоҳад гуфт: "Ба ростӣ ба шумо мегӯям: он чи шумо ба яке аз ин хурдтаринҳо накардаед, ба Ман накардаед".

46. «Ва онҳо ба азоби ҷовидонӣ ҳоҳанд рафт, вале одилон — ба ҳаёти ҷовидонӣ».

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Қарори ҳукуматдорони яхудӣ, ки Исоро бикушанд.

1. ЧУН Исо ҳамаи ин суханонро ба поён расонд, ба шогирдони Ҳуд гуфт:

2. «Шумо медонед, ки пас аз ду рӯз иди фисҳ аст, ва Писари Одам таслим карда ҳоҳад шуд, то ки маслуб гардад».

3. Он гоҳ саркоҳинон ва китобдонон ва пирони қавм дар ҳавлии саркоҳин, ки Қаёфо ном дошт, ҷамъ омаданд,

4. Ба машварат карданд, ки Исоро бо ҳила дастгир карда, ба қатл расонанд;

5. Лекин мегуфтанд: «На дар ид, мабодо дар байни мардум ошӯбе рӯй дихад».

*Маръями сокини Байт-Ҳинӣ
бар Исо равғани атрафшон мерезад.*

6. Ва ҳангоме ки Исо дар Байт-Ҳинӣ дар хонаи Шимӯни махавӣ буд,

7. Зане бо зарфи гачини равғани атрафшони гаронбаҳо назди Ӯ омад ва дар ҳолате ки Ӯ дар сари суфра нишаста буд, бар сари Ӯ рехта.

8. Ва шогирдонаш, чун инро диданд, норозӣ шуда, гуфтанд: «Ин исрофкорӣ барои чист?

9. «Зеро ки равғани атрафшонро ба қимати гарон фурӯхта, ба мискинон додан мумкин буд».

10. Лекин Исо инро дарьёфта, ба онҳо гуфт: «Чаро занро хичил мекунед? Вай барои Ман коре некӯ кард;

11. Зеро мискинон ҳар вақт дар назди шумо ҳастанд, лекин Ман ҳамеша бо шумо нестам;

12. Вай ин равғани атрафшонро бар Бадани Ман рехта, Маро барои дағнӣ тайёр кард;

13. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: дар тамоми ҷаҳон ҳар ҷо, ки Инцил мавъиҷа шавад, кори вай низ барои ёдоварии вай зикр ҳоҳад ёфт».

Яхудои Исқаръют Худовандро таслим мекунад.

14. Он гоҳ яке аз он дувоздаҳ, ки Яхудои Исқаръют ном дошт, пеши саркоҳинон рафт

15. Ва гуфт: «Ба ман ҷӣ ҳоҳед дод, то ки Ӯро ба шумо

таслим кунам?» Онҳо ба вай сӣ сиккаи нуқра таклиф карданд;

16. Ва аз он дам вай фурсат мечуст, ки Ӯро таслим кунад.

Омода кардани фисҳ.

17. Дар рӯзи аввали иди фатир шогирдон назди Исо омада, гуфтанд: «Кучо меҳоҳӣ фисҳро барои ҳӯрдани Тӯ тайёр кунем?»

18. Гуфт: «Ба шаҳр назди фалонӣ биравед ва бигӯед: «Устод мегӯяд: вакти Ман наздик аст, ва фисҳро бо шогирдони Худ дар хонаи ту мегузаронам».

19. Ва шогирдон он чи Исо фармуда буд, ба ҷо оварданд, ва фисҳро омода карданд.

Таоми шоми охирин.

20. Бегоҳи рӯз Ӯ бо он дувоздаҳ дар сари суфра нишаст; 21. Ва ҳангоме ки таом меҳӯрданд, гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки яке аз шумоён Маро таслим ҳоҳад кард».

22. Онҳо бисъёර ғамгин шуданд ва паси ҳамдигар ба Ӯ мегуфтанд: «Худовандо, оё он манам?»

23. У дар ҷавоб гуфт: «Он ки бо Ман даст дар табақ меандозад, ҳамон кас Маро таслим ҳоҳад кард;

24. «Агарчи Писари Одам онҷунон, ки дар бораи Ӯ наишта шудааст, меравад, лекин вой бар ҳоли он касе ки Писари Одам ба воситаи вай таслим карда шавад: барои вай бехтар мебуд, ки таваллуд намеёфт».

25. Дар ҷавоб Яхудо, ки таслимкунандаи Ӯ буд, гуфт: «Эй ўстодам, оё он манам?» Ба вай гуфт: «Ту гуфтий.

Муқаррар кардани Таоми шоми Худованд.

26. Ва ҳангоме ки онҳо таом меҳӯрданд, Исо нонро гирифта, баракат дод ва пора карда, ба шогирдон доду гуфт: «Бигиред ва бихӯред, ки ин Бадани Ман аст».

27. Ва косаро гирифта, шукргузорӣ намуд ва ба онҳо дода, гуфт: «Ҳама аз ин бинӯшед;

28. «Зеро ин аст Ҳуни Ман аз аҳди ҷадид, ки барои бисъёර қасон аз баҳри омурзиши гуноҳҳо рехта мешавад.

29. «Аммо ба шумо мегӯям, ки минбаъд аз ин ширайи антур наҳоҳам нӯшид, то ҳамон рӯзе ки дар Малакути Падари Худ онро бо шумо тоза бинӯшам».

Исо инкори Петрусро пешгӯй мекунад.

30. Ва ҳамду сано ҳонда, ба сӯи кӯҳи Зайтун равона шуданд.

31. Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: «Ҳамаи шумо имшаб дар ҳаққи Ман ба васваса ҳоҳед афтод, зоро навишта шудааст: «Ҷӯпонро мезанам, ва гӯсфандони рама пароканда ҳоҳанд шуд».

32. «Аммо пас аз эъё шуданам, пеш аз шумо ба Ҷалил ҳоҳам рафт».

33. Петрус дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Агар ҳама дар ҳаққи Ту ба васваса афтанд ҳам, ман ҳаргиз намеафтам».

34. Исо ба вай гуфт: «Ба ростӣ ба ту мегӯям, ки дар ҳамин шаб, пеш аз он ки ҳурӯс бонг занад, Маро се бор инкор ҳоҳӣ кард».

35. Петрус ба Ӯ гуфт: «Ҳатто агар бо Ту мурданам лозим ояд, Туро инкор намекунам». Ҳамаи шогирдон низ ҳамчунин гуфтанд.

Маҳзунии Исо дар Ҷатсамонӣ.

36. Баъд аз ин Исо бо онҳо ба мавзее ки Ҷатсамонӣ ном дошт, омад ва ба шогирдонаш гуфт: «Дар ин ҷо бинишined, то дар он ҷо дуо гӯям».

37. Ва Петрус ва ҳар ду писари Забдойро бо Худ бурд; ва хеле маҳзун ва дилтанг шуд.

38. Ва онҳо гуфт: «Ҷони Ман то ба дараҷаи марговар маҳзун шудааст; дар ин ҷо бимонед ва бо Ман бедор бошед».

Дуои якум.

39. Ва каме пештар рафта, рӯ ба замин афтод ва дуо карда, гуфт: «Эй Падари Ман! Агар мумкин бошад, ин коса аз Ман бигзарад; лекин на бо ҳоҳиши Ман, балки бо ироди Ту».

40. Ва назди шогирдонаш омада, онҳоро ҳуфта ёфт, ва ба Петрус гуфт: «Оё натавонистед соате бо Ман бедор бошед?

41. «Бедор бошед ва дуо гӯед, то ба озмоиш дучор нашавед: рӯҳ бардам аст, лекин ҷисм нотавон».

Дуои дуюм.

42. Бори дигар рафта, боз дуо кард ва гуфт: «Эй Падари Ман! Агар мумкин набошад, ки ин коса, бе он ки онро

бинүшам, аз Ман бигзарад, пас он чи иродаи Туст, бишавад».

43. Ва омада, боз онҳоро хуфта ёфт, зеро чашмонашон хоболуд буд.

Дуои сеюм.

44. Ва онҳоро гузошта, боз рафт ва бори сеюм бо ҳамон суханон дуо гуфт.

45. Он гоҳ назди шогирдонаш омада, ба онҳо гуфт: «Шумо ҳанӯз меҳобед ва истироҳат мекунед? Инак, соат расидааст, ва Писари Одам ба дasti гуноҳкорон таслим карда мешавад;

46. «Бархезед, биравем: инак, он ки Маро таслим мекунад, наздик омад».

Таслим карданни Яҳудо ва ҳабс шудани Исо.

47. Ва ҳанӯз ки Ў сухан мегуфт, инак, Яҳудо, ки яке аз он дувоздаҳ буд, ва бо вай мардуми бисъёре аз ҷониби саркоҳинон ва пирони қавм бо шамшеру таёқҳо омаданд.

48. Таслимкунандай Ў ишорате ба онҳо дода, гуфта буд: «Хар киро бибӯсам, Ў Ҳамон аст, Ўро дастгир кунед».

49. Ва дарҳол назди Исо омада, гуфт: «Ассалом, эй Устод!» Ва Ўро бӯсид.

50. Лекин Исо ба вай гуфт: «Эй рафиқ, барои чӣ омадӣ?» Ва онҳо наздик омада, дастҳои худро бар Исо андохтанд, ва Ўро гирифтанд.

51. Ва ногоҳ яке аз ҳамроҳони Исо даст оварда, шамшери худро аз ғилоф қашид ва ба ғуломи саркоҳин зада, гӯши вайро бурида партофт.

52. Исо ба вай гуфт: «Шамшери худро ғилоф кун, зеро ҳар кӣ шамшер қашад, ба шамшер қушта шавад;

53. «Ё гумон мекунӣ, ки алҳол наметавонам аз Падари Ҳуд ҳоҳиш намоям, ки барои Ман зиёда аз дувоздаҳ фавҷ фариштагонро равона кунад?

54. «Лекин дар он сурат Навиштаҳо чӣ гуна ба амал меояд, ки ҳамин тавр бояд бишавад?»

55. Дар ҳамон соат Исо ба мардум гуфт: «Гӯё бар зидди роҳзане шумо бо шамшеру таёқҳо берун омадаед, то Маро дастгир кунед; ҳар рӯз Ман назди шумо дар маъбад нишаста, таълим медодам, ва шумо Маро дастгир накардед.

56. «Лекин ин ҳама шуд, то ки навиштаҳои анబӣ ба амал ояд». Он гоҳ ҳамаи шогирдон Ўро voguzoшта, gurехтанд.

Исо ба ҳузури Қаёфо ва пирон.

57. Ва онҳое ки Исоро дастгир карданд, Ўро назди саркоҳин Қаёфо оварданд, ки дар он ҷо китобдонон ва пирон ҷамъ омада буданд.

58. Лекин Петрус аз дур, то ҳавлии саркоҳин, аз паи Ўравона шуд; ва ба даруни он даромада, бо хизматгорон нишаст, то ки анҷоми корро бубинад.

59. Саркоҳинон ва тамоми шӯрои пирон дар ҷустуҷӯи шаҳодати бардуруғе бар зидди Исо буданд, то Ўро ба қатл расонанд,

60. Лекин наёфтанд; бо вуҷуди он ки бисъёр шоҳидони козиб омада буданд, ҳеч наёфтанд. Ниҳоят, ду шоҳиди козиб омада,

61. Гуфтанд: «Ў мегуфт: "Метавонам маъбади Ҳудоро вайрон кунам ва дар зарфи се рӯз онро аз нав бино кунам"».

62. Ва саркоҳин барҳоста, ба Ў гуфт: «Ҳеч ҷавоб намедидҳӣ? Ин чист, ки инҳо бар зидди Ту шаҳодат медиҳанд?»

63. Аммо Исо хомӯш монд. Ва саркоҳин ба Ў гуфт: «Туро ба Ҳудои Ҳай қасам медиҳам, ба мо бигӯ, ки оё Ту Масех, Писари Ҳудо ҳастӣ?»

64. Исо ба вай гуфт: «Ту гуфтӣ; аммо Ман ба шумо мегӯям: пас аз ин Писари Одамро ҳоҳед дид, ки ба ямини Кудрат нишаста, бар абрӯи осмон меояд».

65. Он гоҳ саркоҳин ҷомаи худро дарронда, гуфт: «Ў қуфр гуфт! Дигар ба шоҳидон чӣ ҳоҷат дорем? Инак, акнун шумо қуфри Ўро шунидед!

66. «Чӣ мулоҳиза доред?» Дар ҷавоб гуфтанд: «Сазовори марғ аст».

67. Он гоҳ ба сару рӯи Ў туғ кардан гирифтанд, ва Ўро мезаданд; баъзеҳо Ўро торсакӣ мезаданд

68. Ва мегуфтанд: «Эй Масех, ба мо нубувват кун, ки Туро кӣ задааст?»

Инкор карданни Петрус.

69. Аммо Петрус дар берун, дар рӯи ҳавлии нишаста буд. Ва канизэ назди вай омада, гуфт: «Ту низ бо Исои Ҷалилӣ будӣ».

70. Лекин вай дар назди ҳама инкор карда, гуфт: «Намедонам, ки ту чӣ мегӯй».

71. Вақте ки аз дарвоза берун мерафт, канизи дигаре

вайро дида, ба онҳое ки дар он чо буданд, гуфт: «Ин ҳам бо Исои Носирӣ буд».

72. Вай бори дигар инкор карда, қасам ҳӯрд, ки Он Одамро намешиносад.

73. Пас аз муддате ҳозирон наздик омада, ба Петрус гуфтанд: «Дар ҳақиқат ту низ яке аз онҳо мебошӣ, зеро ки лаҳчай ту ба ин шаҳодат медиҳад».

74. Он гоҳ вай ба савғанду қасам ҳӯрдан оғоз намуда, гуфт: «Он Одамро намешиносан».

75. Ба Петрус сухани Исоро ба ёд овард, ки ба вай гуфта буд: «Пеш аз он ки ҳурӯс бонг занад, Маро се бор инкор ҳоҳӣ кард». Ба берун рафта, зор-зор гирист.

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Пирони яхудӣ Исоро назди Пилотус мебаранд.

1. ЧУН бомдод расид, ҳамаи саркоҳинон ва пирони қавм дар бораи Исоро машварат карданд, ки Ӯро ба қатл рашонанд;

2. Ва Ӯро баста бурданду ба ҳоким Понтиюс Пилотус таслим карданд.

Пушаймонии бесамари Яхудо.

3. Таслимкунандаи Ӯ, Яхудо, чун дид, ки Ӯро маҳкум карданд, пушаймон шуд ва сӣ сиккаи нуқрато ба саркоҳинон ва пирон гардонда дод,

4. Ва гуфт: «Ман гуноҳ кардам, ки Хуни бегуноҳро таслим кардам». Онҳо ба вай гуфтанд: «Ба мо чӣ? Ҳудат медонӣ».

5. Ва сиккаҳои нуқрато вай дар маъбад партофта, баромада рафт ва худро бӯйӣ карда кушт.

6. Лекин саркоҳинон сиккаҳои нуқрато гирифта, гуфтанд: «Инро ба ганҷинаи маъбад андохтан ҷоиз нест, чунки ин хунбаҳост».

7. Ва машварат карда, ба ин пул киштзори қулолгарро барои қабристони гарнибон ҳарида гирифтанд;

8. Ба ин сабаб он киштзор то имрӯз «Мазрааи хун» номида мешавад.

9. Он гоҳ қаломе ки бо забони Ирмиёи набӣ гуфта шу-

дааст, ба амал омад: «ОНҳо сӣ сиккаи нуқрато гирифтанд, яъне баҳои Он Баҳомондашудае ки баний-Исройл ба Ӯ таъин карда буданд».

10. «Ва онро барои киштзори қулолгар доданд, чунон ки Худованд ба ман гуфт».

Пилотус Исоро тергав мекунад.

11. Аммо Исо дар назди ҳоким истода буд. Ва ҳоким аз Ӯ пурсид: «Оё Ту Подшоҳи Яхудиён ҳастӣ?» Исо ба вай гуфт: «Ту мегӯй».

12. Вақте ки саркоҳинон ва пирон Ӯро айборд мекаранд, Ӯ ҳеч ҷавоб намедод.

13. Он гоҳ Пилотус ба Ӯ гуфт: «Оё намешунавӣ, чӣ қадар бар зидди Ту шаҳодат медиҳанд?»

14. Лекин дар ҷавоби вай як сухан ҳам нагуфт, ба тавре ки ҳоким бисъёр дар ҳайрат монд.

Исо ё Бараббос?

15. Ҳоким одат дошт, ки дар ҳар ид як бандиро, ки меҳостанд, барои мардум озод мекард.

16. Дар он вақт дар он чо бандии шӯҳратноке буд, ки Бараббос ном дошт.

17. Пас, вақте ки онҳо ҷамъ шуданд, Пилотус ба онҳо гуфт: «Киро меҳоҳед, ки барои шумо озод кунам: Бараббосро, ё Исоро, ки Масеҳ меноманд?»

18. Зеро медонист, ки Ӯро аз рӯи ҳасад таслим карда буданд.

19. Вақте ки вай бар курсии доварӣ нишаста буд, занаш кас фиристода, гуфт: «Бо Он Одил туро коре набошад, чунки имрӯз дар хоб аз боиси Ӯ заҳмати бисъёр қашидам».

20. Лекин саркоҳинон ва пирон мардумро барангехта буданд, ки озодии Бараббос ва қатли Исоро талаб кунанд.

21. Пас ҳоким ба онҳо рӯ оварда, гуфт: «Аз ин ду қадомашро меҳоҳед, ки барои шумо озод кунам?» Онҳо гуфтанд: «Бараббосро».

22. Пилотус ба онҳо гуфт: «Пас Исоро, ки Масеҳ меноманд, чӣ кунам?» Ҳама гуфтанд: «Ӯро маслуб кун!»

23. Ҳоким гуфт: «Ӯ чӣ бадӣ кардааст?» Лекин онҳо боз ҳам зиёдтар фаръёд заданд: «Ӯро маслуб кун!»

24. Пилотус чун дид, ки ҳеч гап фоида надорад, балки

ошуб бештар мегардад, об талабида, дасти худро дар назди мардум шуст ва гуфт: «Ман аз хуни Ин Одил барй ҳастам; шумо бидонед».

25. Тамоми қавм дар чавоб гуфтанд: «Хуни Ў бар гардани мо ва фарзандони мо бошад».

26. Пас Бараббосро барои онҳо озод кард, ва Исоро тозиёна зада, барои маслуб кардан таслим кард.

Таҳқиғар ва тамасхур карданни Исо.

27. Он гоҳ сарбозони ҳоким Исоро ба сарбозхона бурда, тамоми фавҷро гирди Ў чамъ оварданд,

28. Ва либоси Ўро кашида, чомаи аргувон ба Ў пӯшонданд;

29. Ва тоҷе аз ҳор бофта, бар сараши ниҳоданд ва қамише ба дасти рости Ў доданд; ва назди Ў зону зада, масҳарақунон гуфтанд: «Салом, эй Подшоҳи Яҳудиён!»

30. Ва бар Ў туғ карданд ва қамишро гирифта, бар сараш заданд.

31. Пас аз он ки Ўро басе истеҳзо карданд, чомаи аргувонро аз танаши кашида, либоси Худашро пӯшонданд ва Ўро берун бурданд, то ки маслуб кунанд.

32. Чун берун рафтанд, касеро, ки Шимъён ном дошт ва аз Курин буд, дида, маҷбур карданд, ки салиби Ўро бардорад.

Маслуб карданни Исо.

33. Ва чун ба ҷое ки Ҷолҷолто, яъне "Чои косахонаи сар" ном дошт, расиданд,

34. Сиркои бо заҳра омехтае барои нӯшиданаш доданд, лекин чун ҷашид, наҳост, ки бинӯшад.

Таврот дар Исо ба амал омад.

35. Ононе ки Ўро маслуб карданд, либоси Ўро қуръа партофта тақсим карданд, то ба амал ояд қаломе ки бо забони набӣ гуфта шудааст: "Сару либоси Маро дар миёни худ тақсим карданд ва бар пероҳани Ман қуръа партофтанд".

36. Ва дар он ҷо нишаста, Ўро посбонӣ карданд.

37. Ва айномае навишта, болои сари Ў овехтанд, ки чунин буд: «Ин аст Исо, Подшоҳи Яҳудиён».

38. Бо Ў ду роҳзанро: яке аз дасти росташ ва дигаре аз дасти ҷапаш, маслуб карданд.

39. Ва роҳгузарон Ўро дашном дода ва сар ҷунбонда,

40. Мегуфтанд: «Эй! Ту ки маъбадро вайрон карда, дар се рӯз аз нав бино мекунӣ! Худатро начот дех; агар Ту Писари Худо бошӣ, аз салиб фурӯд ой».

41. Ҳамчунин саркоҳинон бо китобдонон ва пирон Ўро истеҳзо карда, мегуфтанд:

42. «Дигаронро начот медод, лекин Худашро начот дода наметавонад! Агар Ў Подшоҳи Истроил бошад, акнун аз салиб фурӯд ояд, то ба Ў имон оварем;

43. «Ба Худо таваккал карда буд: акнун Ўро раҳо кунад, агар дилҳоҳаш бошад. Зоро Ў гуфта буд: "Ман Писари Худо ҳастам"».

44. Ҳамчунин роҳзаноне ки бо Ў маслуб шуда буданд, Ўро дашном медоданд.

Мамомти Исо.

45. Ва аз соати шашум тамоми рӯи заминро то соати нӯҳум торикӣ фаро гирифт.

46. Ва наздик ба соати нӯҳум Исо бо овози баланд фаръёд зада гуфт: «Элӣ, Элӣ! Ламма сабақтани?» Яъне: «Худои Ман, Худои Ман! Чаро Маро тарқ кардай?»

47. Баъзе аз ҳозирон, чун шуниданд, гуфтанд: «Ў Ильёсро меҳонад».

48. Дарҳол яке аз онҳо исfanҷero гирифта, аз сирко пур кард ва бар сари най ниҳода, наздики даҳони Ў бурд, то бинӯшад.

49. Лекин дигарон гуфтанд: «Биистед, бубинем, ки оё Ильёс меояд, то ки Ўро начот диҳад».

50. Исо боз бо овози баланде фаръёд зада, ҷон дод.

Замони Таврот тамом мешавад.

51. Ва инак, пардаи маъбад аз боло то поён дарида, ду пора шуд: ва замин ҷунбид; ва сангҳо шикофта шуд;

52. Ва қабрҳо кушода шуд; ва бисъёр ҷасадҳои муқаддасон, ки оромида буданд, эҳъё шуданд,

53. Ва баъд аз эҳъёї Ў аз қабрҳо баромада, ба шахри муқаддас рафтанд ва ба бисъёр қасон зоҳир шуданд.

54. Аммо мирисад ва онҳое ки бо вай Исоро посбонӣ мекарданд, ҷунбиши замин ва рӯйдодҳои дигарро дида, бағоят тарсиданд ва гуфтанд: «Ба ростӣ Ў Писари Худо буд».

55. Ҳамчунин занони бисъёре ки аз Җалил аз ақиби Исо омада буданд, ва ба Ү хизмат мекарданд, дар он чо истода, аз дур менигаристанд;

56. Дар миёни онҳо Марьями Мачдалия ва Марьяме ки модари Яъкуб ва Йӯсе буд, ва модари писарони Забдой низ буданд.

Дафни Исо.

57. Ва чун шом шуд, Юсуф ном давлатманде ки аз аҳли Ҳаромот ва ӯ низ аз шогирдони Исо буд, омад;

58. Ва назди Пилотус рафта, часади Исоро талаб кард. Пилотус фармон дод, ки дода шавад.

59. Юсуф часадро гирифта, ба катони тозае печонд

60. Ва онро дар қабри наве ки аз санг барои худ тарошида буд, ниҳод ва санги калонеро бар дари қабр ғелонида, рафт.

61. Марьями Мачдалия ва он Марьями дигар дар он чо, дар рӯ ба рӯи қабр нишаста буданд.

Посбонӣ карданӣ қабр.

62. Фардои он, ки пас аз рӯзи чумъа буд, саркоҳинон ва фарисиён назди Пилотус чамъ омаданд

63. Ва гуфтанд: «Эй оғо! Дар хотир дорем, ки он фиребгар, вакте ки зинда буд, гуфта буд, ки "пас аз се рӯз эҳъё хоҳам шуд";

64. «Пас бифармо, ки қабрро то рӯзи сеюм посбонӣ кунанд, то шогирданаш шабона Ӯро дуздида, ба қавм нагӯянд, ки аз мурдагон эҳъё шуд; ва фиреби охирин аз аввалин бадтар шавад».

65. Пилотус ба онҳо гуфт: «Шумо посбонҳо доред; биравед ва, чунон ки медонед, посбонӣ кунед».

66. Онҳо рафта, дар назди қабр посбононро гузоштанд ва санги онро мӯҳр карданд.

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ

Эҳъёи Исои Масех ва воқеаҳои ин рӯз.

1. БАҶД аз гузаштани шанбе, субҳидами рӯзи якшанбе, Марьями Мачдалия ва он Марьями дигар барои дидани қабр омаданд.

2. Ногоҳ зилзилаи саҳт рӯй дод; зеро фариштаи Худованд аз осмон фуромада, сангро аз дари қабр ғелонид ва бар он биншаст;

3. Намуди вай монанди барқ ва либосаш чун барф сафед буд.

4. Посбонон аз вай тарсида, ба ларза афтоданд ва мисли мурда шуданд.

5. Аммо фаришта ба занон рӯ оварда, гуфт: «Натарсед, зеро медонам, ки Исои маслубро чустуҷӯ мекунед;

6. «Ү дар ин чо нест, зеро, чунон ки гуфта буд, эҳъё шуд; биёд, ҷоеро, ки Ү хуфта буд, бубинед,

7. «Ва ба зудӣ рафта, ба шогирданаш гӯед, ки Ү аз мурдагон эҳъё шуд ва пеш аз шумо ба Җалил меравад: дар он чо Ӯро хоҳед дид; инак ба шумо гуфтам».

8. Ва онҳо шитобон аз қабр баромада, бо тарс ва шодии азим давида рафтанд, то ки ба шогирдони Ү хабар диханд.

9. Вақте ки барои огоҳ кардани шогирдони Ү мерафтанд, инак Исо ба онҳо воҳӯрда, гуфт: «Салом бар шумо!» Онҳо наздик омада, ба пойҳояш ҷаспиранд ва ба Ү саҷда карданд.

10. Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: «Натарсед; рафта, ба бародаронам хабар дихед, ки ба Җалил раванд; ва дар он чо Маро хоҳанд дид».

Ба ришива ҳаридани посбонони сари қабр.

11. Чун онҳо мерафтанд, баъзе аз посбонон ба шаҳр омада, ба саркоҳинон тамоми воқеаро хабар доданд.

12. Ва онҳо бо пирон чамъ омада ва машварат карда, ба сарбозон пули бисъёре доданд

13. Ва гуфтанд: «Бигӯед, ки шогирдони Ү шабона омада, вакте ки мо дар хоб будем, Ӯро дуздидаанд;

14. «Ва агар ин сухан ба гӯши ҳӯким расад, мо вайро бовар мекунонем ва шуморо аз ҳатар фориғ мегардонем».

15. Онҳо пулро гирифта, мувофиқи он дастур амал карданд. Ва ин овоза то имрӯз дар миёни яҳудиён паҳн шудааст.

Исо дар Җалил.

Вазифаи бузург.

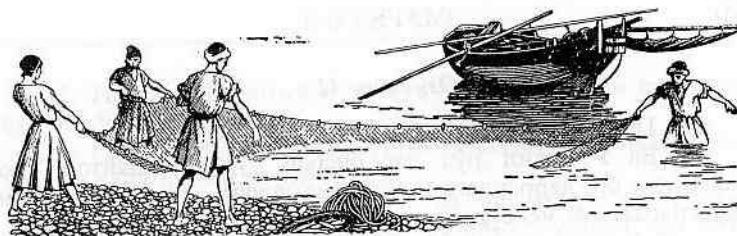
16. Аммо ёздаҳ шогирд ба Җалил, ба қӯҷе ки Исо таъин карда буд, рафтанд,

17. Ва Үро дида, ба Ү сачда карданд; лекин байзэ аз онхо ба шубха афтоданд.

18. Ва Исо наздик омада, ба онхо гүфт: «Ба Ман тамоми кудрат дар осмон ва бар замин дода шудааст:

19. «Пас, биравед ва ҳамаи халиқхоро шогирд созед ва онхоро ба исми Падар ва Писар ва Рӯхулкудс таъмид дихед,

20. «Ва онхоро таълим дихед, то ҳар он чиро, ки ба шумо фармодам, ба ҷо оваранд; ва инак, Ман ҳаррӯза то охирзамон бо шумо ҳастам». Омин.

ИНЧИЛИ МАРҚУС

БОБИ ЯКУМ

Хизматгузории Яҳъёи Таъмиддиҳанд; шаҳодати ў дар бораи Исо.

1. ИБТИДОИ Инчили Исои Масех, Писари Худо,

2. Чунон ки дар сухафи анбиё навишта шудааст:
«Инак, Ман қосиди Ҳудро пешопеши Ту мефиристам,
то роҳи Туро пеши Ту муҳайё кунад».

3. «Овози нидокунандае дар биёбон:
роҳи Ҳудовандро тайёр кунед, тарики Үро рост
кунед».

4. Яҳъёи Таъмиддиҳанд дар биёбон зоҳир шуд ва
барои омурзиши гуноҳҳо таъмиди тавбаро мавъиза мекард.

5. Тамоми мардуми сарзамини Яҳудо ва сокинони
Ерусалим берун омада, назди вай мерафтанд ва ба гуноҳ
ҳои ҳуд иқор шуда, дар рӯди Ӯрдун аз вай таъмид мёеф
танд.

6. Яҳъё либосе аз пашми шутур дар бар ва камарбанде
аз ҷарм дар камар дошт, малах ва асали ёбай меҳурд.

7. Ва мавъиза карда, мегуфт: «Аз паси ман Тавонотар аз
ман меояд, ва ман сазовори он нестам, ки ҳам шуда, да
воли пойафзоли Үро воз кунам;

8. «Ман шуморо бо об таъмид додам, лекин Ү шуморо
бо Рӯхулкудс таъмид ҳоҳад дод».

Таъмиди Исо.

9. Дар он айём ҷунин воқеъ шуд, ки Исо аз Носираи
Чалил омада, дар Ӯрдун аз Яҳъё таъмид ёфт.

10. Чун аз об баромад, дарҳол осмонро дид, ки шикофта
аст, ва Рӯҳро, ки монанди қабӯтаре бар Ү нозил мешавад.

11. Ва овозе аз осмон даррасид: «Ту Писари Маҳбуби
Ман ҳастай, ҳусни таваҷҷӯҳи Ман бар Туст».